

முநீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் பீடம் திருவடிகளை ராணம்.

திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்த்தருளிய

பெரியதிருமொழி.

[பெருமான் கோயில் பிரதிவாதிபயங்காரம் அண்ணங்கோசாரியர் இயற்றிய
திவ்யமார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

பதினொர்ப்பத்து—முதல்திருமொழி,
குன்ற மொன் றெடுத்தித்தி.

உளாயலதாரினை:—உவாடினென்வாடி, தோடங்கி மன்பதாம் பத்தோடே
திவ்ய தோங்குகின் அதுபலத்தைத் தலைக் கட்டின ஆழ்வார் அதற்குப் பிறகு
பாமபதஞ்செல்ல மேனாமென்னும் விருப்பங்களைப்பெற்று எம்பெருமான் இனி
கம்முடைய அரிமத்ததைத் தலைக்கட்டியல்லது தில்லான்' என்கிற சிச்சய
முந்தோன்றிப் பாமபதத்திற்குப் பயணம் புறப்படுவதாகவே பாவிப்புகொண்டு
பிறந்தகத்தில் நின்றும் புக்ககம்போதப் புறப்படுகின்ற பெண்பிள்ளை தான்
கெடுகான் வலித்த விடத்திலே தன்னோடு மிகவும் முகம் பழகியிருந்த பாம
ப்ரேமாஸ்பதமான சில பெண்பிள்ளைகளைச் சென்று பணிந்து, 'கங்காய்! நான்
போய்வருகிறேன், மாமே! நான் போய்வருகிறேன்' என்று சொல்லுதற்குச் சில
குறிகள் ஏழியிறங்குமாபோலே ஆழ்வாரும் தம் புக்ககமாகிய பாமபதத்தின்
பயணத்திற்குப் பூர்வாங்கமாகத் தமது மிக்க கடுபாட்டிற்கிடமான சில
திருப்பதிகாரிலே சொல்கிக்கொள்வதாக அழைத்து அழைத்து புறப்பட்டார்—
கீழ்ப் பந்தாரம்பத்தின் முதற்பதிகத்திலே, பெண்பிள்ளை மணக் கோலங்கள்
செய்துகொண்டு தன்னுடைய கட்டிய ஸ்தம்பத்தொன்றைச் செய்து முடித்தாலும்
தாவிட்டிருவான் தருவினாறவரும் அகந்தைக்கூற மெல்லாம் பழிதேயாமாய்ப்பாலை
இன்னமும் இவ்வாழ்வானைக்கொண்டு வேரிகாந்தைகமாதப் பல பாடல்கள்
பாடுவிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றின எம்பெருமான் இவருடைய அரிமத்ததைச்
செய்து தலைக்கட்டாதே தன்னுடைய திவ்யாவதார வேஷங்களைப்போ மேன்
மேனும் அதுபாய்மமாகக் காட்டிக்கொடுக்க, அவற்றை மெல்லாம் ஒவ்வொரு
படியாக அதுபவித்துப் பேசி வந்தார் "இரக்கயிற்றியெங்கோன் செய்த தீனம்"
என்னுந் திருமொழி முதலாக, "காதற் கடிப்பட்டு" என்னுந் திருமொழியுமாகும்.

அவ்வளவிலே பழைய அபிதேவசமே மீதுங்கடி, மெல்ல, எம்பெருமானது
பிரிவாற்றுகையின் மிகுதியை மேலிசைந்து திருமொழிகளால் அதுபாபதேசப்

பாசுரமுகமாக வெளியிட்டார். இத்திருமொழியிலே, தென்றல் முதலான பாதக பதார்த்தங்களாலே மிகவும் நோவுபடுகிற பொருபிராட்டி பாசுரத்தாலே தம்முடைய விரஹ வேதனையை விளக்கக்காட்டுகிறார். ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களாலே பல படியர்லும் உலகத்தை வாழ்வித்த பெருமான் நம்மை இப்பாடுபடுத்துவதே! என்கிறான். ....

குன்றமொன்றேத்தேந்தி * மாமழை
அன்றுகாத்த வம்மான் * அரக்கரை
வென்ற வில்லியார் வீரமேகோலோ *
தென்றல்வந்து தீவீசமென்செய்கேன்.

(க)

அன்று	முன்பொருகால்	அரக்கரை	ராகுஸர்களை
குன்றம்	(கோவர்த்தனமென்கிற)	வென்ற	கொன்றெழுந்த
ஒன்று	ஒருமலையை		
எடுத்து	(குடையாக) உயரகெடுத்து	வில்லியார்	{ வில்லையுடையருடைய பெருமானுடைய
எந்தி	{ (எழுநாள் ஒய்வின்றிப்) பிடித்துக் கொண்டிருந்து	வீரமே கோலோ	{ பராக்கமத்திருலோ
மா மழை	{ (இந்திரன் பெய்வித்த) பெருமழையில் மிண்டும்	தென்றல்	{ தென்றலாற்ற வந்து உந்து தீவீசம் } நெருப்பை வீசுகின்றது!
காத்த	{ (அடியார்களைக்) காப்பாற்றி யருளின	என்	{ (இதற்கு) என்ன செய்கேன் } பண்ணுவேன்!
அம்மான்	ஸ்வாமியும்		

* * *—இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் எழுநாள் விடாமழை பெய்வித்த வன்று கோவர்த்தன மலையையே குடையாக வெடுத்துப் பிடித்து ஆயனையும் ஆவின்மையையும் காத்தருளின பெருமான் அப்படிப்பட்ட ராகுசக்த்வத்தை என்னிடத்திலும் காட்டவேண்டியிருக்க அது செய்யாதே ஒரு தென்றல் காற்றையிட்டுத் தீவீசம்படி செய்கிறானே! இது வெண்!!! ஒரு பிராட்டிக்காக ராகுசை ஜாதியை யெல்லாம் அழியச்செய்து அவனைக் கைக்கொண்ட பெருமான் அங்ஙனம் என்னையும் கைக்கொள்ளாவிடினும் தென்றலையிட்டுத் தீவீசதலையுஞ் செய்திட வேணுமோ வென்கிறான்.

[தென்றல் வந்து தீவீசம்; (இது).....வில்லியார் வீரமே கோலோ] தென்றலோ வென்னில் பொதுவாக எல்லார்க்குங் குவிர்ச்சியைப் பண்ணாவின்றது; அதுதானே என்னளவில் நெருப்பை உமிழாநின்றால் இதுதனக்கு ஒரு ஹேது இருக்கவேணுமே; குன்றெடுத்து மழைதடுத்து, வில்லெடுத்து அரக்கரை மடித்தவர் இந்திரனிடத்திலும் அரக்கரிடத்திலும் காட்டின வீரயத்தை என்னிடத்திலுங் காட்டவேண்டி இத்தென்றலைத் தீவீசமாறு வலினர் போலும்; “வீஷாஸா உராகவேவதே” என்ற உபசிஷத்தின்படி அவர்க்கு அஞ்சி நடுங்க உலாவக்கடவதன்றோ காற்று; அது தீவீசம்போதைக்கு அவருடைய ஸங்கல்பமே அடியாயிருக்கவேணுமிதே என்கிறான். ...

(க)

காரும்வார் பனிக்கடலு மன்னவன் *

தாருமார்வமுங்கண்ட தண்டமோ ? *

சோருமாழகில் துளியி னுலேவந்து *

ஈவாடைதான் ஈரு மென்னையே.

(உ)

சோரும் வந்திச்சின்ற
மா முகின் கானமேதத்தினுடைய
துளியினுடைய { துளியினுள்ளேயிருக்கிற
வந்து குளிர்ச்சியை ஊட்டிக்
கொண்டுவந்து
ஈரம் வரடை } (அதனால்) குளிர்ச்சியிக்க
தான் வரடைக்காற்றானது
என்னை ஈரும் என்னை ஹிம்வதிக்கின்றது;
(இத)

காரும் வார் { கானமேதத்தையும், பரத்த
பனி கடலும் குளிர்ந்த கடலைப்
அன்னவன் மொத்திருக்கின்ற
எம்பெருமானுடைய
தாரும் திருத்தழாய்மாலையையும்
மார்வமும் திருமார்பையும்
கண்ட { கானவேனுமென்று
தண்டமோ ஆசைப்பட்டதற்கான
சினையோ?

* * *—தென்றல்வந்து நோவுபடுத்தினமை சொல்லிற்று கீழ்ப்பாட்டில்;
வாடைவந்து நோவுபடுத்துகின்றமை சொல்லுகிறது இப்பாட்டில். பெய்கின்ற
மழைத்துளியைத் துணைபாடுக்கொண்டு விசுவின்ற வாடைக்காற்றானது, எற்
கனவே விரைந்தாலே இளைத்திருக்கின்ற என்னுடைய கற்கொலையாக முடித்
திடாதே உயிர்க்கொலையாகச் சித்திரவதம் செய்யாவின்றித்!, இதற்கு யாது
காரணம்? என்று ஆராயுங்கால், அப்பெருமானுடைய திருவாய்: புக்திருவாயோடான
அழகைக்காணவேனுமென்று ஆசைப்பட்டேனே, அதற்காக நேர்வின்ற சினை
போதும் இது-என்கிறான். இதனால், பகவத் விஷயத்தில் ஆசை கொள்ளாதார்க்கு
மாழுகில்துளியும் வாடைக்காற்றும் இனிதாயிருக்கும்; பகவத் விஷயத்தை
ஆசைப்பட்டுப் பெறுதார்க்கு லௌகிக பதார்த்தங்களெல்லாம் பாதகமாயிருக்கும்
என்றதாயிற்று. “மன்னு பெரும்புகழ் மாதவன் மாமணிவண்ணன் மணிமுடி
மைந்தன் தன்னை யுகந்தது காரணமாக என் சங்கிழக்கும் வழங்குண்டே” என்ற
நாச்சியார் திருமொழியின் கருத்துக் காண்க.

ஈர்தல்—அறுத்தல்.

....

...

....

(உ)

சங்குமாமையுத்தளரு மேனிமேல் *

திங்கள்வெங்கதிர் சீறுமென்செய்கேன் ?

போங்குவெண்டிறைப் புணர்வண்ணனார் *

கோங்கலர்ந்ததார் கூவுமென்னையே.

(ரு)

சங்கும் கைவளைகளும்
மாமையும் சிறமும்
தளரும் சோர்ந்திருக்கப்பெற்ற
மேனி மேல் (எனது) உடர்ப்பிக்மேலே
திங்கள் சந்திரனுடைய

வெம் கதிர் கொடிய கிரணங்களானவை
சேறும் சேறின்றன;
போங்கு { கிளர்ந்த வெறுத்த
அண்டினை அலைகளையுடைய கடல்
புணர் { போன்ற சிறமுடைய
வண்ணனார் } கான பெருமானுடைய

கொங்கு	பரிமாசம் விரிசின்ற	என்	செய்யேன்	என்னபண்ணுவேன்!
அலர்ந்த நாள்				
என்னை	என்னோடே போர்செய்ய	கூவும்	அறைகூவலின்றதி,	

* * *—எகவிலவனாகளும் தங்கமாட்டாதே திறமும் நிலைதற்கமாட்டாதே மாறும்படிபாய்த் தளர்ந்து கிடக்கின்ற எனது உடம்பின்மேலே சந்திரன் தானும் தனது நெருப்புப்போன்ற சிலாவையிட்டு நிகரழிக்கின்றானே! இதற்கென் செய்வேன்!. இவ்வளவேயோ? இன்னமும், கடல்வண்ணருடைய திருத்துழாய் மாலையும் மார்பு நெறித்து வந்து 'என்னோடே ஒரு கைபார்க்கவல்லையோ?' என்று அறை கூவுகின்றதே! இதற்குத்தான் என் செய்வேனென்றிருள்.

விநாயகரிகட்டு நிலா பாதகமென்பது “மேவுகண்டியேன் வெம்மதிய மாலோ” என்ற திருவத்யமொழியாலும் விளங்கும்.

“கொங்கலர்ந்த நாள் கூவும்” என்றதன்கருத்து யாதெனில்; “தோளினை மேலும் நன்மார்பின் மேலும் கூடர் முடிமேலும், தாளினை மேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடை யம்மான்” என்கிறபடியே அவயவங்கள் தோறும் அப் பெருமான் திருத்துழாய் மலை அணிந்துகொண்டிருக்கும்முகை ஆராயங்கால், ஸ்தம்பித்திருந்த தக்கபடி உள்ளே பதுங்கி நிற்கவேண்டிய அடக்கநிறத்தையும் அப்பால் தள்ளிவிட்டு விடுவதே புறப்பட்டுச்சொன்னாலும் கண்டு களிப்பதே கருமம் என்று துணிவு உண்டாகின்றதெய்வன்றவாறு. “காரிகையார் நிறைகாப் பவர் யாரென்று கார்கொண்டின்னை மாரிகையேறி அறையிடுங்காலத்து” என்ற திருவிருத்தத்தை அடியொற்றி “கூவும்” என்பதற்குக் கருத்துக் கொள்க. (ந)

அங்கோராய்க்குலத்துள்வளர்ந்துசென்று *

அங்கோர்தாயுருவாசி வந்தவள் *

கோங்கைகங்குண்ட கோயின்மைகோலோ?

திங்கள்வெங்கதிர் சிறுகின்றதே.

(ச)

திங்கள்	சந்திரனுடைய	அங்கு ஒர் தாய் உரு ஆகி உத்தவள்	அங்குத்தாயாகியயசோதைப் பிராட்டியின் வடிவு பூண்டுவந்தவளான பூதநாயினுடைய
வெம் கதிர்	கொடிய கிரணங்கள்		
திறகின்றது	திறவதானது,—	கொங்கை கங்கு உண்ட	முலையில் தடவியிருந்த விஷத்தை உறிஞ்சியுண்ட
சென்று	(மதுரையில்கின்றம்) போய்		
அங்கு ஒர் ஆய் குலத்துள் உளர்த்து	அந்தவிலகணமான இடைக் குலத்திலே வளர்ந்து கொண்டிருக்கையில்,	கோயின்மை கொலோ	பராக்ரமமடியாகவோ?

* * *—குளிர்ச்சியையே இயல்வாகவுடைய சந்திரன் இப்போது என் திறத்திலே தன் தன்மைமாறி வெக்காயம் காட்டுவது வெறுமனன்று; “இன்ன இன்ன பதார்த்தங்கள் இன்ன இன்னபடி வர்த்திக்கக்கடவன” என்று முதலிலே ஸங்கல்பித்தவன் ஸர்வேச்வரனாகையாலே அவனுடைய ஸங்கல்பாதிருமாகவே

குளிர்ச்சியை இயல்வாகவுடையனாயிருக்க சந்திரன் இப்போதும் அந்தளப்பெருமா னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே இப்படி கடவேண்டும். அவன்றான் * ஒருத்தி மகனுப்பிற்றந்து ஒரிரனிலொருத்திமகனு யொளித்து வளர்த்தருளுங்காலத்திலே தன்னை நலிவுதாகத் தாயுருக்கொண்டுவந்த பூதனை யென்னும் பேய்ச்சியின் முலையை உரிரோடே உறிஞ்சியுண்ட பாக்ரமத்தையே பாகியேனிடத்திலுங் காட்டவேண்டி அதற்காக இங்ஙனே சந்திரனை ஏவினன் போலும் என்கிறு ளென்க.

[அங்கு ஓர் ஆய்க்குலத்துள்.] கண்ணிரான் பிறத்த இடமோ கம்ஸனுக்கு மிகவுமஞ்சவேண்டிய இடம்; அந்தோ! என் செய்வதென்று வஸுதேவரும் தேவகியாரும் நோவுபடுகிற ஸமயத்திலே ஒதுங்கி வளர்த்தற்கு ஓர் புகளிடம் வாய்த்ததே! என்ற மகிழ்ச்சியினால் 'அங்கு ஓர்' என்றது.

கோயின்மை = கேட்பாரற்ற செயல். "குழகி யெங்கள் குழமணன் கொண்டு கோயின்மைசெய்து கன்ம மொன்றில்லை" என்ற திருவாய்மொழிப் பிரயோகமுங்காண்க. இச்சொல் வேறு பொருளிலேயும் வருவதுண்டு; "அடிமை யென்னும் அக்கோயின்மையாலே" என்ற பெரியாழ்வர் திருமொழி காண்க. .... (ச)

அங்கோ ராளரியா யவுண்ணை *
பங்கமா இருகூறு செய்தவன் *
மங்குல்மாமதி வாங்கவேகோலோ ?
பொங்குமாகடல் புலம்புகின்றதே.

(௫)

அங்கு	{ பாற்றலாதாழ்வான் 'எங்கு முளன் கண்ணன்' என்று சொன்னவப்பொழுதே	இரு கூறு செய்தவன்	{ இருதண்டமாகக் கிழித்த பெருமான்
ஓர்	தப்பற்ற	மங்குல் மா மதி	{ ஆசாத்திலே விளங்குகின்ற சிறத்த சந்திரனை
ஆன் அரி ஆய்	{ நாவிரிழை முர்த்தியாக அவதரித்து	வாங்கவே கொலோ	{ (தன்னிடத்தில் வின்றம்) அபதாரித்ததனாலேயோ
அவுண்ணை	{ (இரணியனென்னும்) அசாணை	பொங்கு மா கடல்	{ திரைக்கிளப்பத்தையுடைய கருக்கடலானது
பங்கம் ஆ	மானபங்கமாகி	புலம்பு கின்றது	{ கோஷிக்கின்றது.

* * *—விரலிகளுக்குக் கடலோசையும் பாதகமாகையாலே அதற்கு நோவுபட்டுச் சொல்லுகிறான். இக்கடல் ஏதுக்கு இங்ஙனே புலம்புகின்றது? என்று ஆராய்ந்து பார்த்தான்; எம்பெருமான் இக்கடலிடத்தில் நின்றும் மாமதியை வாங்கிவிட்டதனாலேயோ இது இங்ஙனே புலம்புகின்றது! என்று தன்னில்தான் அநுமானித்துச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறான். இங்கு மாமதி என்றது கிலேடை; (இரண்டு பொருள்பட நின்றது.) நல்ல புத்தி என்று ஒரு பொருள்;

சந்திரன் என்று மற்றொரு பொருள். நல்லபுத்தியிருந்தால் இக்கடல் இங்ஙனே புலம்ப மாட்டாது; மதியையிழந்ததனாலாயிற்று இங்ஙனே புலம்புகின்றது! என்று ஒரு சமத்தகாரமாகச் சொல்லுகிறபடி. மதியையிழந்தது மெய்யோ? என்னில்; எப்பெருமான் அமார்களுக்காக இக்கடலைக் கடைந்தருளின காலத்தில் “ஐயாவாரொலிஷஸுடாவியுடாவரிஜாதகஷ்யாதநா வுரிணொஜ ஜயி ஸ்க்ஷுவு = அச்ஷாப்ஸகோஷிஷஸுதாவிது பாரிஜாத ஸக்ஷம்யாத்மகா பரிண தோ ஜஸ்திர்ப் பபூவ.” (அதிமாதுஷஸ்தவம்.) என்கிறபடியே, ஐராவதயானை உச்சைசக்ரவஸ் என்னும் குதிகா, காலகூட விஷம், அமுதம், கல்பகிருஷ்டம், ஸக்ஷி முதலிய பதார்த்தங்களுடனே மதியும் வெளிப்பட்டதிறை. (மதி—சந்திரன்.)

ஆக, ப்ரஹ்மாதாழ்வானுக்குப் பரிந்து இரணியனை இருபிளவாக்கிப் பங்கப் படுத்தின பெருமான் கடல்கடையிற் வியாஜத்தாலே மாமதியை வாங்கினிட்ட தனாலேயோ இது கீழ்மண் கொண்டு மேல்மண்ணெறிந்து ஆரவாரிக்கின்றது! என்றதாயிற்று. ஒருவன் நல்ல சரக்கைப் பறிகொடுத்து விட்டால் புலம்புகை ப்ராப்தமேயன்றோ.

இங்கே வியாக்கியான வாங்கியங்கள் காண்பின்;—“தன்னை நெருங்கிக் கடைந்து உள்ளுண்டான மதியை வாங்குகையோ இக்கடல் இங்ஙனே கிடந்து கப்படுகிறது!; என்னைப்போலே மதியிழந்தோ இக்கடலும் கப்படுகிறது!; * மதியெல்லா முன்கலங்கியிறை இவளும் கிடக்கிறது!. ஒன்றுக்கும் விசுவாத யாகாத நான் கலங்கிக் கப்படுகிறாப்போலேயிருந்தறி! இக்கடலும் தன் காம் பிரயமெல்லாம் அழிந்து கப்படுகிறபடியும்.” .... (10)

சேன்றுவார்சிலைவளைத் திலங்கைனா * *

வேன்றவில்லியார் வீரமேகோலோ?

முன்றிற் பெண்ணைமேல் முளரிக் கூட்டகத்து *

அன்றிலின்று லடகுமென்னையே.

(சு)

சென்று { எதிரிகளிருக்குமிடத்
தேறச் சென்று
வார் சிலை பெரியவிலை
வளைத்து { (நானேற்றி) வளையச்
செய்து
இலங்கையை வம்சாபுரியு
வேன்ற அழித்த
வில்லியார் { வில்வல்லவான
பெருமானுடைய
கோமே } பராக்ரமமடியாகவோ
கோலோ }

முன்றில் { வாசலிலுள்ள
பெண்ணை } பனைமரத்தின்மேலே
மேல்
முளரி { தாமரைப் பூவாலே
கூட்டகத்து } இயற்றப்பட்ட
கூட்டிலே கிடக்கிற
அன்றிலின் அன்றிப்பறவைவியூடைய
குரல் தொலியானது
என்னை { என்னை வருத்து
அடரும் } விரைந்தி.

* * *—அன்றில் என்பது ஒரு பறவை; அது எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாது நிற்கும்; கணப்பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப் பொருமல் ஒன்றை ஒன்று இரண்டு முன்றுதாம் கத்திக் கூவி அதன் பின்பும் தன் துணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும்; இப்பறவையை வடநூலார் க்ரோளஞ்சு மென்பர். ஆணும்பெண்ணுமான அந்த அன்றிற் பறவை இணைபிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக் கோத்துக்கொண்டு உறங்கும்பொழுது அவ்வறக்கத்தில் வாயலகு தன்னில் நெகிழ்த்தவளவ்வே துயிலுணர்ந்து அந்த நெகிழ்ச்சியையும் பொருமல் மெயிந்து பெருந்தொனியாகக் கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறுஞால் காமோத்திபகமாய்ப் பிரிவாற்றாமற் துயரை வளர்த்து விடாவிடிகளை மிக வருத்து மென்பர். “பெண்ணே மேல் பின்னுமவ்வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறு குரலும், என்னுடைய நெஞ்சுக்கு ஒரீர்வாளா மென்செய்கேன்” என்பர் பெரிய திருமடவிலும். இங்கும் இவ்வன்றிவின் குரலினால் தான் நோவுபடுகிறபடியைக் கூறுகின்றாள் பரகாலநாயகி

* உன்னாது உறங்காது ஒலி கடலையுடறுத்து இலக்கை சென்று சிலை லளைத்து அம்பு எய்து செய்த செயலெல்லாம் என்னைப் போன்ற வொரு பிராட்டிக்காகவேயன்றே; அவளிடத்துப்போலே என்னிடத்தும் இரக்கம் காட்டிக் காரியஞ் செய்ய வேண்டியிருக்க அது செய்யாதே எதிரிகளிடத்திற் காட்டின வீரத்தையே என்னிடத்திலுங்காட்டவேண்டி இங்ஙனே அன்றிவின் குரலையிட்டு அடர்க்கிறார்போலும்! என்கிறாள். பரிவுக்கு இலக்காகாதே பராக்ரமத்துக்கோ என்னை இலக்காகிறது! என்கிறாள்.

முற்றில்—இல்முன். பெண்ணை—பனைமரம். முளரிக் கூட்டகத்து= “தாமரைப் பூவாலும் தாதாலும் தண்டாலும் செய்த கூட்டிலே கிடக்கிற” என்பது வியாக்கியானம். .... (க)

பூவைவண்ணனார் புள்ளின்மேல்வர *

மேலினின்றான் கண்டதண்டமோ? *

வீலிகுங்கணவில்லி அம்புகோத்து *

ஆவியேயிலக்காக வெய்வதே!

(எ)

பூவைவண்ணனார் } மன்மதஞ்ஞகன்
வீலில்லி }

வீவு இல் } இறைப்பொழுதும்
ஒய்வில்காமல் }

அம்புகோத்து பாணங்களைத் தொடுத்த

ஆவியே } என் உயிரையே
இலக்கு ஆக } எகிரியாடாக் கொண்டு
எய்வது } பிரியாவிப்பதானது.

பூவைவண்ணனார் } காவம்பூவண்ணனார்
உண்ணனார் } பெருமான்

புள்ளின் } பெரியதிருடியின் மீது
மேல்வர } எழுந்தருள்,

நான் மேலி } நான் விரும்பிவிடும்
கின்று } கொண்டு

கண்டதண்டமோ } கண்டதண்டமோ
தண்டமோ } தண்டமோ?

* * *—“தானாக நினைப்பானேல் தன்னினைந்து கைவேற்கு, ஓர் மீனாப்
கொடி நெடுவேள் விரிசெய்ய மெலிதேவனோ?” என்று திருவாலிப் பதிகத்திற்
பேசியது போலவே இங்கும் பேசுகிறான்.

பஞ்சபாணனாகிய மன்மதன் தனது கருப்புவிடிலிலே மலரம்புகளைத்
தொடுத்து என் ஆவியையே இலக்காகக்கொண்டு பிரயோகிப்பதானது,
எம்பெருமான் பெரிய திருவடியின்மீது எழுந்தருள ஒருகால் நான் ஸேவிக்கப்
பெற்றதற்கு இட்ட தண்டனையோ என்கிறான். பகவத்விஷயத்தில் ஆகை
கொள்ளாதார்க்குக் காமவேதனை கிடைப்பதென்றும், பகவத் விஷயத்தில் நடு
பட்டது காரணமாகவே தமக்கு இக்காமநோய் உண்டாயிற்றென்றும் தெரிவித்
தாராயிற்று.

பூவை—காயாம் பூவின் ஒருசாதியென்பர்.

....

....

(அ)

மாலினத்துழாய் வருமென்னெஞ்சகம் *
மாலினத்துழாய் வந்தென்னுட்புக *
கோலவாடையுங்கொண்டு வந்ததோர் *
ஆலவந்ததா லரிது காவலே.

(அ)

என் நெஞ்சகம் } எனது நெஞ்சானது

மால் இனம் { (அப்பெருமான் பக்கலுண்
டான) வியாமோஹத்
திற்குத் தகுதியாக

துழாய்வரும் { அலைந்தகொண்டு வாரா
கின்றது;

மாலின் { (அந்த) எம்பெருமா
னுடைய

அம் துழாய் { அழகிய திருத்துழாய் மலை
யானது

என்னுள் வந்த புக } என்னுடைய நினைவுக்குவா,

உந்தது ஓர் ஆலி { (எற்கனவே தனியே) வந்து
பார்த்துப்போன பொரு
கிது துளியானது

கோலம் அழகிய

வாடையும் வாடைக்காற்றையும்

கொண்டு உந்தது { தனைகட்டிக் கொண்டு
உந்த விட்டது;

ஆல் அக்கோ! (இனி)

காவல் { (உயிராக) காப்பாற்றிக்
கொள்ளுதல்

அரிது முடியாதகாரியம்.

* * *—“என் நெஞ்சகம் மால் இனம் துழாய்வரும்” என்று முதலடியைப்
பிரித்து அந்வயிப்பது. என்னுடைய நெஞ்சானது தான் கொண்டிருக்கிற வியா
மோஹத்திற்குத் தகுதியாகக் கவலைகொண்டிருக்கின்றது என்றபடி. துழாய்—
துழாவி; “கடலும் மலையும் விகம்புந்துழாய்” என்ற திருவாய்மொழிப் பிர
யோகமுங்காண்க. இனி இரண்டாமடியை, ‘மாலின் அம் துழாய்வந்து என்
உள்புக’ என்று பிரித்து அந்வயிப்பது. அந்த எம்பெருமானுடைய அழகிய
திருத்துழாயானது எனது உள்ளத்தில்புக; (அதாவது) அந் திருத்துழாயை
நான் நெஞ்சால் நினைத்தமாத் திராத்திலே என்றபடி. [வந்ததோர் ஆலி கோல

வாடையுங் கோண்டு வந்ததால்.] ஆலியாவது சிறுதுளி. (மழைத்துளி.) இது விசிறிகளுக்கு உத்தீபக மெனப்படும். இது ஏற்கனவே வந்து என்னை நலிய தற்கு சிலம்பார்த்துப் போயிற்று; தருந்த துணைகட்டிக்கொண்டு வந்து நலிய வேண்டுமென்று பண்டேபார்த்துப் போயிற்று; அது இப்போது வாடைக்காத் தைத் துணைகொண்டு வந்திட்டது; இனி என்னைக் காத்துக்கொள்ளுதல் எளி தன்று என்கிறான்.

முதலடியும் இரண்டாமடியும் பயமகம்.

(அ)

கேண்டையோண்கணுந் துயிலும்* என்னிறம்
பண்பெண்ணோபோ லொக்கும்* மிக்கசீர்த்
தோண்டரிட்ட பூந்துளவின்வாசமே*
வண்கோண்டேவந்துதுமாகிலே.

(க)

மிக்க சீர் { அகம்ப்யப்பயோநகரான
தோண்டர் { ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்
இட்ட ஸமர்ப்பித்த
பு தளவின் திருத்தழாய் மலரின்
வாசம் பரிமளத்தை
உண்டு உண்டானது
கொண்டு வந்து } முகத்தகொண்டு வந்து

வந்தும் துயிலும் } (என்னருகில்) வந்துமாலும்
கேண்ட { கேண்ட மீன்போன்ற
ஒண்கணும் } அழிய (எனது) ஈண்களும்
துயிலும் உறக்கக்கொள்ளும்;
என் சிறம் எனது மேனிகிறமும்
பண்டு பண்டு } முன்னைய வண்ணமாகும்.
போல் ஒக்கும் }

* * *—எம்பெருமானுடைய திருவடியினைகளிலே பரம பாகவதர்கள் ஸமர்ப்பித்த திருத்தழாய் மலர்களின் பரிமளத்தைக் கொய்து கொண்டுவந்து இங்ஙனே வண்டு ஊதுமாகில் என்னுடைய கண்களும் துயில்லக்கொள்ளும், என் னுடைய மேனியும் பழைபிறம் பெறும் என்கிறான்.

‘என்சிறம் பண்டுபோலொக்கும்’ என்னுதே “பண்பெண்ணோபோ லொக்கும்” என்றதில் ஒரு விசேஷார்த்தமுண்டு; கேண்மின். இப்போதைய என் அவஸ்தைக்கு முற்பட்டதான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ, அதற்கும் முற்பட்ட தான யாதொரு அவஸ்தையுண்டோ, அவ்வவஸ்தையில் நான் எப்படி யிருந்தே னோ அப்படி ஆவேன் என்றபடி. இதனை விவரிப்போம்;—இப்போதைய அவஸ்தையாவது விசிறாவஸ்தை (பிரிவுநிலைமை); இதற்கு முந்திய அவஸ்தை யாவது ஸம்ச்சுலேஷாவஸ்தை (கடிக்களித்திருந்த நிலைமை); அதற்குமுந்திய அவஸ்தையாவது—பகவத் விஷய வாஸனையே தெரியாமல் அந்யபரமாகப் போது போக்கின காலம்; * உண்டியே உடையே உகந்திருந்த காலம். அப்போது சரீரம் வாடாமல் வதங்காமல் மாமை குன்றாமல் பசுரூபகருகென் றிருக்குமிதே. ஒரு விசாரமுமின்றி உண்டுடுத்துத் திரியும் காலத்திலே மேனி நித்ய புஷ்டமாயிருக் கும். பகவத் விஷயத்தில் வாஸனை பண்ணிப் போந்தது முதலாக “ஸம்யோகா

விப்ரயோகாதாஃ :” என்கிறபடியே ஆண்காலம் ஸம்ச்லேஷமும் நெடுங்காலம் விச்லேஷமுமாய் வ்யஸநமே ரீ தூர்ந்து செல்லுகையாலே, இப்போதைய விரஹாவஸ்தைக்கு முந்தியதான ஸம்ச்லேஷாவஸ்தையிலுள்ள நிறத்தைப் புகழ்ந்து கூறுதல் கிறவாதென்று, அதற்கும் முந்தியதான அந்நபரத்வாவஸ்தையில் இருந்த நல்ல நிறத்தை உத்தேசித்துப் பண்பேண்டுபோ லோக்கும் என்றது. இங்கே பெரிய வாச்சான் பிள்ளையின் மிக வழகிய திவ்ய ஸூக்திகள் காண்பின் ; “அவன் வாய் புலற்றும் நிறம் அறப்பண்டுபோலேபாம்; கலக்கையாடுகிற பிறிவுக்கு அங்குரமிதே; கலந்து பிரிந்து லாபாலாபங்களறியாதே பூர்ணையா யிருந்தபோதை நிறம்போலேபாம்”—என்று.

நாச்சியார் திருமொழியில் “பாணியா தென்னை மருந்து செய்து பண்டு பண்டாக்க வறுதிராகில்” என்றதும் கோக்கத்தக்கது; அங்கும் இதுவே கருத் தென்க.

[மிக்க சீர்த் தொண்டரிட்ட] தொண்டர், சீர்த்தொண்டர், மிக்க சீர்த் தொண்டர் என மூவகைப்படுவர் கைங்கரிய பார்கள். ஆதீதர பலன்களை விரும்பி அடிமைபூண்டிருப்பவர்கள் தொண்டர்; கிறந்த புருஷார்த்தத்தை விரும்பி அதற்கு உபாயாதுஷ்டாநம்போல அடிமையைப் பூண்டிருப்பவர்கள் சீர்த்தொண்டர்; ஒரு பலனையும் பேணுதே ஸ்வயம்ப்ரபோஜனமாகக் கைங்கரியம் செய்துவரும் அந்நய ப்ரபோஜகாதிகாரிகள் மிக்க சீர்த்தொண்டர். அப்படிப் பட்டவர்கள் ஸமர்ப்பித்த புஷ்பங்களின் பரிமாணத்தையாழிற்று இங்கு விரும்பு வது.

வாதம்—வாஸநா என்ற கூடசொற் கிதைவு. .... (௯)

அன்றுபாரதத்து ஐவர் தூதனாய் *

சேன்றமாயனைச் செங்கண்மாலினை *

மன்றிலார்புகழ் மங்கை வாட்கலி

கன்றி* சொல்லல்லார்த் கல்லலில்லையே.

(௧௦)

அன்று	முன்பொருகால்	மன்றில் ஆர்	{ காற்சந்திகள் தோறும்
பாரதத்து	{ பாரதபுத்தத்திற்குப்பூர்வாக்	புகழ்	{ விதைத்தபுகழைமுடையரும
	கமரக		
ஐவர் தூதன்	{ பஞ்சபாண்டவர்கட்குத்	மங்கை	{ திருமங்கை காட்டையுடை
ஆய்	தூதுவனாய்		யவரும்
சேன்ற	எழுந்தருளின	வான்	{ வாட்படை
மாயனை	ஆச்சரிய சத்தியுத்தனும்		கொண்டவருமான
		கலிகன்றி	ஆழ்வார் (அருளிச்செய்த)
		சொல்	இந்த ஸூக்திகளை
		வல்லார்த்து	ஒதவல்லவர்களுக்கு
செம் கண்	{ செந்தாமரைக் கண்ணனு	அவ்வல்	{ ஒரு தன்பமும் உண்டாக
மாலினை	மாண ஸர்வேச்வரன்	இவ்வே	மாட்டாது.
	விஷயமாக,		

* * *—தூரியோதகாதியனாரும் பாண்டவர்களைபும் பொருந்தவிடவேண்
டித் தூதுநடந்த எரிமைக் குணமுடைய புண்டரீகாஷ்டை ஆகைப்பட்டுத் திரு
மங்கை யாழ்வார் அருளிச்செய்த இத் திருமொழியைக் கற்று வல்லவர்களுக்
இங்ஙனே எம்பெருமானைப் பிரிந்து வருந்துகையாகிற துன்பம் நேரிடாதென்று
பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

[தூதனாய்ச் சென்ற செங்கண்மால்களை] கண்ணபிரான் தூது எழுந்தருளின
போது விதூரர் திருமானிகையிலே அழுது செய்து ஸைபக்குச் சென்றகாதே
“வீஷ்டொபாணாவதிசூரோ ஜாம்பவெவ ஜயாஸூடகா கிரியம் வுணர்நீகா
கா! லுதம் வுஷ்டஜெகதழ்?—பீஷ்டந்தோணாவதிகரம்பாநாஞ் சைவ மதுஸூ
தக!—நிமர்த்தம் புண்டரீகாஷ்ட! புக்தம் வ்ருஷ்டஜேபாஜநம்?” [குலத்தாலும்
கல்விபாலும் செல்வத்தாலும் மேன்மைபெற்ற பீஷ்டரும் த்ரோணரும் கானுமி
ருக்க எங்களைவிட்டுப் பள்ளிச்சோறு ஏன் தின்றாய் கண்ணனே!] என்று தூரி
யோதனன் நிந்தித்துச் சொல்லுகிற ஸமயத்திலும் ‘புண்டரீகாஷ்ட!’ என்று
திருக்கண்ணமுகிலே யிடுபட்டு வாழ்த்தவேண்டும்படி யிருந்ததனால் “தூதனாய்ச்
சென்ற செங்கண்மால்களை” என்றது. .... (க)

விடிவரவு:—குன்றம் காரும் சங்கு அக்கோராய் அக்கோரானரி சென்ற பூவை
மாலினம் கொண்டை அன்ற குன்றமெடுத்தது.

முதல் திருமொழி உரைமுற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார்திருவடிகளேசரணம்,
பதிகேனாரார்பத்து—இரண்டாந்திருமொழி,
குன்றமெடுத்த மழைதடுத்தது.

உரையவதாரிகை : —இத்திருமொழியும் நாயகேசமாதியாலே செல்லுகிறது, விரஹவ்யஸம் மீதுர்ந்து அன்றில் தென்றல் முதலிய பதார்த்தங்களும் கோவு படுத்துகிறபடியைப் பன்னியுரைப்பது இத்திருமொழியும். ... *

குன்றமெடுத்த மழைதடுத்த தீயாரோடும் *
மன்றிற் குரவைபினைந்தமால் என்னைமால்செய்தான் *
முன்றிற்றனிநின்ற பெண்ணேமேற்கிடத்தீர்கின்ற *
அன்றிலின்குட்டைப் பிரிக்ககிற்பவரார்கோலோ. (க)

குன்றம்	கோவர்த்தனமலையை	முன்றில்	வாசலிலே
எடுத்த	{ குடையாகவெடுத்தப் பிடித்த	தனி நின்ற	தனியேநின்ற
மழை தடுத்த	{ மழையைத்தடை செய்தவ னாயும்	பெண்ணே மேல் }	பனைமாத்தின் மீது
இளைய கொடும் }	இளம் பெண்களோடே	கிடத்த	இருத்தகொண்டு
மன்றில்	நாற்சந்தியிலே	நர்கின்ற	நயிம்பலிக்கின்ற
குரவை	{ கைகோத்துக் குரவைக் பினைந்த	அன்றிலே	அன்றிற்பறவையை
மேல்	கடத்தாடினவனுமுன்ன கண்ணிரான்	கட்டின்	கட்டில் நின்றும்
என்னை மால் செய்தான் }	என்னை மதிமயங்கப் பண்ணிவிட்டான்;	பிரிக்க கிற்பவர் ஆர் கொலோ }	பிரித்துவிடவல்லவரையாரோ (அறியேன்)?

* * * —கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக வெடுத்துப்பிடித்து எழுநாள் ஒருபடியாகத்தாங்கிவிட்டு கோவலனையும் கோரினாரையும் காத்தருளினவனும், ஆபர்மங்கையோடே பலர்காணக் குரவைக்கடத்தாடினவனுமான எம்பெருமான் என்னை இப்படிப்பட்ட வியாமோஹத்திற்கு ஆளாக்விவிட்டான் என்பன முன்னடிகள். ஆனைத்தொழில்செய்தும் அடியார்களைக் காத்தருளினவனன்றோ? உகந்தாரோடே ஒருநீராகக் கலந்துபரிமாறுவதற்குப் பாங்காகப் பலவடிவுகள் கொண்டு ("சுமநாஃமநாஃகரெ ரியவொ ரியவம் ரியவஹாரெ ரணாஃமநாஃ அங்கநாமங்கநாமந்தரே மாதவோ மாதவம் மாதவஞ் சாந்தரே ணங்கநா." என்னும்படியே) ராசகரீடைசெய்தருளின ரளிகனன்றோ? இப்படிப்பட்டவன் நம்மைக் கைவிடுவோவென்று நம்பியிருந்து மோசம் போனேன்

என்பது உட்கருத்தா. தன்னுடைய திருக்குணங்களைக்காட்டி என்னை யீடு படுத்தி இவ்வனை சுந்தரில் நின்று திண்டாட வைத்தானென்றிருள்.

இதுவேணமயமாகக் கண்ணெநிரோ பனைமாத்தி விருந்துகொண்டு அன்றிப் பறவையும் மெல்லிய தழுதழுத்த குரலாலே ஒய்வின்றி நலிகின்றது; எம்பெரு மானைக் கொண்டுவந்து என்னோடே கூட்டாதொழியினும் இவ்வன்றிப்பறவையையக் கூட்டிவிருந்து தூர்த்தவல்லாரையாவது கிடைக்கப்பெறுமோ யென்பன பின்னடிகள்.

அன்றிலின்குட்டை—ருபுரீரித்துக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. அன்றிலைக் கூட்டில் நின்றுப் பிடுக்கவேணுமென்கை. .... (3)

பூங்குருந்தோசித் தானைகாய்க் தரிமாச்சேகுத்து *
ஆங்குவேழத்தின்கொம்பு கொண்வேன்பேய்முலை
வாங்கியுண்ட * அவ்வாயன் நிற்க இவ்வாயன்வாய்
ஏங்குவேய்ங்குழவேன்னோ டாமிகினைமையே. (உ)

பூ குருத்த ஒசித்து	பூத்திருத்த குருத்தமாததை முறித்தொழித்தவனையும்	காங்கி	கையிற்பிடித்து
ஆனை காய்க்த	{ ரிஷபங்களைச் சிறிமுடித்தவனையும்	உண்ட அவ் வாயன்	{ உறிஞ்சியுண்ட அப்படிப் பட்ட திருப்பவனத்தை புடையனாய்விருக்கிற கண்ணிரான்
அரி மா	{ (சேனியென்ற) சத்தரு கான குதிரையை	கிழக	உதால்கனையிருக்க,
சேகுத்து	கொன்றவனையும்	ஆயன்	{ அத்த கோபால கிருஷ்ணனுடைய
ஆங்கு	{ கம்ஸனது அரண்மனை வாசலிலே	வாய்	வாயிலே
வேழத்தின்	{ (குவலயாபீடமென்ற) யானையினுடைய	ஏங்கு	ஒலிக்கின்ற
கொம்பு கொண்டு	{ தந்தத்தைப்பறித் தெறித்தவனையும்	இடைய் குழல்	{ தந்த வேய்க்குழலானது
வன் பேய்	{ (பூதனையென்னும்) உலிய பேய்ச்சியினுடைய	என்னோடு	எந்திறத்திலே
முலை	(அஞ்சிற்றிய) முலையை	துணைமை ஆகி	{ நில சிறச்சேவகங்கள் செய்யாவின்றது.

* * *—கண்ணிரானுடைய வேணுகானம் செவிப்பட்டுப் பிரிவாற்றாநீத வருந்திப்போகிற ஒரு ஆய்ப்பெண்ணின் நிலைமையிலே நின்று பேசும் பாசுரமா யிற்றிது. ஸர்வசக்தனுள் எம்பெருமான் வானாசிடக்க, அவனுடைய வேய்க்கு முல் என்னோடே தோள்வலிக்காட்டி வருகின்றதே பென்செயுள்.

கம்ஸனாலவப்பட்ட ஒரு அஸுரனால் ஆவேசிக்கப்பட்டிருந்த குருத்த மா த்தை அவ்வஸுரனுட்பட ஒசித்தொழித்தவனும், நப்பின்னைப்பிராட்டியை மண ந்து கொள்ளாதற்காகக் காளைகளையுடும் தெரித்தவனும், (அன்றியே, எருது வடிவுகொண்டு வந்து நலியவந்த அரிஷ்ட?நமியென்னு மகாளைக் கொன்றவனும்

கேசியை முடித்தவனும், குவலபாபீட மதபாசையின் கொம்பை முறித்துத் தொலைத்தவனும் பேய்ச்சிமுனைகவனத்தொகுண்ட வாயனுபாண அக்கண்ணாபி யான் என்னை நேர்கொடுகேரே வந்து நலிந்தானால் 'ஸர்வ சக்தனான அவ னுலே நாம் நெருக்குண்பது ப்ராப்தமே' என்று ஒருவாறு ஆறியிருக்கலாம்; அவன் நம்மை நெஞ்சிலும் இட்டெண்ணாதி நக்க, அவன் வாயில் வைத்து ஊறு கிற அசேதனமான இந்த வேயங்குழல் என்பாடே மீசைமுதுக்கி வருகின்றதே! இது என்ன போராசகாலமோவென்று பரிதபிக்கிறான். "மங்கல நல்வானமாலே பார்விலிலங்க மயில்தனாழப் பீளிசூடிப், பொங்கினவாடை அகாயில் சாத்திப் பூங் கொத்துக் காநில் புணரப்பெய்து, கொங்கு நறுங்குழலார்களோடு குழைந்து குழ லினிதுதிவந்தாய், எங்களுக்கே பொருதான் வந்துத உன் குழலினிசை போத ராதே." [பெருமான் திருமொழி 6-9.] என்றப்போலே, நம்மை இங்ஙனே பிரி வாற்றாமைத் துபாத்திலே தன்வித் தனக்கு இனியபாண சில பெண்களோடே அவன் குழலாதிக்கனித்துத் திரிகின்றானே!, நம்மைபுங் கூட்டிக்கொண்டு குழலா துவது எப்போதோ! என்கிற நிர்வேதம் இப்பாசாமாகப் பரிணமித்ததாயிற்று. முதலடியில், 'ஆணைகாய்க்து' என்றதில், ஆன் என்றசொல் இரண்டனுருபுறற்று வந்துள்ளது; 'ஆணைக் காய்க்து' என வலியிகாதது வழுவன்று; வடமொழியில் சார்த்தஸப்போகம்போலக் கொள்ளத்தக்கது. .... (உ)

மல்லோடு கஞ்சனுக்குச் வேன்ற மணிலண்ணன் *

அல்லிமலர்த்தண்டுழாய் நீனைத்திருந்தேனையே *

எல்லியின் மாருதம் வந்தமேதுவன்றியும் *

கோல்லைவல்லேற்றின் மணியுங் கோயின்மைசெய்யுமே. (ரு)

மல்லோடு	மல்வர்களும்	எல்லியல்	அந்திப்போதில் வீசும்
கஞ்சனும்	கய்ளனும்	மாருதம்	காற்றானது
கஞ்ச	முடிபுப்படி	வந்து	{ காணிக்குமிடத்திலே
வேன்ற	வெற்றிபெற்ற	அடம்	{ உந்து வீசி
மணி		அது	கவின்றது;
வண்ணன்	{ மீலமணிகண்ணான	அன்றியும்	{ அதுவுத்தவிர
	கண்ணபிரானுடைய		
அல்லி தன்	{ இத்தகைய புண்டயதாய்க்	கோல்லை வல்	{ வெளி மிலங்களில் தின்றும்
துழாய்	குளிடத்திருத்தன்ன	ஒற்றின்	{ மீண்டவருகிற வலிய
மலையையே	திருத்துழாய்	மணியும்	{ காண்களின் கழுத்துமணி
	மாலையையே		யோசையும்
நீனைத்		கோயின்மை	{ தொந்தாவுபடுத்தா
திருந்தேனே	{ சிந்தித்தக்கொண்டிருக்	செய்யும்	{ தின்றது.
	கின்ற என்னை		

* * * —சரணாரன் முத்திகன் முதலானமல்வர்களையும் கம்ஸனையும் தீர்க்க நித்திரை செய்யும்படியாகக் கொண்டுழித்த கண்ணபிரானுடைய கல வி கடைக்கப் பற்றுகொழியினும் அவனது திருமேனியில் ஸம்பந்தம் பெற்ற திருத்துழாய் மாலையாகிலும் கிழிது கடைக்குமே வென்று அல்லும்பகலும்

இதுவே சித்தனையாகக் கிடக்கிற என்னை அந்தக்காற்றும் மாட்டின் கழுத்து மணியோசையும் வருத்துகின்றனவே பென்கிறான்.

எம்பெருமானுடைய திருத்துழாய்ப் பிரசாதத்தாக நான் கருதாமல் ஊரா ரோடொப்ப உண்டுடுத்துக் களித்துத் திரித்தேனாகில் ஒன்றுக்கும் நான் வருந்த வேண்டியிராது; அதில் ஆசை வைத்தமையாலன்றோ பிறர்க்கு இன்பமளிப்ப வற்றால் நான் துன்புறவேண்டிற்றாயிற்று என்கிறான்.

மாகுதம்—வடசொல்.

....

....

....

(௯)

பொருந்துமா மரமேழு மெய்தபுனிதனார் *

திருந்து சேவடியென் மனத்து நினைதோறும் *

கருந்தண் மாகடல் கங்குலார்க்குமதுவன்றியும் *

வருந்தவாடை வருமிதற்கினி யென்செய்கேன்.

(11)

பொருந்து	தம்மில்தாம் பொருந்திகின்ற	கரு தண் மா கடல்	{ கறுத்துக் குளிர்ந்து பெரிதான கடலானது
மா மரம் ஏழாம் எய்த	{ பெரிய ஸாகவ்ருகுவக னேழையும் அம்புசெலுத் தித் துனைபடுத்தின	கங்குல்	இரவுமுற்றம்
புனிதனார்	{ பாம்பரிசுத்தான பெருமானுடைய	கூர்க்கும்	சூரகாரிக்கும்;
திரு உந்து	ஐச்சரியப் பரகாசகமான	அது அன்றியும்	{ அதவுந்தவிர,
சே அடி	திருவடிகளே	வாடை	வாடைக்காற்றும்
என் மனத்து	என்கெஞ்சிலே	வருந்த	நான் பரிதாபிக்குர்படியாக
நினை தொறும்	{ அநுஸந்திக்கும்போ தெல்லாம்	வரும்	உந்து வீசுகின்றது;
		இதற்கு	இதற்குப் பரிஹாசமாக
		இனி என் செய்கேன்	{ இனி என்ன பண்ண வல்லேன்?

***—ஆச்சரிதலான ஸாக்ரீவ மஹாபாஜனுக்கு அரியன செய்தும் விச்வா ஸத்தைப்பிறப்பித்ததுக் காரியம் செய்த மஹாதுபாவர் ஏற்கனவே விச்வாஸங் கொண்டிருக்கிற கம்மைக் கைவிடமாட்டாரென்ற அவருடைய திருவடிகளையே தஞ்சமென்றிருக்கை கமக்குப் பராபதம் என்று அக்யவஸாயங்கொண்டு அத் திருவடிகளைச் சிந்திக்கும்போதெல்லாம் ஸமுத்தாகேஷமும் வாடைக்காற்றும் வந்து கலிகின்றனவே பென்கிறான். என்னுடைய மனோராதப்படி அவருடைய திருவடிகள் எனக்குக் கிடையாமையாலே விரஹ வேதனையினால் நிலமங்கை யாடைக்கும் வாடைக்கும் வருந்த வேண்டியிருக்கிறதென்கை.

இதற்கு இனி என் செய்கேன்!—சகலகர்தாமே கைவிட்டால் நான் செய்து கொள்ளத் தக்கது ஏதேனுமுண்டோ? அவருடைய அருளே அரண் என்றவாறு.

இரண்டாமடியில் ‘திருந்து சேவடி’ என்றதற்கு “ஐச்சரியப் பரகாசகமான திருவடிகளை” என்று பெரியவாச்சாரன் பின்னே விபாக்கியான மிட்டிருவினதற்கு இணக்க “திரு உந்து” என்று பிரித்து உரைக்கப்பட்டது. ‘திருவந்து’ என்று

சந்திராகாதது நெருத்தல் விகாரம். இனி 'திருந்து சேவடி.' என்பதை யினைத் தொகையாகவுங்கொண்டு உரைக்கலாம்; திருந்துதலாவது- ஆச்சிதர்கட்கென்றே வாய்த்திருத்தல். .... (ச)

அன்னைமுனிவனு மன்றிலின் குரலீர்வதும் *
மன்னு மறிகடலார்ப்பதும் வகைசோர்வதும் *
பொன்னங்கலை யல்குலன்னமென்னடைப்பூங்குழல் *
பின்னைமணுளர் திறத்தமாயின பின்னையே. (ஈ)

அன்னை முனிவதும் { பெற்றதாய் சீறிச் சொல்லுவதும்
அன்றிலின் குரலீர்வதும் { அன்றிப்பறவையின் குரல் திறிம்வரிப்பதும்
மன்னு மறி கடல் { எப்போதும் அலைமடியப் பெற்ற கடல் ஆர்ப்பதும் { கோஷிப்பதும்
வகை சோர்வதும் { வகைகளை கள் சமூகவதம் (சூனிய இவையெல்லாம்)
அம் அடியை
பொன் கலை பொன்னுடையன்கந்த
அங்குல் திறப்பதையுடையவனும்

அன்னம் { அன்னத்தின் கடை போன்ற அழகிய கடைபையுடையவனும்
பூ குழல் { பூகணிந்த கடற்கலை உடையவருமான
பின்னை கப்பின்னைப் பிராட்டியின்
மணுளர் { காயகாரண கண்ணபிராணுடைய
திறத்தம் { விக்ஷயத்தில் ஈடுபட்டோ குயின மரணபிறகே. பின்னையே
.. (அதற்கு முன்பு இல்லை.)

***—நான் பகவத் விஷயத்தில் கைவைப்பதற்கு முன்னம் தாயானவள் என்னை ஒருவார்த்தையும் பொடிந்து சொல்லியறியாள்; அன்றில் பறவையின் குரல் முன்பு கேட்கப்படும்போது செனிக்கு மிக இனிதாயிருந்தது; அப்போது கடலோசைதானும் காது கொடுத்துக் கேட்கலாயிருந்தது; உடலும் பூரித்து வளைகள் நெருங்குண்டிருந்தன. இப்போது அதுபவிக்கிற கஷ்டங்களில் ஒன்றும் முன்பு நான் அனுபவித்ததேயில்லை; பின்னை மணுளரான எம்பெருமான் திறத்திலே நெஞ்சு செலுத்தப் பெற்றபின்பே நாய் சீறிச் சொல்லும்படியாகவும் அன்றிலின் குரலால்கவிவுபடும்படியாகவும் கடலோசைக்கு நோவுபடும்படியாகவும் கைவளைகள் சுழலும்படியாகவும் பெற்றேன் என்கிறான்.

[அன்னை முனிவதும்.] 'நாய் தகப்பன்மார் சுற்றத்தார் முதலானோர் இருக்கும்போது அவர்களைக்கொண்டு தனக்குற்ற நன்மைகளைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டியது தருதியாயிருக்க, இச் சிறு பெண்பிள்ளை எல்லாரையும் திராஸ்கரித்துவிட்டுத் தானே நின்றியாகத் 'நானே [பகவத் விஷயத்தில்] ஒரு நாயகனைக் காதலித்துப் புறப்பட்டாள்!; இப்படியும் ஒரு அபியாயமுண்டோ?' என்பது நாய் சீறிச்சொல்லும் வார்த்தையாமென்க.

முன்றமுடி முழுதும் கப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு அடைமொழி.

இப் பிராட்டியின் வியாக்யேகனத்திலே—“பூர்வாபாங்களுக்குச் சேர்த்தி போராதாதினும் பின்னைபுறங்கா வில்லிதாஸர் + பின்னைமணுளர் திறத்தேதாமான

பின்பன்றோ இவை இப்படியாயிற்று; ஸாமாந்யனென்று இடுமீடெல்லாம் இடவமையும் என்பாரைப்போலே அவரோடே ஒரு ஸம்பந்தஞ் சொல்லி நன்கிறவை நவந்தாலென்? என்பாராம்”—என்ற ஸ்ரீஸூக்திகள் இவ்வுத் காணத்தக்கன. பாதக பதார்த்தங்களால் நோவுபட்டு வருந்திப் பேசுகிற இத் திருமொழியிலே இப்பாட்டுக்குப் பின்னையுறங்கா வில்விதாஸர் அருளிச்செய்யும் கருத்து பிரகாசனத்தோடு அய்வளவு பொருந்தாதாயினும் சுவையுடைத்தாயிருக்கும். அவர் அருளிச்செய்யும் கருத்து ஏதென்னில்; அன்னை முனிவதும் அன்றிவின் குரல் நர்வதும் மன்னுமறிகடலார்ப்பதும் வளைசோர்வதும் நாம் பின்னைமன்னுளர் திறத்திலே யிடுபட்டிருக்கிறோமென்ற காரணத்தினால்தானே; அந்தக் காரணம்பற்றி யாகில் அவை நமக்கு உத்தேச்யமே—என்பதாம்.

“ஸாமாந்யனென்று இடுமீடெல்லாம் இடவமையும் என்பாரைப்போலே” என்ற வியாக்கியான வாக்கியத்தின் கருத்து யாதெனில்; முற்காலத்தில் திருமாவிருஞ் சோழியில் ஸாமாந்யமென்றும் சோழியமென்றும் இருவகுப்பினர் ஸந்தி கைங்கரியாதி விஷயமாக அடிக்கடி பிணக்குண்பர்; அதனால் ஒருவர்க் கொருவர் போர்செய்து வலிதாக அடித்துக் கொள்ளுதலுமுண்டாம்; ஒரு ஸமயத்தில் ஓக இருட்டான இடத்திலே [ஸந்தி பாதகநினைத்திலே] கைகலந்து போர் நடக்கையில், ஒரு சோழியர் மற்றொரு சோழியனையே வலிதாகப் புடைத்தார்; புடைப்பவருடைய மிடற்றோதையைக் கண்டறிந்த புடைபுண்பவர் ‘ஐயோ! நான் சோழியனாயிற்றே, என்னை ஏதற்கு அடிக்கிறீர்?’ என்று கதறி அதுகேட்ட அவர் ‘அப்படியா?, தெரியாது அடித்து விட்டேன்; ஸாமாந்யனென்றுப் பரிந்து அடித்து விட்டேன்’ என்ன; அதுகேட்ட இவர் ‘அப்படியாகில் இன்னமும் அடியும்; ஸாமாந்யனென்று என்னை எவ்வளவு அடித்தாலும் அத் தனையும் எனக்கு உத்தேச்யமே’ என்றாராம். அதுபோல, பகவத் விஷயத்தி லிடுபட்டேனென்ற காரணத்தினால் அன்னைமுனிவது முதலான கஷ்டங்கள் எனக்கு நேர்வனவாகில் தாராளமாக நோட்டும்-என்பதாகப் பின்னையுறங்காவில்வி தாஸருடைய தாற்பார்யங் காண்க. இதனால் பகவத்விஷயத்தில் இத்தலைக்கு உள்ள காதலின் ஊறப்பு வெளியாகும்.

திறத்தம்—தன்மைப்பன்மைக் குறிப்புவினைமுற்று.

....

(ஞ)

ஆழியுஞ் சங்குமுடைய நங்குளடிகள்தாம் *

பாழிமையான கனலின் கம்மைப்பகர்லித்தார் *

தோழியும் காணுமொழிய வையந்துயின்றது *

கோழியுங்கூகின்றதில்லை கூசிருளாயிற்றே.

(க)

ஆழியும்
சங்கும
உடைய } திருவாழி திருச்சங்குகளை
புடை யான

நங்குள்
அடிந் தாம் } அன்மத்தின்வா யிடான
என்றேவ்வான்

கம்மை

கம்மை

பாழிமையான
கனலின்

மிகப்பெரிதாய்
ஸ்வப்பந்தியமான
வையல்லைவந்திலுல்

பகர்வீத்தார்	{ இப்படி உப்பிடுன்படியாகச் செய்துவிட்டார்;	தவீன்றது	* நங்கிவிட்டார்கள்;
தோழியும்	{ தோழியும் நானும்	கோழியும்	கோழிகூட
நானும் ஒழிய	தவிர	கூவின்றது	{ (விடியுக்கு அறிஞநியாகர்) இல்லை { உலுதின்றதிவலை;
வையம்	மற்ற உலகத்தாரொல்லாரும்	கூர் இருள்	{ துன்னமும் கன்னிருளா ஆயிற்றே } விருக்கின்றதே.

* * *—1. “அங்கைத்தலத்திடை பாழிதொண்டானவன் முகத்தன்றி
விழியேனென்று, செங்கச்சுக் கொண்டு கண்ணுடையார்த்துச் சிறுமாரிடவரை
காணில் நானும், கொங்கைத்தலமிவை” என்றார்போலே திருவாழி திருச்சங்
குளாகிற அஸாதாரண லக்ஷணங்களுடே கூடின தலைவனையாயிற்று இப்பா
காலநாயகி காதுசிப்பது; அப்படியே அவர்வந்து ஸ்வப்நம் பேசுன்ற ஸம்ச்சேஷ
த்தைச் சிறிதுபோது தத்தருளி உடனே பிரிந்து போயினராதலால் நான் இங்
வனே கதறவேண்டியதாயிற்று என்கிறார் முன்னடிகளால்.

பாழிமையான கனவின் = இங்குக்கனவு என்கிறது ஸம்ச்சேஷத்தைப்பெற்று
கொள்ள. எப்போதோகடந்த கலவி இவளுக்கு இப்போது ஸ்வப்ந துல்யமாயிரு
ப்பதால் கனவு என்கிறது. பாழிமையாவது வலிமை; வலிமான ஸம்ச்சேஷத்தி
னாலென்றபடி.

“பெரிய மேன்மைமுடையவர் கைபைக் காலைப்பிடித் துந் தாழ் பின்று பரி
மாறின பரிமாற்ற மாகையாலே அறுவட்டிக்குப்புத்தால் கைகாண வொண்ணாத
படியாயிருக்கிற அபாயபந்த ஸம்ச்சேஷஸுத்தாலை” என்ற விபாக்கியமான
வாக்கியங்காண்க.

நானும் என்னுடைய தோழியுந்தவிர மற்ற வுலகர்களெல்லாரும் தவ்யபார்
களாதலால் அவர்களுடையதும் கருமே உறங்கித்திடக்கிருார்கள்; எனக்கோ ஒரியவு
ஏழுழியாய் நெடுகச்செல்லா தின்றது; கோழி கூவினுலாவது பொழுது விடியப்
போகிறதென்று சிறிது ஆறியிருக்கலாம்; கோழியும் உறங்கிப் போயிற்றுப்
போலும் என்கிறார் பின்னடிகளில். ... .. (க)

காமன்றனுக்கு முறையல்லேன், கடல் வண்ணனார் *

மாமணவாள ரோனக்குத்தானு மகன்சொல்லில் *

யாமங்கடோறேரிவீசு மேன்னிளங் கொங்கைகள் *

மாமணிவண்ணர் திறத்தவாய் வளர்சின்றவே. (எ)

காமன்	{ மன்மதனால் நான் கலியப் பெறுதற்கு முறையுடை யே எல்லேன்;	எனக்கு மர	{ எனக்குச் சிறந்த நாயகரா விருக்கின்றார்; (இவ்வழி யாலே)
தனக்கு		மணவாளர்	
முறை அல்		தான்	அத்தமன்மதன் தான்
வேன்		எனக்கு மகன்	{ எனக்கு மகனுகப் பெற் ருன்; (அப்படியிருக்கும்)
சொல்லில்	எனென்னில்;	யாமங்கன்	{ எப்போதும்
கடல் வண்ண	{ கடல்வண்ணரான எண்ண னார் { பிரான்	தோற	

எரி வீசும்	நெருப்பைத் துவகிள்ளுன்;	மா மணி வண் ணந்திறத்த ஆய் வனம் கின்ற	நீயமணி வண்ணரான் அப் பெருமானே கேட்கியே வளர்கின்றனவாயுள்ளன.
என் இன	{ எனது இனமுலைகளோ		
கொடவுகடன்	{ வெண்ணில்		

* * *—நான் கடல்வண்ணனான எம்பெருமானே எப்போது மணவாளனாகக் கொண்டேனோ அப்போதே நீ மன்மதன் எனக்கு மனனாய்விட்டான்; மகனானவன் பெற்றதாயை இங்கனே கொலை செய்வது வழக்கே? கையைப்பிடித்த கண்ணவனார் என்ன நசிவுசெய்தாலும் பொறுக்கலாம்; வாயிற்திற்பிறந்த மகன் நசிவு செய்ய என்ன முறைமையுண்டு? என்கிறான் முன்னரிகளில்.

மன்மதன் செய்கிற ஹிம்மாஸ ஏதென்ன, யாமங்கடோறு எரிவீசும் என்கிறான். ஸர்வகாலத்திலும் தபிக்குற நென்றபடி. மன்மதன் இப்படி நெருப்பை விசச்செய்தோபும் எனது இன முலைகள் தாம் கொண்ட கொள்ளையை விடுவென்றில; அப்பெருமானுக்கே அற்றுத் தீர்த்தனவாய் விட்டி வளர்கின்றனவென்கிறான்.

(௭)

மஞ்சறு மாலிருஞ்சோலை நீன்ற மனாளனார் *
 நெஞ்சம் நிறைகொண்டு போயினார் நினைதின்றிலர் *
 வெஞ்சுடர் போய்விடியாமலெவ்விடம் புக்கதே *
 நஞ்சுடலந்துயின்றால் நமக்கினி நல்லதே.

மஞ்ச உறு	{ மேகமண்டலத்தைக் கிட்டி நுங்கின (கொத்தையுடைய)	வெம் சுடர்	ஸூர்யனானவன்
மாலிருஞ்	{ திருமாலிருஞ் சோலைமலை சோலை	போய்	அஸ்தமித்துப்போய்
கின்ற	விவே	விடியாமல்	மறபடியும் உதிய
மனாளனார்	சித்தவாஸம் பண்ணுகிற	எவ்விடம்	{ எங்கே புக்கதே
நெஞ்சம்	எம்பெருமான்	புக்கதே	{ புத்தொளித்தோ
நிறை	அடக்கத்தை	இனி	இப்படியான பின்பு
கொண்டு	{ அபஹரித்துக் கொண்டு போயினார்	மெக்கு	நம்முடைய
போயினார்	{ போனவராய்	உடலம்	சரீரமானது
நினைதின்றிலர்	{ (இத்தலைவை) மறந்தொழிந்தார்;	நஞ்சு	சிதிலமாகி
		அயின்றால்	முடித்துபோமானில்
		நல்லது	என்றாகும்.

* * *—திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலே சித்தவாஸம் செய்தருளாதின்ற அழகப்பிரானார் பெண்மைக்கு ஈடாக என்னெஞ்சிலிருந்த அடக்கத்தைக் கொள்ளுகொண்டு போய்விட்டார்; போனவர் 'ஒருத்தியை இப்படி ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணிவந்தோமே, அவள் எப்பாடுபடுகிறாளோ!' என்று நெஞ்சில் இத்தனை இரக்கமு மற்றிராவின்றார். அவர்தாம் அப்படி இரக்கமற் றொழிந்தால் ஸூர்ய பகவானும் இரக்கமற் றொழியவேணுமோ? அவன் அஸ்தமித்தால் மீண்டும் மூப்

நீ கீழ்ப் பத்தாம்பத்தின் பத்தாம் திருமொழியில் ஏழாம்பாட்டினுரையில் விரிவுகாண்க.

பது நாமழிகையிலே உதிக்கவேணுமென்று ஒரு நியதியில்லையோ? அந்த நியதி பையுங் கடந்து அடியோடு முகங்காட்டாதே எங்கோ புக்கொளித்தானே!; இங்ங னே எம்பெருமானும் இரக்கமற்றவனாகி அவனுடைய பரிஜனமும் இரக்கமற்றோ ழித்ததான பின்பு ஏதுக்கு நாம் இந்தவுடலைச் சுமந்து வருந்தவேணும்? இவ்வுட லம் சிதிலமாகி முடியப்பெறுமானில் அதுவே நமக்குச்சிறந்த வாழ்ச்சியாகுமே யென்றோள்.

விரலிகளுக்கு இவ்விநீட்டித்துத் தோற்றுதல் இப்பாதலால் “வெஞ்சுடர் போய்விடியாமல் எவ்விடம் புக்கதோ” என்னப்பட்டது.

நஞ்சு = ‘நைந்து’ என்பதன் போலி; (‘ஐந்து’ என்பதற்கு ‘அஞ்சு’ என்று போலியாவது போல.) ‘உடலம்’ என்றதில் அம்—சாரியை. துயின்ருல் = தீர்க்க நித்திரையாகிய மாணத்தையடைந்தால் * ன்றபடி; உபசாரவழக்கு. எம்பெரு மானை அதுபவிப்பதற்கு உபயோகப்படாத சரீரம் ஒழிவதென்று என்கிறாள். “நாகமிசைத் துயில்வான் போலுலகெல்லாம் நன்கொடுங்க, யோகனைவான் கவ ராத உடம்பினால் குறையிலே” என்ற திருவாய்மொழியுங் காண்க. ... (அ)

காமன் கனைக்கோரிலக்கமாய் நலத்தின்மிகு *

பூமருகோலநம் பெண்மை சித்தித்திராதுபோய் *

துமலர் நீர்கோடு தோழி காந்தொழுதேத்தினால் ? *

கார்முகில் வண்ணரைக் கண்களாற் றாண்லாங்கோலோ ? (க)

தேவியின் காமன் கனைக்கு ஒன்றுலக்கம் ஆய்	வாராய்தோழி	போய் புறப்பட்டுப்போய்
காமன் கனைக்கு	மன்மதபாணங்களுக்கு	கார் முகில் வண்ணரை { காமமேகச் சாமரான பெரு மானை
ஒன்றுலக்கம் ஆய்	இலக்காவி வீருப்பதனாலே	து மலர் நீர் கொடு { பரிசுத்தமான புஷ்பங் களையும் தீர்த்தங்களை யுங் கொண்டு
நலத்தின் மிகு	கண்மைமிக்ந்தாய்	காமதொழுது எத்தினால் { நாம் வணங்கித் துதித்தால்
பூமரு	வீரும்பத்தக்கதாய்	
கோலம்	அழகியதான	
எம் பெண்மை	கமது பெண்மைக்குணத்தை	
சித்தித்து	வினைத்துக்கொண்டு	
இராத	{ இவ்விடத்திலேயே இருக் திடாமல்	கண்களால் காணல் ஆம் கொலோ { (அவரைக்) கண்ணையே ஸேவிக்கப் பெறலாமோ ?

* * * —எம்பெருமானை யதுபவிப்பதற்குப் பாய்கல்லாத இந்தப்பாழும் சரீ ரம் முடிந்து போவதே நல்லதென்றாள் கீழ்ப்பாட்டில்; சரீரம் இருப்பதும் போவ தும் நம்முடைய இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததன்றே. அது எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தின்படியே ஆகக்கடவதாயிற்றே. 1. “கண்ணாரகடல்கடைந்தாய்!

உனகழற்றே வரும்பரிசு, தண்ணாவாகடி. வேளைப்பணிகண்டாய் சாமாதே” என்று பிரார்த்தித்தகிடத்திலும் உடனே அது எரித்தித்ததில்லையே; இவ்வாழ்வாரை எம்பெருமான் இன்னமும் இவ்வுலகத்திலே வைத்துப்பல உபகாரங்களைச் செய்விக்கத் திருவுள்ளம்பற்றினவனாதலால் ஆழ்வாருடைய எண்ணப்படி உடலம் ஒழிபய், பெற்றதில்லை; எவ்வகையினாலானது எம்பெருமானைக் கண்களால்காண ஆகை அதிகரித்ததனால், தோழி! நம்முடைய ஸ்வரூபத்தை அறித்துக்கொண்டு அதிபாவ்ருத்தி செய்தாகிலும் அவரைக் கண்டுவிடுவதே வாகுங்கொல்’ என்கிறான்.

மன்மதனுடைய அம்புகட்டு இறாபாகி இங்ஙனே பரிதபித்திருப்பதிக் காட்டிலும், நம்முடைய பெண்மைக் குணத்தைத் திரஸ்கரித்தொழித்தாகிலும் புறப்பட்டுச்சென்று அவர்திருவுள்ளத்திற்கு உகப்பான உபகாரங்களைச் செய்வேரமாகில் அவரைக் கண்களால் காண்பெறுவோமோ வென்றனாயிற்று.

இலக்கம்—‘லக்ஷ்யம்’ என்ற வடசொல்லிகாரம்.

[நலத்தின்மிகு இத்தியாதி.] ஸ்வாமியான அவன்தானே வந்து கைக்குள்ளப் பார்த்திருக்கையாகிற ஸ்திரீ தவத்தை மீறியாகிலும் அதிபாவ்ருத்தி செய்யக் கோளுவது அத்கலையில் வைலகூதன்யாதிசயந்தையும் இத்தலையில் ஆகை மிகுதியாயுந் காட்டுமென்க.

(க)

வேன்றி விடைபுட்டனெழுடாத்த ஸ்ரீமத்கா
மன்றின் மலிபுகழ் மங்கைமன் கலிகன்றிசோல்
ஒன்று நின்றவோன்பது முரைப்பவர் தங்கள்மேல்
என்மம்நில்லா வினையோன்றுஞ் சோல்லிலுலகிலே.

வேன்றி	{ வெற்றியைத் தொழிலாக வுடைய
விடை ஏழ்	ஏழு விஷயங்களை
உடன்	உடனே
அடர்த்த	திரஸ்கரித்த
அடிகளை	எம்பெருமான் விஷயமாக,
மன்றில் மலி புகழ்	{ கற்சக்திகளிலே கிறைந்த புகழ் புகழையுடையரும்
மங்கை மன்	{ திருமங்கை காட்டுக்குத் தலைவருமான
கலிகன்றி	ஆழ்வார்
சோல்	அருளிச்செய்த

ஒன்று நின்ற ஒன்பதம்	{ ஒன்றோடேகூடி நின்ற ஒன்பது பாட்டாகிய இத்திருமொழியை
உரைப்பவர் தங்களையே	{ அதனைப்பவர்களிடத் திலே
வினை ஒன்றும்	ஒருவகையான கருமமும்.
என்றும்	ஒருகாரும்
நில்லா	நிற்கமாட்டாது;
சோல்லில்	{ (இன்னமும் பலனை விவ் ரித்துச்) சோல்புக்கால்
உலகிலே	{ அவர்களிருந்த தேசத்திலுந் கூட
	வினை ஒன்றும் நில்லா.—

—அப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்புணர்ந்து கொள்வதற்கு இடை யூறுபிருந்த விருஷ்பங்களைமுடியும் நிரலித்த பெருமிடுக்கனான பெருமான் விஷய மாகக் கலியன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியை அநுஸந்திப்பவர் களிடத்தில் ஒருவகையான் பாவமும் நிற்கமாட்டாது என்கிறவளவேயல்லவாம். அவர்கள் வாழ்கிற தேசத்திலும் பாவமொன்றும் சேரமாட்டாது என்று பயனு ளரத்துத் தலைக்கட்டினாராயிற்று. “யத்ராஷ்டாக்ஷராலம்விலொ ரிஹாகாமொ ரிஹீயதெ। நதத்ரு ஸஹாரிஷ்யணி வ்யாயிஷ்யவி-க்ஷததஸுநாரஃ = யத்ராஷ்டா க்ஷரஸம்ஸித்தேதா மஹாபாகோ மஹீயதே, ந தத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி துர்ப் பிஷதஸ்கரா:” [திருவஷ்டாஷ்டாமந்திரம் கைபுகுந்த மஹான் வாழுகிற தேசத் திலே பிணி, பஞ்சம், கள்ளர்கொடுமை முதலிய தீங்கு ஒன்றும் அணுகமாட் டாது] என்றாப்போலே, இத்திருமொழி வல்லவர்கள் வாழுமுலகத்திலும் வினை யொன்றும் நிற்கமாட்டாவென்றது பொருத்தத்தட்டில்லையென்க. .... (க0)

அடிவரவு:—குன்றம் பூமல்லொடு பொருத்து அன்னை ஆழி காமந்தனக்கு மஞ் சுற காமன்களைக்கு வென்றி மன்னிலங்கு.

இரண்டாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பூ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினேரரம்பத்து—முன்றாந்திருமொழி,

மன்னிலங்கு பாரதத்து.

உரையவதாரிகை:—தீழ்ம்திருமொழியில் “தம்பெண்ணம் கிந்தித்திராது போய்த் துமலர்கீர்கொடு தோழி! நான் தொழுதேத்தினால், கார்முகில் வண்ண னைக் கண்களால் கண்ணலாங்கொலோ” என்று ஸ்வரூப விருத்தமாக அநிப்பவரு த்தி பண்ணியாகிலும் எம்பெருமானைக் காணப்பெறுவோமென்று ஆழ்வார் கோலினவள்விலே, இதனைப் பொதுக்கமாட்டாத எம்பெருமான் வந்து முகங் காட்டி “ஆழ்வார்! சுற்றுப்போது தாமதித்த மாத்திரத்தினால் நீர் இத்தனை ஸாஹ ஸத்திலே இழியலாமோ? ஒரு சேதனைப் பெறுகைக்கு நான் எவ்வளவு பாடு படுகிறவனென்பதை நீர் அறியமாட்டீரோ? உம்மைப்பிரிந்ததனால் ஸுனன்றோ க்கிலைசப்படுகிறவன்? என்னைவிட்டு நொடிப்பொழுதும் தரிக்கமாட்டாதவர்கள்

1452 • பெரிய திருமொழி கக-பத்தாதிரு மன்னிலங்கு பாரதத்து.

பாவரோ, அவர்களைவிட்டு நானும் தரிப்பவனல்லேனே; என்னுடைய பழக்களை நீர் அறிந்து வைத்தும் இங்கனே கலைசப்படுதல் தருமோ? என்றாற்போலே சில வார்த்தைகளைச் சொல்லித் தன் செல்லாமை யடங்கலும் காட்டி, ஆழ்வார் அதனை யெல்லாம் அறுஸ்தித்து, தாழ்வித்தவன் சிறிது தண்ணீர் குடித்தால் அது தாஹ்சாந்திக்கு உடலாகாதே மேன்மேலும் விடாயை வளரச்செய்யுமாபோலே அவ்வறுஸந்தாநமானது மேலும் விடாயைப் பிறப்பிக்க, அதனால் மிகவும் நோவு பட்டு, பின்னையும் அவனைக்கிட்டி நித்யாதுபவம் பண்ணப் பெற்றிலோமேயாகிலும் இவ்விடாயும் பதற்றமுமெல்லாம் இவ்விஷயத்திலே ஆகப்பெற்றோமே! என்று உண்டானதிருப்பதியோடே பேசித் தலைக்கட்டுவதாம் இத்திருமொழி. இதுவும் நாயகபாகரத்தாலே சொல்லுகிறதாயிற்று.

இத்திருமொழி அந்தாதித்தொடையினுலமைந்தது. ....

மன்னிலங்கு பாரதத்துத் தேருந்து * மாவலியைப்
பொன்னிலங்கு தின்னிலங்கில் வைத்துப் பொருகடல்குழ் *
தேன்னிலங்கை யீடழித்த தேவற்சிதுகாணீர் *
என்னிலங்கு சங்கோடெழில் தோற்றிருந்தேனே. (க)

மன் இலங்கு	{ (பல) அரசர்கள் விளங்கா கூறு	தென்	{ இலங்கை }	தென்னிலங்கையிலுடைய
பாரதத்து	பாரதயுத்தத்திலே	சுடு	மதிப்பை	
தேர் ஊர்ந்து	{ (ஸாரதியாய் வின்று) தேரை கடத்தினவனாயும்	அழித்த		அழித்தவனாயிருக்கிற
மாவலியை	மஹாபலியை	தேவற்கு		எம்பெருமானுக்கு
பொன்		என் இலங்கு	{ எதை ஒவியிக்கவைவனை சங்கோடு }	கனையும்
இலங்கு தின்		எழில்		ஆழகையும்
விலங்கில்		தோற்றிருக்		தேன் }
வைத்து	{ பொன்மயமாக விளங்கு கின்ற திடமான விலங் கிலே பிணைத்தவனாயும்	தேன்		இழந்திரா கின்றேன் ;
பொரு கடல்	{ அலையெறிகின்ற கடலாலே குழி	இது காணீர்		{ இவ்விருப்பைக் காணும் கோள்.

* * *—பலபல அரசர்கள் திரண்டுகிடந்த பாரதப் போரிலே பாண்டவர் கட்டு வெற்றியுண்டாருமாயு/பார்த்தனாஸதியா யிருந்து தேரை கடத்தினவ னும், கண்ணுங் கண்ணீருமார்க வந்து அடிபணிந்து இரந்த இந்திரனுக்குத் திரு வள்ள மிரங்கி மாவலியைப் பாதாளத்திலே செலுத்தினவனும், கடல் குழந்த இலங்காபுரியை யீடழித்தவனுமான எம்பெருமானை ஆசைப்பட்டு நான் பெற்ற பேறு வளையீழந்ததும் நிறமழிந்ததுமே காணீர்? என்று படியெடுத்துக் காட்டுக றாள் பாகாலநாயகி.

“மன்னிலங்குபாரதத்துத் தேருந்து” என்றவிடத்திற்கு “மலைபுரை தோள்” மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும், பலர் குலைய நூற்றுவரும் பட்டழியப்

பார்த்தன், சிலைவாழைத் திண்டேர்மேல் முன்னின்ற" என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுள் அதுவந்திக்கத்தக்கது.

ஒளநாயமே பற்றாசாக மாலவியை உயிர்முடிக்காதே பாதாளத்தில் சிறை வைத்ததைப் "பொன்னிலங்கு தின்னிலங்கில் வைத்து" என்றார். "கடுவெல்லு டெக வுவுவலனுர்ணைதுகாய காராமுமெ கருகமுவுவலாவி வாயு—கஸ்மை ஸ்வதேத ஸுகஸஞ்சரணோத்ஸுகாய காராக்ருணே கருகச்ருங்க லயாபி பந்த:" (வாதாஜபஞ்சாசத்.) என்ற வேதார்த்த தேசிகனுடைய ஸ்ரீஸூக்தி இங்கு ஸ்மிக்கத் தக்கது. .... (க)

இருந்தானென்னுள்ளத் திறைவன் * கறைசேர்
பருந்தாட் களிற்றக்கருள்செய்த,சேங்கண் *
பெருத்தோள் கெடுமோலைப் பேர்பாடி யாட *
வருந்தாதென்கொங்கை ஒளிமன்னு மன்னே !

(உ)

என் உன்னத்த	எனது கெடுகினுள்ளே	பெருத்தோள்	பெருமைதந்திய திருத் தோள்களை யுடையனுமான
இருந்தான்	வாழ்த்திருப்பகனும்	கெடு மோலை	ஸர்வேச்சுலாநுடைய
நிறைவன்	ஸர்வஸ்வாமிபும்	பேர்	திருநாமங்களை
கறைசேர்	உரல்போன்ற பருத்த	பாடி ஆட	வாயாரப்பாடித் துத்தாட /
பருத்தான்	ஆடியையுடைத்தான	என்கொங்கை	எனது முலைகளானவை
களிற்றக்கு	கஜேந்திராழ்வானுக்கு	வருந்தாது	வருத்தமற்ற
அருள்செய்த	அருள்செய்தனனும்	ஒளி மன்னும்	ஒளிபெறும்.
செம் கண்	செந்தாமரைக் கண்ணனும்		

* * * —தீழ்ப்பாட்டில் தோன்றின வருத்தம் சிறிது தலைமடிந்து மகிழ்ச்சி தோற்றப் பேசுகிறபாசரம் இது. எம்பெருமான் இனிவிட்டுப்போகிறவனல்லனாக என் ற்றருதயத்திலே பருந்திருக்கின்றான்; ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வானுக்கு அரை குலையத் தலைகுலைய மடுவின் களாயிலே ஓடிவந்து அருள்செய்த வாத்ஸல்ய மெல்லாம் திருச்சுண்களிலே தோற்றும்படி விராஜின்றான். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருநாமங்களைப் பரீதிக்குப் போக்கு விடாகப்பாடி உடல் இருந்தவிடத்திலிருக்க மாட்டாதே ஆடுமளவில் என்கொங்கைகள் வருத்தந்தீர்ந்து புகர் பெறுகின்றபடி பாராய் என்கிறான்.

[கறைசேர்.] கறை என்னுஞ்சொல் பல பொருள்களையுடையது; உரல் என்கிற பொருள் இங்குத் கொள்ளப் பட்டது. இனி, உதிரம் என்ற பொருளும் கொள்ளத்தக்கதே; முதலையின்வாய் கெளவப்பெற்று விரணத்தினால் ரக்த மொழுகப் பெற்ற கால் என்றபடி.

பாசரத்தின் முடிவிலுள்ள அன்னை என்பதைப் பாதபூரணமாகவுங் கொள்ளலாம், தேவழி! என்றபடியாகவுங்கொள்ளலாம். .... (உ)

அன்னே ! யிவரை யறிவன் * மறைகாண்கும்
முன்னேயுரைத்த முனிவரிவர் லக்து *
பொன்னேய் வளைகவர்க்து போகார் மனம்புதந்த *
என்னே ? யிவரெண்ணு மெண்ண மறியோமே. (௩)

அன்னே அறநாடு,
இவரை { இந்த உறநாடுபாவரை (நான்
அறிவன் { கன்கு) அறிவேன்;
இவர் இப்பெரியவர்
முன்னே முற்காலத்திலே
மறைகாண்கும் காவேதங்களை யும்
உரைத்த { (நான் முகனுக்கு)
உபதேசித்த
முனிவர் முனிவராகர்;
(இப்படிப்பட்ட இவர்)
உக்த { (ஒருகால் என்பக்கலிக்)
உக்த

பொன் ஏய் { பொன்மயமான கைகளை
வளை கவாந்து { களை விரும்பி
மனம் புதந்த எனது தெஞ்சினுன்புதந்த
போகார் { விட்டுப்போகாம
விராகின்றார்;
இவர் { இவர் கினைத்திருக்கும்
என்னும் { கினைவு
எண்ணம்
என்னே எதுவாயிருந்ததோ?
அறியோம் அறிவின்றிலோம்.

* * *—“இன்னொன்றறியேன். அன்னே ஆழியொடும் பொன்னார் சார்க்கு
முடையவடிகளை இன்னொன்றறியேன்” என்றவாயாலே “அன்னே யிவரை
யறிவன்” என்கிறாள். இங்கே வியாக்கியான வாக்கியங்காண்மின்;—“நெருங்கக்
கலந்தபோதாக ‘இன்னொன்றறியேன்’ என்னிலும் மென்னும்; காதாசித்கமாக
ஸம்ச்சேஷித்தபோது ஸ்வாபாவிக சேஷிதவத்தாலுமுதத்தில் தண்ணளி
யாலும் அறிவேனென்னிலுமென்னும்.” என்று.

.. மறைகாண்கும் முன்னேயுரைத்த முனிவரிவர் = ருக், யஜுஸ், ஸாமம்,
அதர்வணம் என்னப்படுகிற நான்கு வேதங்களையும் முன்பு பிரமதேவனுக்கு
உபதேசித்தவர் என்றபடி. வேதம் அபிபுளருஷைய மெனப்படும்; அதாவது,
ஒரு புருஷனாலும் செய்யப்படாததென்கை. அப்படியிருக்க, இங்கு ‘மறை
நான்கும் முன்னேயுரைத்த முனிவர்’ என்று சொல்லப் படுகிறதே; ஸ்ருஷ்டியின்
ஆரம்பத்தில் எம்பெருமான் நான்முகனுக்கு வேதோபதேசம் செய்தருளின
னென்றால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு வேதம் இருக்க முடியாதே; ஆகையால் ஸர்வேச்
வரனை வேதகர்த்தா என்று இசையலாமன்றோ என்னில்; அப்படியன்றி,
வேதத்துக்கு நாய் எப்படி கர்த்தாக்களல்லோமோ அப்படியே ஸர்வேச்வரனும்
கர்த்தாவல்லன்; உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டியானது ஒன்றன் பின் ஒன்றாக அநாதி
காலமாக நடந்து வருகிறது; ஒவ்வொரு கல்பத்தின் தொடக்கத்திலும் ஈசுவரன்
நான்முகனுக்கு வேதங்களை உபதேசிக்கிறான்; ஆனால் முன்கல்பத்தில் வேதம்
எந்த மாதிரியான ஆதபூர்வியோடு இருந்ததோ அந்த ஆதபூர்வியாகவே

மாறுகல்பத்தின் ஆரம்பத்திலும் வேதத்தை உபதேசிக்கிறான்; எவ்விதமான மாறுதலும் செய்வதில்லை. அநாதிகாலமாக இப்படியே செய்து வருகிறான். இவ்வளவே எம்பெருமான் செய்வது. புதிதாக வேதத்தை இயற்றுவதில்லை. எவ்விதமான மாறுபாடும் செய்வது மில்லை. ஆகையால் ஈசுவரனும் வேதகர்த்தா வல்லன் என்க. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தராதகத்தில் “வஸஸ்வரோ ப்ரதிவஸஸ்வ ரொஷீ” திடியக்” என்றச் சீலாகத்தில் இவ்விஷயம் விளங்கக் காணத்தக்கது.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் எனது பொன்வளையிலே ஆசை கொண்ட வராய் என்னெஞ்சிற்புகுந்து போகாதே யிருக்கிறார்; இவர் என்னை என்னென்ன செய்யக் கருதியிருக்கிறாரோ அறியேன் என்கிறான் பின்னடிகளில்,

என்வளையில் ஆசைவைத்திருக்கிறார் என்றது—எனக்கு உடனே பிரிவை உண்டாக்கி உடலை இளைப்பித்து வளைகள் கழன்றொழிபுமாறு செய்யவே கருதி யிருக்கின்றார் என்றபடி. இப்போது இவர் மனம்புகுந்து போகாமலிருக்கிறது உடனே பிரிவுக்கு இட்ட அடியாய் என்கை. .... (ங.)

அறியோமே யென்றுரைக்கலாமே? யோமக்கு *
வேழியார் பொழில் குழ வியன் குடந்தைமேலி *
சிறியானோர் பிள்ளையாய் மெள்ள உடந்திட்டே *
உறியார் கறுவேண்ணெயுண்டேந்தார் தம்மையே. (சு)

வேழி ஆர் பரிமளம் மிக்க
பொழில் குழ சோலைகளாலே குழப்பட்டு
வியன் வியக்கத்தக்கதான
குடந்தை திருக்குடந்தையிலே
மேலி பொருத்தியிருப்பவரும்,
சிறியான் ஆர் { (சுருஷ்ணவநாதத்தில்) ஒப்
பிள்ளை ஆய் { பற்ற சிற குழந்தையாய்
மெள்ள உடந்திட்டே } மெதுவாக உடந்த சென்ற

உறியார் ஆர் *து உறிகளிலே சேமித்திருந்த
வேண்ணெய் } மணம்மிக்க வெண்ணெய்
உண்டு வாரியமுத செய்த திரு
உகந்தார் { வுள்ள முகந்தவருமான இப்
தம்மை } பெரியவரை
அறியோம் அறிவின்றிலோம்? என்ற
வனது சொல்லுதல்
உரைக்கல்
எமக்கு ஆமே எமக்குத் தருமோ?

***—தீழ்ப்பாட்டில் “அன்னே பிவரையறிவன்” என்ற பாகாவ நாய கைய நோக்கித் தோழியானவன் “நங்காய்! இவரை நீ எவ்வளவு அறிந்தாய்? ‘இன்னொன்றறியேன்’ என்று முரப்பு சொன்னாய்; இப்போது அறிவே னென்கிறாய்; பொருந்தாத வார்த்தையாயிருக்கின்றதே!” என்ன; இவரை நான் அறிவேனென்பதே உண்மையென்கிறான்; இவரையறிபோம் என்று நான் எங்களை சொல்லக்கூடும்? “இங்கே போதுங்கொலோ இன்னவெல் நெடுங்கண் களிப்பக், கொங்கார் சோலை குடந்தைக் கிடந்தமால் இங்கேபோதுங்கொலோ” என்று நான் மனோரதித்த படியே * வெறியார் பொழில்குழ வியன் குடந்தை மேலியான பெருமானன்றோ எழுந்தருளியிருக்கிறார்; “இவன் இதைத் திருடினான்

என்று சொல்லவொண்ணாதபடியான இளம்பிராயத்தையுடையனாய்ப் போய்படி
 யீட்டுப் போய்ப்புக்கு உறிகளிலே சேமித்து வைத்த வெண்ணெயை அழுது
 செய்து 'ஆச்சரிதருடைய ஹஸ்த ஸ்பர்சமுள்ள த்வயத்தை உட்கொள்ளப்
 பெற்றோம்' என்று உடந்தாப்போலே என்னைத் தழுவிப்பிணைத்துத் தலைதடுமாறுகப்
 பரிமாறி ஆநந்தத்தின்மேலெல்லையிலே இருக்கின்ற இவரை 'அறியோம்' என்று
 எங்குன சொல்லக்கூடு மென்கிறாள். .... (ச)

தம்மையே நாளும் வணங்கித்தொழுவார்க்கு,
 தம்மையேயொக்க வருள் செய்வராதலால் *
 தம்மையே நாளும் வணங்கித் தொழுதிறைஞ்சி *
 தம்மையே பற்று மனத்தேன்றும் வைத்தோமே. (ரு)

நாளும்	எப்போதும்	நாளும்	எப்போதும்
தம்மையே	தம்மையே விநாயுடன்	வணங்கி	வணங்கித் தரிசானால்
உணங்கி	உணங்குமவர்கட்கு	தொழுது	நாளும் உபாஸித்த
தொழு		இறைஞ்சி	
உார்க்கு			
தம்மையே	தம்முடைய ஸாய்வத்தை	தம்மையே	அவர்தம்மையே
ஒக்க அருள்	அருள் செய்பவர் ;	என்றம்	எப்போதும்
செய்வர்	(எம்பெருமான.)	பற்று	புகலாக
ஆகலால்	ஆகையினால்	மனத்த	உறுதி கொண்டோமே
தம்மையே	அவர்தம்மையே	வைத்தோம்	

* * * —தேவதாரந்தர பஜனத்தை நெஞ்சிலும் நினைபாதவர்களாய் ப்மயோஜ
 நார்தரத்தையும் சிந்தையிற் கொள்ளாதவர்களாய் ஆச்சரியிக்கின்ற பக்தர்களுக்கு
 "தஜா விஜாநு வுண்ணுவாவெ வியுப நிரஜநடி வரலிங்காரூரெவெதி"
 என்று உபநிஷத்தில் ஒதியிருக்கிறபடியே தம்மோடு பரமஸாய்ப்பத்தியைத்
 தந்தருள்பவரான எம்பெருமானையே நாம் இடைவிடாது வணங்கி, அவரையே
 சரணமாக உறுதி கொண்டோமென்கிறாள்.

தம்மையே பற்று = பற்றுக என்றபடி. பற்றப்படுவது பற்று; அதாவது
 பலனைச் சொன்ன படியாய் அவரையே பரம்பரையோஜகமாகக் கொண்டோ
 மென்னவுமாம். உபாயம் உபேயம் என்ற இரண்டும் அவரையாகக் கொண்டோ
 மென்றதாயிற்று. .... (ரு)

வைத்தாரடியார் மனத்தினில் வைத்து * இன்பம்
 உய்த்தாரோளி விகம்பிலோரடி வைத்து * ஓரடிக்கும்
 எய்த்தாநு மண்ணென்றிமையோர் தொழுதேத்தி *
 கைத்தாமரை குவிக்குங் கண்ணனென் கண்ணனையே. (க)

ஒளி விசம்பில்	{ (சந்திரன் ஸூரியன் முதலிய) கடர்ப்பொருள் கள் மிக்க ஆகாசத்திலே	தை	தங்களுடைய கைகளை
ஒர் அடி வைத்து	{ ஒரு திருவடியை ஒங்கவைக்க,	தாமரை குவிக்கும்	{ தாமரைமொக்குபோலே அஞ்ஜலிசெய்யப்பெற்ற
ஒர் அடிக்கும் மற்ருரு திருவடிக்கு மண் எய்த்தாது என்ற	{ மூடி போதாதே! என்ற	என் கண்ணன் கண்ணனை	{ எனக்குக் கண்போன்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணனை
இலமயோர் தொழுத ஏத்தி	{ (பிரமன் முதலிய) தேவர் கள் உணங்கித் துதித்து	அடியார் மனத்தினில் வைத்தார் வைத்து இன்பம் உய்த்தார்	அடியவர்கள் தங்கள் கெஞ்சிலே காட்டினார்கள்; அப்படி காட்டியதனால் தூந்தத்தை அடையப் பெற்றார்கள்.

* * *—எம்பெருமானை நான் எப்படி மனத்திற் கொண்டேனோ இப்படியே அவனை மனத்திற் கொள்வார்க் கெல்லாம் பரமாதந்தம் வித்தம் என்கிறார். மாவலிகையில் நீரோற்று ஒரு திருவடியை மேலுலகத்திலே பரப்ப வைத்து மற்ருரு திருவடியை நிலத்திலே பரப்பவைக்குமளவில் அத் திருவடிக்கு நிலம் இடம் போரவில்லையென்று இந்த தீர்த்திக்ரமாதானத்தை யெடுத்ததுப் பேசித் துதித்து அஞ்ஜலி செய்து தேவர்களால் வணங்கப்படுகின்ற எம்பெருமானை எந்த அடியார்கள் மனத்தில் வைக்கின்றார்களோ, அவர்கள் வைத்தவாறே பரமாதந்தத் தைப் பெற்றவரேயாவர் என்றதாயிற்று.

“ஒரடிக்கு மெய்த்தாதுமண்” என்றது ஈடுபாட்டினுற் கொள்வதென்றவாற்றை. “பிராணன்பெருமை பிறராரறிவார், உராயுலகனந்த நானது-வராகத் தெயிற்றளவு போதாவாமென்கொலோ? எந்தையடிக்களவு போந்தபடி.” (முதல் திருவந்தாதி 84) என்று வேறொரு சமத்காரமாகப் பேசினாருமுனர்.

கைத்தாமரை குவிக்கும்—“வலாநாவலகொஸாநிவ ஸுரநிவஹொ ஜலீந கஜூரீநாநாநு” என்ற ஸூத்ரக்கூதக ஸ்ரீவைகதி உணரத்தக்கது. ... (6)

கண்ணன் மனத்துள்ளே நிற்கவும் * கைவளைகள்

என்னோ கழன்ற இவையென்ன மாயங்கள்? *

பெண்ணுளோம் பெண்மையோம் நிற்க * அவன்மேய

அண்ணல்மலையு மரங்கமும் பாடோமே.

(எ)

கண்ணன் மனத்துள்ளே நிற்கவும் கை வளைகள்	{ கண்ணபிரான் (என்) கெஞ்சினுள்ளே எழுந்தருளியிருக்கச் செய்தேயும் { (எனது) கையில்லான க ளானவை	என்னோ கழன்ற இவை என்ன பெண் கூனும்	{ என்னோ கழன்ற போயினவே!; இவை என்ன மாயங்கள் } இவை என்ன ஆச்சரியம்!; பெண் கூனும் } பெண்குடியிலே பிறத்தன்ன நாம்
---------------------------------------	---	----------------------------------	--

பெண்ணை	வெகு அழகாகப்	அண்ணல்	சிறத்தான
யோம்	பெண்மையை	மலையும்	திருவெங்கட மலையும்
	உடையவர்களை	அங்கமும்	திருவாங்கத்தையும்
நிற்க	யிருக்கின்றோம்;	பாடோமே	{ பாடுகைக்குத் தடை புடையவாயிருக்கிறோமோ?
	இது நிற்க;		
அவன் மேய	{ அந்த எம்பெருமான் விருப்பி வந்ததிக்கு மிடமாய்		

* * *—திருவாய்மொழியில் (4—7—6) “கோக்கி கோக்கியுண்ணக் காண்
பான் யானென தா வியுள்ளே, நாக்குநீள்வன் ஞானமில்லை நாடோறுமென்னுடைய
ஆக்கையுள்ளுமாயியுள்ள மல்ல புறத்தினுள்ளும், நீக்கமின்றியெங்கும் நின்றாய்
நிண்ணையறிந்தறிந்தே” என்ற பாசாதத்தின் கருத்தை ஈண்டு அறிந்து கொள்ளு
தல் வேண்டும். எம்பெருமான் தம்முடைய ஸகல அவயவங்களிலும் புகுந்து
நிற்கச் செய்தேயும் அதில் த்ருப்தி பெறுதே கண்ணாற் காணப்பெறவேணு
மென்று ஆசைப்பட்டு வருந்தின நம்மாழ்வாணரப்போலே இப்பாகால நாயகியும்
தனது நெஞ்சினுள்ளே எம்பெருமான் உறையப்பெற்று வைத்தும் த்ருப்தியடை
யாதே வலோபிதக்கிறாள் காண்மின்.

எம்பெருமான் தூரஸ்தனாயிருந்தால் விரஹம் பொறுதே மேனி மெலிந்து
வருந்துதல் தகுதியே; அவன் என் மனத்தினுள்ளே யிருந்து ஸந்திஹிதனாய்
நிற்கச்செய்தேயும் இங்ஙனே என் மேனி மெலிவதற்கு என்னகாரணமோ? இது
ஆச்சரியமான ஸம்பவமாயிருக்கின்றதே! என்கிறான் முன்னடிகளில். பணப்பை
யிலே ஏராளமான பணம் கிடக்கச் செய்தேயும் புறங்கால் வீங்குவாரைப்போலே
யாயிற்று இந்த நாயகியின்படியும். * சங்கும் சக்கரமும் சிரித்த முகமும் தொங்
கும் பதக்கங்களுமாய்க் கண்ணெதிரே வந்தருளி ஸைவை ஸாதிபாமல் உள்ளே
யுறைந்து மறைந்துகிடக்குமதனால் என்னப்பின்? என நினைத்திருக்கிறாளாயிற்று.

பெண்ணானோம் பெண்மையோம்—பெண்ணாய்ப் பிறந்த நாம் பெண்மையை
நன்றாகக் காப்பாற்றிக் கொண்டோமானோம்; கண்ணன் மனத்துள்ளே நிற்கவும்
கைவளை கழலப் பெறுகின்ற நமக்கும் பெண்மைக்கும் வெகுதூரமுண்டு என்ற
படி. [நிற்க] இந்த விஷயமெல்லாம் ஒருபுறமிருக்கட்டுப்; 1. “குளிரருவி வேங்
கடத்தென் கோயிந்தன் குணம்பாடி, அறியத்த மேகங்காள்! ஆவி காத்திருப்
பேனே” என்றற்போலே உள்ளவரையில் ஆவியைக் காத்திருப்பதற்காக, அவன்
விருப்பியுறையும் திவ்ய தேசங்களைப் பாடுகையில் ஒரு தடையுடையவா யிருந்
தோமோ? கைவளைகள் கழன்றொழிந்தா லொழியட்டும்; பெண்மைக்குக் கேடு
வந்தால் வரட்டும்; அவன் விருப்பியுறையும் திருமலையையும் திருவாங்கத்தையும்
பாடுதும் என்னுளாயிற்று.

முன்னுமடிக்கு வேறு வகையாகவும் பொருள்கூறுவர்; பெண் ஆனோம்—
பெண்ணாய்ப்பிறந்த நாம், பெண்மையோம் நீற்க—பெண்மைக் குணத்தை வழ
வாதபடி யுடையவாய்க்கொண்டு ஸத்தைபெற்று நிற்கும்படியாக—என்று. .... (எ)

(五)

வினாத்து   **சிந்தித்து**

குடும் தழாய் அலங்கல்	{	அவன் சாத்திக்கொள்ளுகிற திருத்தழாய் மாலைபை
குடோமே	{	அணிக்துக்கொள்ள மாட்டோமோ?
குடி		அப்படி அண்க்துகொண்டு
கூட		அவனுடு கூடுகைக்கு
குறிப்பு ஆகில்	{	உன் இசைவு உண்டாகில்
காரம் கூடோமே	}	காரம் கூடப்பெற மாட்டோமோ?

சூழிப்பாகில் என்பதற்கு 'எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாகில்' என்றும் பொருள் கூறுவர். எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமாகில் அரியதும் எளிதாகும்; அல்லது இல்லையாகில் எளிதும் அரியதாகும் என்க. .... (அ)

நன்னெஞ்சே! நம்பெருமான்நாளு மினிதமரும் *

அன்னஞ்சேர் கானல ணியாலி கைதொழுது *

முன்னஞ்சேர் வல்லினைகள் போக முகில்வண்ணன் *

பொன்னஞ்சேர் சேவடிமேற் போதணியப்பெற்றோமே.

(க)

நல் நெஞ்சே	நல்லமனமே!	ஆவி	திருவாலியை
நம்பெருமான்	மமக்கு ஸ்வாமியானவன்	கை தொழுது	சேவித்த,
நாளும்	எப்போதும்	முன்னம்	} நெடுகாண்டச் சேர்த் திருநகிற சொல்லைக் னெல்லாம் நீங்குகைக்கு
இனிது	{ திருவுன்னமுட்கு எழுந்தருளியிருக்கு மிடமாய்	சேர் உவ்	
		வினைகள்	
அமரும்		போக	
அன்னம்	{ அன்னப்பறவைகள் சேர்த்த வாழ்கிற செய்தல் நிலங்களை புடைத்தாய்	முகில்	} காளமேகநிறத்தனான எம்பெருமானுடைய
		வண்ணன்	
		பொன்னம்	} விரும்பத்தக்க திருவடிகளின்மேலுள்ள புகழ்பங்களை
சேர் கானல்		சேர் சே அடி	
		மேல் போத	
அணி	{ இவ்விபூதிக்கு அலங்காரமா யிருக்கின்ற	அணிப்ப	} அணிந்தகொள்ளுமாறு பாக்கியம் பெற்றோம்.
		பெற்றோம்	

* * *—ஆகாசம் பாராதே ஆறு கடலாதே மலையுமேறாதே நாமிருந்த திருவாலி நாட்டிலே எம்பெருமான் ஸந்திதிபண்ணி யிருக்கும்படியான பாக்கியம் பெற்றோமே; கைப்பட்ட பொருளைக் கணிதியாமல் கைக்கு எட்டாப் பொருளை ஆளாப்பட்டு உடர்பு வெளுக்க வேண்டாதே இருந்தநிலத்தில் தானே எம்பெருமான் நன் திருவடி மலர்களைச் சூடிப் புனிதராகப் பெற்றோமே! என்று உகப் போடே தலைக்கட்டுகிறது. இதைநானும் நெஞ்சு இசையப்பெற்றதனுலுண்டான பேறன்றோவென்று முந்துற நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார். கீழ்ப்பாட்டில் நன்னெஞ்சே! என்றது—அநுகூலிக்கைக்காகக் கொண்டாடின கொண்டாட்டம்; இப்பாட்டில் நன்னெஞ்சே! என்கிறவிது அநுகூலித்ததற்குக் கொண்டாடுகிற கொண்டாட்டம்.

(க)

பெற்றாரா ராயிரம் பேராளை * பேர்பாடப்
பெற்றான் கலியனோலிசெய் தமிழ்மாலை *
கற்றாரோ முற்றலகாள்வர் இவைகேட்க
ஹற்றார்க்கு * உறுதுயரில்லை யுலகத்தே.

(க)

ஆயிரம்	{ ஆயிரத்திருநாமங்களை புடையனான எம்பெருமானுடைய	தமிழ் மாலை	{ தமிழ்ச் சொல்மாலையாயே இத்திருமொழியை
பேராளை		கற்றார்	
பேர்	திருநாமங்களை		கற்பவர்கள்
பாடப்	{ பாடப்பெற்றவரான	பெந்து ஆரார்	{ அந்த எம்பெருமானை லபித்தும் தருப்பியடைய மாட்டார்கள்;
பெற்றான்			
கலியன்	ஆழ்வார்	முற்று உலகு	{ உலகங்கள் முழுவதையும் ஆளப்பெறுவார்கள்;
ஒலி செய்	அருளிச்செய்த		

இவை	இப்பாகங்களே	உலகத்தே	உலகமெங்கும்
கேட்கல்	} செவிதாழ்த்துகேட்கு மவர்களுக்கு	உற அயர்	} அறுபவிக்கக்கூடிய துக்க மொன துவிவ்லையாகும்.
உற்றார்த்து		இல்லை	

* * *—* பேருமாயிரம் பேசென்ற பெருமானுடைய திருநாமங்களையே பாடிப் போதுபோக்கும்படியான பாக்கியமுடையாரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த இத்திருமொழியை அதிகரிப்பவர்கள் இவர் தம்மைப்போலவே ஆயிரம்பேரானைப் பேர்பாடப் பெற்று ஆராத காதுபுடையராயிருப்பார்கள்; இவ்வளவேயல்லாமல் முற்றுலையையும் ஆளும்படியான செல்வச் சிறப்பும் பெற்றிருவார்கள். இத் திருமொழியைக் கற்பவர்கட்கு மாத்நிரமேயன்று பலன்; இதனைச் செவி தாழ்த்துக் கேட்க விரும்புமவர்கட்கும் அவசியம் அறுபவித்தே அறவேண்டிய துயர்களும் தொலைந்திடும் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. .... (க)

அடிவரவு:—மன், இருந்தான், அன்னே, அறியோம், தம்மை, வைத்தார், கண்ணன், பாடோமே, நன்னெஞ்சே, பெற்றார், கீலை.

மூன்றாந்திருமொழி உரைமுற்றிற்று.

ஜயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினொராய்பத்து—நான்காந்திருமொழி,

நிலைபிட மெங்குமின்றி.

உரையவதாரிகை:—“வரித்ராணாய ஸாயுதநாம் விநாயகாய உ-
ஷ்டதாழ் யஜ்ஞஸாஸ்தாபநாய ஸம்ஹவாஜி யமெயமெ -பரித்ராணாய
ஸானுநாம் விநாயகச துஷ்டருதாம், தர்மஸ்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே
யுகே.” என்பது எம்பெருமானுடைய திருமுகப் பாசரம். கிஷ்டர்களை ரக்ஷிப்
பதற்கும் துஷ்டர்களைச் சிஷிப்பதற்கும் அறநெறியை நிலைநாட்டுதற்கும் அடிச்
சுடி அவதாரங்கள் செய்து போருவேன் என்றருளிச்செய்து வைத்தான். இதில்
பகவதவதாரத்திற்கு மூன்று பிரயோஜனங்கள் சொல்லப்பட்டுள்ளன; [கிஷ்ட
பரிபாலனம், துஷ்ட நிக்ரஹம், தர்மஸ்தாபனம் என்பன.] இவை மூன்றும் ஒரே
பிரயோஜனமாகத் தலைக்கட்டக்கூடியது. எவ்வளவு யென்னில், “பரித்ராணாய

ஸாதூநாம்” என்று முதலிலே சொல்லப்பட்ட சிஷ்ட ஜகத்க்ஷணமாவது—அவர்களுடைய விரோதிகளைப் போக்கி அவர்களுக்கு அபிமதமான தர்மஸ்தாபகத்தைச் செய்துவைப்பதே யாம். ஆகையாலே “பரித்ராணாய ஸானூநாம்” என்றதற்கே மஹாவயிரண்டும் விவரணரூபம் என்று கொள்ளத்தரும்.

இப்படிப்பட்ட சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யவேண்டில், ஸங்கல்பமாத்திரத்தாலே ஸகல ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை பெல்லாம் அவநிலையாக நடத்தவல்ல எம்பெருமான் தர்ம வச்யரைப்போலே வந்து பிறக்கவேணுமோ? இருப்பிடத்திலிருந்து கொண்டே “சிஷ்டர்கள் வாழவேணும், துஷ்டர்கள் தலைமடியவேணும்” என்று ஸத்ய ஸங்கல்பஞான தான் ஸங்கல்பித்துவிட்டால் உத்தேச்யம் எளிதாக நிறைவேறியிடுமன்றோ? “ஐஜாயோதொ வஹுயா விஜாயதெ” என்றும் “எங்கின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பலபல யோனிகளிலே வந்து பிறக்க வேண்டுமானேன்? என்று சங்கையுண்டாகலாம்; திருவாய்மொழியில் (3—1—9) “மழுங்காத வைநுதிய சக்கரால் வலத்தை யாய், தொழுங்காதல் களிதளிப்பான் புள்ளூர்த்து தோன்றினேயே, மழுங்காத ஞானமே படைப்பாக மலருலகில், தொழும்பாயார்க் களித்தால் உன் சுடர்ச்சோதி மறையாதே” என்ற பாகாத்தில் இந்த சங்கைக்குப் பரிஹார முணர்த்தப்பட்டது. அதாவது, ஸங்கல்பமாத்திரத்தினால் எம்பெருமான் சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யுமளவில் அடியார்கட்கும் த்ருப்திபிறவாது, எம்பெருமானுக்கும் த்ருப்தி பிறவாது; ‘துஷ்டர்கள் மடியவேணும், தம்மமார்க்கம் தழைக்கவேணும்’ என்பது மாத்திரமே அடியார்களின் அபேஷிதமன்று; “காராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியேன் பால்வாராய்” என்றும் “தாமரை நீள்வாசத் தடம்போல் வருவானே ஓநாள் காணவாராயே” என்றும் “கொம்மை முலைகளிடர்திரக் கோலிந்தற் கோர் குந்தேவன், இம்மைப் பிறவி செய்பாதே இனிப்போய்ச் செய்யுந் தவந்தானேன், செம்மைபுடைய திருமாற்பில் சேர்த்தானேனு மொருநான்று, மெய்ம்மை சொல்லி முகம்நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிகநன்றே” என்றும் கதறுகின்ற அடியார்களின் அபேஷிதம் ஸங்கல்பத்தினால் தலைக்கட்டக்கூடியதோ? ஆண்களையும் பெண்ணுடைய யுடுத்தச் செய்யவல்ல வடிவழகக்காண வாசைப்பட்டார்க்கு ஸங்கல்பம் என்ன செய்யும்? * மீனமர் பொய்கை நான்மலர் கொய்வான் வேட்கையினோடு சென்றிழிந்த நான்மர் வேழமானது “நாராயணவே! மணிவண்ண நாகணையாய்! வாராய் என்னுரிடரை நீக்காய்” என்று கதறினது, முதலையின் வாயிற் கோட்பட்ட இடரை நீக்கவேணுமென்றோ? அஃதன்று; ‘மிக வருந்திப் பறிக்கப்பட்ட இப்பூவை எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெறுகின்றிலோமே!’ என்ற இடரன்றோ கஜேந்திராழ்வானுக்கு உண்டாயது. இது ஸங்கல்பத்தினால் நீக்கக்கூடிய இடரன்றே.

இனி எம்பெருமானுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தாலும் நேரே பெழுந் தருளி முகங்காட்டி ரக்ஷித்தாலல்லது த்ருப்திபெறுத ஸ்வபாவமுடையது யிரா நின்றான்; மிக்க பெருஞ்சபை நடுவே துச்சாஸனனால் புரிபயிக்கப்பட்ட த்ரோபதி

‘கோலிந்த புண்டரீகாக்ஷி ரக்ஷ மாம் சாணாகதாம்” என்று கவினவுடனே புடவை சுரக்குமாறு அருள்செய்து அவளுடைய அபேகிதத்தைத் தலைக்கட்டி யிருக்கச் செய்தேயும் ‘அந்தோ! முகங்காட்டி மலிழவிக்கப் பெற்றிலோமே!, அவளுக்கு நம்முடைய திருநாமம் காரியம் செய்ததேயன்றி நாம் நேர் நின்று உதவிசெய்யப் பெற்றிலோமே!’ என்று திருவுள்ளம் புண்பட்டு, தன்னுடைச் சோதிக் கெழுந்தருளும்போதும் இது ஒரு பெரிய மனக்குறையாகவே யிருந்த திறே.

ஆகவிப்படி ஆச்ரிதர்களின் த்ருப்திக்காகவும் தன்னுடைய த்ருப்திக்காகவும் அவதாரங்கள் செய்யவேண்டுவது எம்பெருமானுக்கு ஆவச்யகமாயற்றதாகையாலே “மீனோடாமை கேழுவரி குறளாய் முன்னுமிராமனாய்த் தானாய்ப், பின்னு மிராமனாய்த் தாமோதரனாய்க் கற்கியுமானான்” என்கிறபடியே பல திருவவதாரங் கள் நிகழ்ந்தனவாயின. அவ்வவதாரங்களை இப்போது ஆழ்வார்க்கு நினைப்பூட்டி ‘ஆழ்வீர்! ஆச்ரிதர்க்காக நாம் அவதரித்த அவதாரங்களை அறுஸந்தித்தூத்தரிக்க மாட்டோமோ?’ என்ன, ஆழ்வாரும் அப்படியே சில பகவதவதாரங்களைப் பாசாரத் தோறும் அறுஸந்தித்துத் தரிக்கிறாய்ச் செல்லுசிறது இத்திருமொழி .....(*)

நிலையிட மெங்குமின்றி கேடுவேள்ளமும்பர் வளநாடுமுட விமையோர் *
தலையிட மற்றெமக்கோர் சாணில்லையென்ன அரணுவனென்னு மருளால் *
அலைகடல் நீர்குழம்ப வடடாட வோடி அகல்லாணுரிஞ்ச முதுகில் *
மலைகளைமீது கொண்டேவருமீனை மாலை மறவா திறைஞ்சென் மனைன! (க)

என் மனைனன் என் கெஞ்சமே!,
எங்கும் நிலை } நிலைத்து கிற்கைக்கு
இடம் இன்றி } ஓரிடமுமில்லாமல்
கெடு } மஹாப்பாசைய
வென்னம் } வென்னமானது
உம்பர் } மேலுலகத்தவர்களுடைய
வன்ம் நாடு } செழிப்புற்றிருந்த
முட } விபாபித்தவனவிலே
இடையோர் } தேவர்கள் (அஞ்சுகழிந்தி)
எமக்கு } “எங்களுக்கு
தலை இட } தலைவணங்கி யாசிக்க
மற்ற ஓர் } (உன் திருவடி தவிர)
சாண் இல்லை } கேடுருபுகலிடமில்லை”
என்ன } என்று விண்ணப்பஞ்செய்த
மமஸ்கரிக்க
(அவ்வளவிலே)
அரண் ஆவன் } ‘உங்களுக்கு நான் சாண்
வன்னும் } மாகினதேன்’ என்று
அருளால் } கொண்டிருப்பயிலுவே

(அவர்கட்கு நிலையிடம் தருவதற்காக)
அலை கடல் } அலையெறிநின்ற எழுந்த
நீர் குழம்ப } ஜலம் குழம்பாகும்படி
யாகவும்
அகலி } தன்மீழ் வயிற்றிலே
ஆட } அலையெறியும்படியாகவும்
அகல் வான் } அகன்ற ஆராதத்திலே
ஒடி } (பிரமன் முதலியோருடைய
குடியிருப்பிலே)
சென்றோடி
உரிஞ்ச } வீசும்படியாகவும்
முதுகில் } தன் திருமுதுகிலே
மலைகளை } மலைகளை
மீது கொண்டி } எறிட்டுக்கொண்டு
வரும் } வருகிற
மீனை மாலை } மதம்யருபியான
எம்பெருமானை
மறவாது } ஒருகாலும் மறவாமல்
இறைஞ்ச } வணங்குவாயாக.

* * *—மதன்பாவதார வாலாற்றை அதுஸந்திக்கிற பாசாம் இது. 19-
ளாயாபத்தில் நின்றும் பிரஜைகளைக் காத்தருளினதும், அசுரர் கவர்ந்து சென்ற
வேதங்களை மீட்டு உபகரித்தருளினதும் மதன்பாவதார வாலாறு. பிரளயாபத்
தில் நின்றும் ரக்ஷித்தருளின மஹோபகாரம் இப்பாசரத்தில் பேசப்பட்டது.
காத்தாழ்வானருளிய ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் (தஸாவதார ஸ்தோத்ர ப்ர
க்ரணத்தில்) “பூயுயஜதீரவ-ஓரவரிவ-ஓரிதஸ்ய கிருபாவலஹவடிந் ஐரி
ஹாரணய-ஓ-தஸாணாயி-நாகியாரணம் ஹவந ஸுக்யவயா ஹவஹயீரி
தாஸீ-கருஷீகிருபாயு-மரிநஸ்யவ்யஸ்ய-காவகரு வஸஷீ-நகத-நா
சு-ஸுநா-ஹஜோ வநா-ஓ-கிருபய்.” என்ற ச்லோகம் ஒசையின்பமும்
பொருள் நயமும் ஒற்றுமைப்பட இப்பாசரத்திற்கே சிறந்த மொழி பெயர்ப்பாக
அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றதென்பது இங்கு அறியத்தக்கது. இப்பாசரத்தின்
அடிதோறும் ஒற்று நீங்கலாக இருபத்துமூன்றெழுத்துக்கள் அமைந்திருப்பதற்
கென்க அந்த ச்லோகத்திலும் பாதந்தோறும் இருபத்துமூன்று அக்ஷரங்கள்
அமைந்திருப்பதும் அறியத்தக்கது.

‘நிலையிடமெங்குமின்றி’ என்றது நெடு வெள்ளத்திலும் அந்லயிக்கலாம்,
இமைபேரரினும் அந்லயிக்கலாம்; நிலைகொள்ளலாவதோரிடமுமில்லாமல் ஆழம்
காலாயிருக்கிற நெடுவெள்ளம் என்னவுமாம்; ஓரிடத்தில் நிலைதே அலைந்துவரு
கிற நெடுவெள்ளம் என்னவுமாம். இனி—இமைபேர்க்களிடத்து அந்லயிக்கும்
பேரது; நெடு வெள்ளமானது உம்பர்வனாசாட்டை முடிவளவளவிலே இமைபேர்
கள் [எங்கும் நிலையிடமின்றி] ஓரிடத்திலும் தால்பாவி நிற்கமாட்டாமல் என்ப
தாகப் பொருள்கொள்க. இமைபேர்கட்கு நிலையிடம் அமைத்துக் கொடுப்ப
தற்காகவே எம்பெருமான் மீனாபத் திருவவதரித்துக் கடலினுள்ளிருந்த குலமலை
களைத் திருமுதுகிற் சுமந்து கொண்டுவந்து வெளிப்படுத்தினனென்க.

‘நிலையிடமற்ற’ என்பதை ‘தலை இட மற்று’ என்றும் ‘தலை இடம் அற்று’
என்றும் பிரிக்கலாம். முந்தின பேராஜகையில் இமைபேர்க்களின் வார்த்தையாரும்,
‘இப்படிப்பட்ட மஹாப்ரளய ஆபத்தைப் போக்கவேணும்’ என்று நாவிகள் ஒரு
வன்காலிலே தலையையமடுப்பதற்கு உன்னைப்பொழிய வேறொரு நாத்தியுடையோ
மல்லோம் என்று தேவர்கள் முறைப்பட, ‘நான் இருக்க நீங்கள் அஞ்சவேணு
மோ? நான் ரக்ஷிக்கிறேன்’ என்று தன்னுடைய நிர்த்தேஹைக் கருபையாலே அருந்
தொழில் செய்த எம்பெருமானை மனமே! ஒருநாளும் மறவாது இறைஞ்சு என்
கொள்.

“ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேச்வரன் தன்னுருக்கெடுத்து வேற்றுருக்கொண்டு
அரியனசெய்து ரக்ஷியாநின்றான்; உனக்குச் செய்யவேண்டும் அருந்தேவை
அவனை மறவாதிருக்கை; இத்தகையதும் செய்யப்பாராய்; மறக்கவிவாண்ணாதசெயல்
களை அவன் செய்பா நின்றால் நீ மறவாதிருக்கவேண்டாவோ?” என்ற வியாக்கி
யான ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்க. .... (ச)

சேருமிது வாளேயிற்ற அரவோன்றுசுற்றித் திசைமண்ணும் விண்ணுமுடனே *
 வேருவாவேள்கை வேள்ளமுழுதுங்குழம்ப இமைபோர்கணின் னு கடைய *
 பருவரை யோன்றுகின் னு முதுகிற்பரத்து சுழலக்கிடந்து துயிலும் *
 அருவரை யன்னதன்மை டடலாமையான திருமால் நமக்கோராரணே. (உ)

சேரு மிது	வலிமிக்கதாய்	கின்று	{ கின்று கடைவதற்குப்
வான்	ஒளிபொருத்தியதான	கடைய	{ பாகாக
எயிற்ற	பற்களைபுடைய	பரு வரை	{ பெரியதொரு மலையானது
அரவு ஒன்று	வரலாகி வாகத்தை	ஒன்று	{
சுற்றி	(கடைகயிருகச்) சுற்றி	முதுகில்	தனது முதுகிலே
திசை	திக்குக்களிலுன்னாரும்	பாந்து கின்று	பாம்பி கின்று
மண்ணும்	பூமியிலுன்னாரும்	சுழல	சுழலும்படியாக
விண்ணும்	மேலுலகக்களிலுன்னாரும்	கிடத்து	அந்த மலையின் மேலே கிடத்து
உடனே	வருபமாக	துயிலும்	சாய்த்துக்கிடவா கின்ற
வேருவா	அஞ்சி கடுக்கும்படியாகவும்	அரு வரை	{ பெரியதொரு மலை
வேள்கை		அன்ன	{ சாய்த்து கிடக்கிருப்
வேள்கை		தன்மை	{ போன்றன்ன
வேள்கை		அடல்	வலிமைகொண்ட
வேள்கை		ஆமை ஆன	- கூர்மருபியான
குழம்ப	குழம்பாகும்படியாகவும்	திரு மால்	எம்பெருமான்
இமைபோர்		கமக்கு	கமக்கு
கள்		ஒர் அரண்	ஒப்பற்ற ரகசன்.

***—கூர்மாவதார வரலாற்றைப் பேசும் பாகரம் இது. தூர்வாஸ மஹாமுனியின் சாபத்தினால் தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழியவே அரசர் வந்து பொருது அமரரை வென்றிட, பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு வந்து திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அரசர்களைபுத் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வரலாகியென்னும் மஹாநாகத்தைக் கடைகயிருகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையுமிடத்து, மந்தாகிய மந்தாகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்களின் வேண்டுகோலினால் பெரிய தோர் ஆமை வடிவமெடுத்து அம்மலையின் மேலே சென்று அதனைத் தனது முது கின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை - கடலில் அழுந்திவிடாமல் கடைதற்கு உப யோகமாம்படி. அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்த திருமால் நமக்கு நிகரற்ற ரகசகன் என்றதாயிற்று.

“மன்னும் வடமலையை மத்தாக மாசுணத்தால், மின்னுமிருகடரும் விண் ணும் பிறங்கொளியும், தன்னினுடனே சுழல மலையிதித்து ஆக, கின்னமுதம் வானவரை பூட்டி அவருடைய மன்னுந்துயர் கடிந்த வள்ளலை” என்ற பெரிய திருமடல் இங்கு நோக்கத்தக்கது. .... (உ)

தீதறுதிங்கள் பொங்குசுடரும்பு கும்ப குலகேழினோடு முடனே *
 மாதிரமண்கமத்த வடகுன்றநின்ற மலையாறு மேழுகடலும் *
 பாதமர் குழ்துளம்பினக மண்டலத்தினோடுபா லொடுங்க வளர்சேர் *
 ஆதிமுனைமாதிர யரணயமூர்த்தி யதுநம்மை யாளுமாசே. (7)

திரு அது குற்றமற்ற

திங்கள் சந்திரனும்

பொங்கு சுடர் { தயிர்கின்ற தேஜஸ்வஸ
 புடைய ஸுரிர்பனும்

உம்பர் தேவர்களும்

உம்பர் உலகு
 ஏழினோடும் } மேலுலகங்களேழும்
 உடனே

மாதிரம் திசைகளும்

மண் சுமந்த { பூமியைத் தரிக்கின்ற
 வட குன்று } மேருபர்வதமும்

கின்ற மலை { மிச்சமான குலபர்வதம்
 ஆறும் } ஊறும்

ஏழு கடலும் ஸந்த ஸாகாங்களும்

(ஆகிய இவைபெல்லாம்)

பாதம் அமர் { திருவடிவானிலே
 பொருந்தியுள்ள

குழ்துளம்பின் { பாரம்பிய திருக்குளம்பி
 னுடைய

அகம் மண்ட
 லத்தின் } உள் உலயத்தின்

ஒரு பால் ஏகதேசத்திலே

ஒடுங்க அடங்கும்படி

வளர் வளரா கிற்பவனாய்

சேர் தருதியான

ஆதி காரணபூதனாய்

முன் வராஹகல்பாதியிலே

ஏனம் ஆகி மஹாவராஹருபியாய்

அரண் ஆய கஷகனாய் கின்ற

மூர்த்தி அது அந்த ஸ்வாமியே

கம்மை ஆளும் { கம்மை அடிமைகொள்ள
 அக { வல்ல பிரபு.

* * *—வராஹாவதாரத்தை அதுபவித்துப் பேசுகிறார். ஹிரண்யகசிபு
 வின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னும் கொடிய அரசன் தன்வலிஷ்ட
 யார் பூமியைப் பாயக்கச் சுருட்டி பெடுத்துக்கொண்டு கடலில் முழுகிச் சென்ற
 போது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹா
 வராஹருபியாய்த் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வரசனை நாடிக் கண்டு
 பொருது கோட்டினாற்குத்திக் கொன்று பாதாள லோகத்தைச் சார்ந்திருந்த
 பூமியைக் கோட்டினாற்குத்தி அங்கு நின்றும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து பழைய
 படி விரித்தருளினன் என்றும், இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேதவராஹகல்பத்துக்கு
 மூந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளபத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன்
 ஏகாட்சவமான பிரளயஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலேயெடுக்க நினைத்து
 மஹாவராஹருபியாகிக் கோட்டு துனியார் பூமியை பெடுத்து வந்தனனென்றும்
 வராஹாவதாரத்தைப்பற்றி வரலாறுகள் கூறப்படும். அந்த வராஹரூபனுடைய
 திருமேனிப் பெருமையை இதில் வருணிக்கிறார். அண்டபித்தியிற் சார்ந்து
 கிடந்த பூமிப் பிராட்டியை அதனின்றி ஒட்டுக்கொண்டு தெடுக்கும்போது மேரு
 மலை முதலிய பெருப் பெருந்த வந்துக்கொள்ளலாம் (வராஹமூர்த்தியின்) குளம்
 பில் ஒடுங்கிப் போம்படி மிகப் பெரிய வராஹத் திருவுருவெடுத்ததாகப் புராணங்

அவழி	குலையும்படியரசு	
வனை உதிர்	} வனைத்த திருககங்களை புடையனாய்த் கொண்டு.	
சூளி		
மொய்ம்பில்	} வலிமையோடுகடி தவேடித்தை புடையனான இவ்விரணியனான	
மதவேரனது		
சூகம்		உடலை
மதியாது		} ஒருபொருளாக நினைக்காமல் கிட்டி
சென்றது		
ஒரு உகிரால்	ஒரு திருககத்தாலே	
பிளவு ஏழ்	} இரண்டுபிளவாம்படி செய்ததனாலுண்டான	
இட்ட		
குட்டம் அது	சத்தமடுவானது	
வையம்	நிஷ்கலகத்தையெல்லாம்	
மூடு	வியாபிக்கின்ற	

பெரு நீரில் { விளையப்பெருகெள்ளத்திற் | மும்மை } மும்மடங்கு
காட்டித் { பெரித } பெரிதாயிருத்ததி.

* * *—நாஸிம்ஹாவதாரத்தை அதுபவித்துப் பேசுகிறார். ஆசரித விரோதியான ஹிரண்யகசிபுவுக்குக் குடல் குழம்பும்படி பயங்கரமான வடிவத்தை ஏற்றுக்கொண்டு வரச் செய்தேயும் பக்தசிகாமணியான ப்ரஹ்மாதாழ்வா னுக்குக் கண்குளிர வேலைவஸாதிக்க விரும்பிப் பரமபோக்யமான பூமாலையை அணிந்துகொண்டு வந்து தோன்றினான் நாஸிம்ஹபகவான் என்கிறார் 'தனையலிழ் கோதைமாலை இருபால் தயங்க' என்றதனால், 'தனையலிழ்' என்றது விசுலித்தலைச் சொன்னபடி. "கட்டு நெகிழா நின்றதுள்ள தெரடைகொன்மலை பூமாலை பென்னு மிவை இரண்டருகும் அசைந்துவர" என்பது வியாக்கியான வருளிச்செயல்.

எரிகான்றி இரண்டு, எரிகான்றிரண்டு; தொகுத்தல். உண்டான சிற்றம் ப்ரஹ்மாத விரோதியான இரணியனளவில் மாத்திரமேயன்றி. 'உலகங்கட்கெல் லாம இப்போதே உபஸம்ஹாரம் விளைந்திடுமோ!' என்று அனைவரும் அஞ்சி நடுங்கும்படி அளவுமீறி யிருந்ததனால் 'அளவேழ வெம்மைமிக்க அரியாகி' என் றது.

'பரியோன் சினம் அவிழ்' என்னுதே 'சினங்கள்' என்று பன்மைப்பாகச் சொன்னது இரணியனுக்கு பகவத் பாகவத விஷயங்களில் பலவகைப்பட்ட சிற் றம் இருந்தமையைக் காட்ட.

'வளையுகிராளி' என்றது நாஸிம்ஹாந்ந்திக்கும் விசேஷணமாகலாம் இரணி யனுக்கும் விசேஷணமாகலாம். வளைந்த நகைகளை புடைத்தாவிருக்கை அசா னுக்கும் சிங்கத்துக்கும் ஒக்கும்.

இரணியனுடைய மார்பை இருளைவாகக் கிழித்தபோது உண்டான ரத்தப் பெருக்கு மஹாப்ரளய வெள்ளத்திற்காட்டினும் மும்மடங்கு பெரிதாயிருத்தது என்றதாயிற்று.

'வைபம் ஊடு' என்று பிரித்து வையத்தினுள் என்னவுமாம். .... (ச)

வேந்திறல்வாணன் வேள்வியிடமெய்தி அங்கோரகுறளாகி மெய்ம்மையுணர *
செக்தொழில் வேதநாவின்முனியாகி வையமடிமுன்றிவந்து பெறினும் *
மந்தரமீதுபோகி மதிநின்றிறைஞ்ச மலரோன்வணங்க வளர்சேர் *
அந்தரமேழினுடு செலவுய்த்தபாத மது நம்மையாளுமரசே. (ரு)

கெம் திறல் { கொடிய வலிமையை
புடையவன
வாணன் மஹாபலியினுடைய
வேள்வி இடம் வாகபூமியிலே
அங்கு ஓர் { விலாசுண காமனமூர்த்தி
குறள் ஆகி } யாய்க் கொண்டு
எய்தி எழுந்தருளி

மெய்ம்மை { இவன் மெய்யானபாசகன்
உணர் என்று மாவலி தெரிந்து
கொள்ளுமாறு
செம் தொழில் { கல்ல அனுத்தானங்களில்
வேதம் நா உபயோகப்படுகின்ற
வின் முனி வேதத்தை நாலினால்
—கடி உச்சரிக்கின்ற
நிஷிபோலவின் து

முன்று அடி	மூவடி விலத்தை	வணங்க	வணங்கும்படியாகவும்
வையம்		வளர்ச்சை	வளர்ந்து செல்லுவதாய்
இரத்த	யாசித்த	அத்தாம்	} மேலுலகங்களே தினுள்ளும்
பெறினும்	பெற்றவாறே	வழின் வடிக்	
மந்தாம் மீது	மந்தரத்துக்கு மேலேபோய்	செவ உய்த்த	} செல்லும்படி நடத்தப்
போகி	அனாவி	பாதம் அது	
மதி சின்று	சந்திரன் சின்று		பெற்ற அந்தத்திருவடி
இறைஞ்சு	தொழும்படியாகவும்		யானது
மலரோன்	நான்முகக்கடவுள்	நம்மை அரசு	} நம்மை ரகழிக்கக் கடவது.
		ஆளும்	

• • •—வாமநாவதாரத்தையும் த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தையும் ஒருங்கே அது பவித்துப் பேசும் பாகரம் இது. மாவலி ஒளதார்பத்தில் மிக்க ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கச் செய்தேயும் தேவர்களின் குடியிருப்பை அழிக்கும்படியான மிக்கநிறஸ் கொண்டிருந்ததனால் 'வேந்திழல் வாணன்' எனப்பட்டது. அவனுடைய யஜ்ஞ பூமியில் வாமநமூர்த்தி யெழுந்தருளும்போது "ஸூர்யாயவஸூரஸம்பஹ வாரி ஷஹா லீகிம் ஸரீரூபாடிபநு பாலாபெ வலிபஜிவாடகிஷ்டம் பூரவோ வடூரீ வாகு வஃ" என்கிறபடியே வேத வாங்கியங்களை ஆவ்ருத்தி செய்து கொண்டே பெழுந்தருளினமையால் "வேதநாலின் முனியாகி" என்றது. 'இவன் உண்மையான பிரமசாரிதான்; யாசுகஞ்செய்யவே வந்திருக்கிறான்' என்றுமாவலி நினைக்கும்படியாகச் செய்த செயல்தலால் 'மேய்ம்மையுணர' எனப்பட்டது.

செந்தொழில் வேதம்—யஜ்ஞம் முதலிய நல்ல அறுஷ்டானங்களுக்கு உபயோகப்படுகிற வேதம் என்றபடி. முன்னடிகளிரண்டாலும் வாமநாவதாரச் செயலைப் பேசிப் பின்னடிகளால் த்ரிவிக்ரமாவதாரச் செயலைப் பேசுகிறார். இப் பின்னடியையே திருநெடுந்தாண்டகத்தில் "ஒண்மிதியிற் புனலுருவியொருகால் நிற்பவொருகாலும் காமருசீரவுண்ணுள்ளத்து, எண்மதியுங் கடந்தண்டமீது போகியிரு விசும்பினாடு போயெழுந்து, மேலைத் தண்மதியுங் கதிரவனுங் தவிர வோடித் தாரகையின் புறந்தடவி அப்பால் மிக்கு, மண்முழுது மகப்படுத்தி நின்ற வெந்தை மலர்புரையுந் திருவடியே வணங்கினேனே" என்ற பாகரத்திற் பன்னி யுரைத்திருப்பது காண்க.

ஆழ்வான் அதிமாதுஷஸ்தவத்தில் "ஸ்ரீராமராவதாரணன் பூணாமிரா பயோரி வஜெகஸ்த்ரீலிக்ரவியன் வஸுபாசிரெஷாஃ வ்யாக்ரஃ ஸாதுகா லாரிவி விபுக்ஷிண-ஸூ-குறாவவகுழலிகதாநிவ ஶிந-தொஹ்யு." என்ற ச்லோகத்தினால் கீழுலகங்களையெல்லா மளந்த வொரு திருவடியைப் பேணிப் பேசினார்; இப்பாகரத்தில் மேலுலகங்களை யளந்த ஒரு திருவடியைப் பேணிப் பேசினாராழ்வார் என்க. .... (16)

இருநில மன்னர்தம்மை யிருநாலுமேட்டு மொருநாலுமொன்று முடனே *
 செருநதலாடு போதியவராவீ மங்க மழுவாளில் வென்றதிறலோன் *
 பெருநிலமங்கை மன்னர்மலர்மங்கைநாதர் புலமங்கைகேள்வர் புகழ்சேர் *
 பெருநிலமுண்ணீழ்க்த பெருவாபராசியவர் கம்மையாள்வர் பெரிதே. (க)

இரு நிலம் மன்னர் தம்மை	பரம்பின இப்பூமண்டலத்தி விருந்த அரசர்களின்	மலர் மங்கை — நாதர்	பெரியபிராட்டியார்க்கும் நாதராய்
இருநாலும் எட்டும் ஒரு நாலுடனே ஒன்றும்	இருபத்தொரு தலைமுறையளவும்	புலம் மங்கை கேள்வர்	தன்னுடைய ஸகலேந்திரியங்களை யும் இழுக்கவல்ல சீனா தேவிக்கும் நாயகராய்
செருநதலாடு போதி	பூசற்களத்தின் முகப்பிலே சென்று	புகழ் சேர்	மஹாபசவ்வியாய் (பிரளயகாலத்திலே)
அகர் ஆயி மங்கை	அவ்வரசர்களின் உயிர் முடிபும்படியாக	பெரு நிலம்	பூமியையமுழுதும்
மழுவாளில்	கோடாவிப்படையினால்	உண்டு	திருவயிற்றில் வைத்து கோக்கி
வென்ற	கொண்டுமுடித்த	உயிழ்ந்த	பின்பு கொனிப்படுத்தியருளின
திறலோன்	மிகுக்கையுடையராய்	பெரு வாயர் ஆசியவர்	பெரிய திருவாயையுடைய ரான பெருமான்
பெரு நிலம் மங்கை மன்னர்	பூமிப்பிராட்டிக்கருவாகராய்	பெரிதே	மேலுள்ள மஹாகால மெல்லாம
		நம்மை ஆள்வர்	நம்மை அடிமைகொள்வார்.

* * *—பரசராமாவதாரத்தைப் பேசும் பாகராம் இது. கார்த்தவிரியார்
 ஜூன் செய்த குற்றக் காரணமாக, உலகில் சுதந்திரபொன்று பேர்பெற்றாரெல்
 லாரும் முடியும்படி இருபத்தொருபடிதால் சுதந்திர குலத்தை யறுத்தொழிந்த
 கோடாவிப்படையைக் கையிலேந்தினவனும் பூரீபூமி லீளாதேவிக்குக் கொழுந
 னும், திருக்கல்யாண குணங்களினாலுண்டான கீர்த்திக்குக் கொள்கலமா யிருப்
 பலனும், ஒருகாலத்தில் ஸகல லோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ரகித்
 தவனுமான பெருமான் தீழி நம்மை அடிமைகொள்வனென்றதாயிற்று.

முழுசுஷுக்களுக்குப் பரசராமாவதாரம் உபாஸனைக்கு உரியதன்றாலும்
 விரோதிகளைக் களைத்தொழிந்த உபகாரத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்பதில் குறை
 யில்லை யென்க. ஆழ்வார்கள் இப் பரசராமாவதாரத்தைப் பற்றிப் பேசுவதும்,
 இராமாதுசுறுற்றந்தாதியில் “கோக்குல மன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர் மழு
 வால் பேரக்கிய தேவனைப் போற்றும் புனிதன்.....இராமாதுசன்” என்று அமு
 தனார் அருளிச்செய்வதும் விரோதி நிரஸைவ்வபாவத்துக்குத் தோற்றுத் துதிப்
 பது மாத்திரமே யென்க. .... (க)

இலைமலிபள்ளியெய்தி யீதுமாயமென்ன இனமாயமான்பி னெழில்சேர் *
அலைமலிவேற்கணுளை யகல்விப்பதற்கோருருவாய மாணையமைமா *
கோலைமலிவெய்துவித்த கோடியோனிலங்கை பொடியாக வென்றியமருள் *
சிலைமலிசெஞ்சரங்கள் செலவுய்த்த நங்கள் திருமால் கமக்கோரரணை. (எ)

இலை மலி	பர்ணசாலையினருகே	அமையர்	கிரவித்த,
பள்ளி எய்தி	வந்த,		
எழில் சேர்	மிக்க அழகையுடையனாய்	கோலை மலிவு	பரவரில்லையெய்யே
அலை மலி	தன்ப்படுத்தியியல்வு	எய்துவித்த	தன்னிடத்துப்
கேல் கணுளை	பொருந்திய வேல்	கோடியோன்	பூர்த்தியாகக்கொண்
	பேன்ற திருக்கண்களை		டிருத்த கோடியவனான
	புடையனான பிராட்டியை		இராவணனுடைய
அகல்விப்ப		இலங்கை	லங்காபுரியானது
தற்கு	பிரிப்பதற்காக	பொடி ஆக	பொடிபடும்படி
இனம் ஆய	ஸஜாதியமான மாண்களின்	வென்றி	வெற்றிப்
மாண் பின்	பின்னே	அமருள்	போர்க்களத்திலே
இது மாயம்	'இது ஆச்சரியமான மாண்'	சிலை மலி	வில்கிலே கிறைந்த
என்ன	என்று சொல்லும்படியாக	செம் சரங்கள்	செவ்விய அம்புகளை
தர் உரு ஆய	விலகலுடைய ரூபத்தை	செல உய்த்த	பிரயோகித்த
	யெறிட்டுக்கொண்டு	சங்கன் திரு	எம்பெருமான்
	உத்த	மால்	
மாண	(மாரீசனாகிற) மாயமாண	கமக்கு ஒர்	கமக்கு ஒப்பற்ற
		அரண்	சரண்யன்.

* * *—பூரீராமாவதாரத்தைப் பற்றிப் பேசும் பாசரம் இது. மாயமாண் வடிவெடுத்து வந்த மாரீசனையும் இராவணனையும் கொன்றெழுதித்த வரலாறுகள் இதில் கூறப்பட்டன.

பிராட்டி இராமனைப் பிரிந்து பட்ட வருத்தங்கட்கெல்லாம் மூலகாரணம் மாரீசனாகிற மாயமாண யாதலால் கோடியோன் என்ற விசேஷணத்தை இந்த மாணுக்கு இடவேண்டியிருக்க இடாதது மாரீசனிடத்துள்ள நன்றியறிவினால் என்றுணர்க; மஹாத்ரோஹிபாண மாரீசனிடத்தில் நன்றிபாராட்டுதல் ஏதுக் கென்னில்; கேண்மின்; சூர்ப்பணகை முக்கூறுப்புண்டு, ஜனஸ்தானத்திலிருந்த தமையனாகிய கரன் பக்கல் சென்று இச்செய்தியைச் சொல்லிப் புரண்டழுது அவனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கினவளவில் அக் கரன் பதினாலாயிரம்சேனாதி பதிகளையும் ஸேனைகளையும் இராமபிரானோடு போர்செய்ய அனுப்ப, இராமன் அவர்களத்தனை பேரையும் தாம் ஒருவராகவே கொன்று வென்றிட்டு, பிறகு வந்த கரனையும் கொன்றுவிட்டு ஜனஸ்தானத்தை சூன்யமாக்கினபேரது, அங்கு இராமபாணத்துக்குத் தப்பிப் பிழைத்து ஒளித்து ஒடிப்போன அகம்பநன் இலங்கைக்குச் சென்று ஜனஸ்தானமடங்கலும் பாழ்பட்ட செய்தியையும் இராமன் ஒருவராலும் வெல்லமுடியாதவனென்பதைபுஞ் சொல்லி 'ஸீதையை அபஹரித் துக் கொண்டு வந்தால் அந்த வருத்தத்தினால் இராமன் முடிந்துவிடக்கூடும்'

என்று தெரிவிக்க, இராவணன் அவனது சொற்படியே 'ஸீதைையைக் கொள்ளக் கொள்ள உபாயமென்?' என்று யோசித்து அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு 'மாரீச' விரகங்குபிடத்திற்கு வந்து 'நீ எனக்கு ஒருதனி செய்யவேணும்' என்று சொல்லித் தன் கருத்தை வெளியிட, அது கேட்ட மாரீசன் 'அப்பா! இராவண! இந்த மஹாதுபாவனுடன் உனக்குப் பகை பயன்படாது; இந்த இராமன் சிறுபிள்ளையா விரகங்கும்பொழுதே விச்வாமித்ர யாகத்தில் அவனுடைய பாணத்துக்கு இலக்காகி நான்பட்ட பாடு இன்னும் மறக்கமுடியவில்லை; அத்திருநாமம் செலுப்பும் போதே என் உடல் நடுங்குகின்றது, இப்பேச்சை விட்டுவிடு; இதை நெஞ்சிலும் நினைவாதே' என்று யுக்தமாக உபதேசிக்க, அதைக்கேட்டு இராவணன் லங்கைக்குப் போய்விட்டான்; பிறகு சூர்ப்பணைகை இலங்கைக்குச் சென்று மூக்கறுப்புண்டபடியையும் தாசாதிசுளுடைய ஸௌந்தர்ய பராக்ரமத்தி குணங்கள் எல்லையிருக்கிறபடியையும் ஸீதையின் இருப்பையுஞ் சொல்லி 'இராமனை நீ எவ்விதத்திலாவது பங்கஞ் செய்யாவிடில் நீ ஆண்பிள்ளையே 'அல்ல' என்று கூறி இராவணனை சிந்தித்துக் கீழேயிறுத்து புரண்டு அழ, இராவணன் மறுபடியும் மாரீசனிடஞ் சென்று நயபயங்குவினால் அவனைத் தன் சொல்வழிப்படுத்திக் கொண்டு அம்மாரீசனுக்கு தானுமாய்ப் புறப்பட்டு வந்து தான் ஓரிடத்தில் ஓளித்திருந்தான். மாரீசன் இராவணனுடைய வலிகட்டாயம் பொறுக்கமாட்டாமல் மனம் நொந்துகொண்டே உடன்பட்டு நாம் காரியஞ் செய்யாவிடில் நம்மைக்கொலைசெய்யப் போகிறான்; இவனுக்கு உடன்பட்டுக் காரியஞ் செய்தோமாகில் இராமபிரான் நம்மைக் கொன்றுவிடப்போகிறார்; இப்பானியின் ஸீதை நாம் கொலையுண்பதற்காட்டிலும் அப் பரமபுருஷன் கையிற் கொலையுண்பது நமக்கு நேரதுவாம்' என்றெண்ணித் தன் மாணத்தைத் தீர்மானித்துக் கொண்டிவந்தானத்தனை. பிறகு மாரீசன் பொன்மானின் வடிவெடுத்துக்கொண்டு வந்து ஸீதையின் பார்வையில் மேயத்தொடங்கி அக்காட்டில் நெடுந்துரம் இராகவனை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டான்; அப்பொழுது இராகவன் 'இவன் யாரோ அரக்கன்' என்று தெளிந்து அம்புகளை அவன்மீது எறிந்தார்; அதனால் அடியுண்ட மாரீசன் மாணுருவை விட்டு சிறுபுறத்துடன் கீழேயிறுந்து 'ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸீதை! கெட்டேன்' என்று இராகவனைப்போல் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு மாணமடைந்தான்; இங்கு நாம் ஆலோசிக்கவேண்டியதென்னவென்றால், இப்படி இவன் கூச்சலிட்டது இராவணனுக்கு உபகாரஞ் செய்யவேணுமென்ற எண்ணத்தினாலே? அபகாரஞ் செய்யவேணுமென்ற எண்ணத்தினாலே? என்று ஆராயவேண்டும்; இராவணன்கையாற் கொலையுண்பதைவிட இராமபாணத்தாம் கொலையுண்டு முடிதல் நன்று' என்கிற எண்ணத்தோடு வந்த மாரீசனுக்கு இராவணன் திறத்தில் உபகாரஞ் செய்யவேணுமென்ற எண்ணம் உண்டாகப் பரஸக்தியில்லை. 'நாம் மாண்டொழிவதுபோல் அனைவரையும் மாண்டொழியச் செய்துவிடவேண்டு' மென்ற எண்ணங்கொண்டே இராகவனைப்போல் கூச்சலிட்டான்; மாரீசன் இப்படி கூச்சலிட்டாமல் வெறுமனே செத்திருப்பானாகில்,

பிராட்டி லக்ஷ்மணனைப் பிரிய நேர்ந்திராது; இராவணன் பிராட்டியைக் கவாந்து
கொண்டு போகவும் அது நிமித்தமாகத் தான் மாண்டுபோகவும் நேர்ந்திராது;
தேவர்களின் பிரார்த்தனை ஈடேறவும் வழிபிராது; மரணகாலத்தில் மாரீசன்
பேரூட்ட கச்சலே ராவண ஸம்ஹாரத்திற்கு மூலகாரணமாக நின்றமையால்
புரீராமிஷயத்திலே மாரீசன் உபகாரகனையன்றி அபகாரகனல்லன் என்று
பின்னித்தக்கது. .... (எ)

முன்னுலகங்களேழு மிருள்மண்டியுண்ண முதலோடு வீமேழியாது *
என்னிது வந்ததென்ன விமையோர்திசைப்ப எழில்வேதமின்றி மறைய *
பிரமமும் வானவர்க்கும் முனிவர்க்கும் கல்கியிருள்தீர்த்திவ்வையமகிழ *
அன்னந்தா யிருந்தங்கறநூலுரைத்த அதுநம்மையாளுமரசே. (அ)

முன்	முன்போருகால்
உலகங்கள்	உலக லோகங்களையும்
எழும்	அஜ்ஞா அத்தகாரம்
இருள்	வியாபிக்கும்படி
மண்டி	யாகவும்
உண்ண	தேவர்கள்
இமையே	சூதியமந்தமுமறியாமல்
முதலோடு	திருமொன்று இப்படியான
வீடு	வித என்னே?
என்னிது	என்று
வந்தது	திசைப்ப
என்ன	திசைத்து நிற்கும்படியாகவும்
	எழில் வேதம் அழகிய வேதங்கள்
இன்றி	இவ்வாமல் மறைந்த
மறைய	பொனவனவிலே

பின்னையும்	மீண்டும்
வானவர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்
முனிவர்க்கும்	மஹர்ஷிகளுக்கும்
கல்கி	அருண்டர்த்த
இவையம்	இவ்வுலகமானது
இருள் தீர்த்த	இருளால் விடுபட்டு
மகிழ	ஆனந்திக்கும்படியாக
அன்னம் அது	ஹம்ஸரூபியாய்த்
சூய் இருந்த	திருவவதரித்த
அங்கு	அப்போது
அறம் துல்	வேத சாஸ்திரங்களை
உரைத்த	அருளிச்செய்த
அது	அந்தப் பாஞ்சோதியே
கம்மை அரசு	கம்மை அடிமை
சூனும்	கொள்ளும்.

* * *—ஹம்ஸாவதார வரலாற்றைப் பேசும் பாசரம் இது. முன்னொரு
காலத்தில் மதுகைடபடுன்ற அசுரர்கள் பிரமதேவனிடத்திலிருந்து வேதங்களை
அபஹரித்துக்கொண்டு கடலில் முழுகி மறைந்துவிட, ஞான வொளியைத்தரும்
பெருவிளக்கான வேதங்கள் ஒழிந்தமைபற்றி உலகமெங்கும் பேரிருள்முடி கவியா
நிற்க, பிரமன் முதலிப்போரனைவரும் கண்டெட்டவர்போல பாடுதொன்றும் செய்ய
வறியாமல் திகைத்து வருந்துவது கண்டு திருவுள்ளமிடங்கித் திருமால் கடலி
னுப்புக்கு அவ்வசுரர்களைத் தேடித் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வேதங்களை மீட்டுக்
கொணர்ந்து ஹம்ஸரூபியாய்ப் பிரமனுக்கு உபதேசித்தருளினன்; இவ்வரலாறு
சிறிது வேறுபடக் கூறுதலுமுண்டு. .... (அ)

துணைநிலைமற்றேமக் கோருளதென்றிராது தொழுமின்கள் தொண்டர்! * தொலைய
உணமுலை முன்கொடுத்த வரவோளதாலி யுகவுண்டு வெண்ணெய்மருவி *
பனைமுலையாயர்மாத ஞாலோடுகட்ட அதனோடுமோடி அடல்சேர்*
இணைமருதிற்றுவிழ நடைகற்ற தெற்றல் வினைபற்றற்றுக்கும் விதியே. (க)

தொண்டர்	பாகவதர்கான்!,	வெண்ணெய்	மருவி	கெண்ணெயை ஆசைப் பட்டு(க் களவு செய்ய)
எமக்கு மற்ற	‘எமக்கு வேறொரு ஆசையமுண்டு’ என்று நினைத்திராமல் இராது	பனை முலை	ஆயர் மாதர்	பருத்தமுலையை புடைப ணை யசோதைப் பிராட்டியானவன்
தொழுமின்		உடல்சேர்		
உன்		கட்ட	உடலோடே பிணித்துவைக்க	
முன்	முன்பொருகால்	அதனோடு	தூடி	அவ்வாலைபுயிழுத்தத் தொண்டோடி
தொலைய	{ (கண்ணன்) முடிந்தபோக வேணுமென்றெண்ணி	அடல் சேர்	வலிமிக்க	
உண		இணை மருது	இரட்டைமருதமாக்கன்	
முலை	{ (நஞ்சு தீற்றிய தனது) முலையை (வாயில்) கொடுத்த	இற்ற விழ	முறித்துவிழும்படியாக	
கொடுத்த		நடை கற்ற	நடைபயின்ற	
உரவோளது	{ வண்ணெஞ்சினனான பூதனையினுடைய	தெற்றல்	தெளிவுள்ள சிறகுழந்தை	
ஆவி உக		வினை பற்ற	{ (கமது) பாபங்களை வானனை அறக்கும்	யோடே போக்கியருளும்;
உண்டு	ஸ்தந்யபானம்பண்ணி	விதியே		
			இது திண்ணமே.	

* * *—ஸ்ரீ க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களில் சிலவற்றைப் பேசியதுபலிக
கிரார். விஷ்ணு தடவின முலையை உண்ணக் கொடுத்த பேய்ச்சிறின் உயிரை
முடித்தவனும், வெண்ணெயை ஆசைப்பட்டுக் களவுசெய்தவளவிலே கண்டு
பிடித்து யசோதைப்பிராட்டி உரவோடே பிணித்துவிட அதனைபும் இழுத்துக்
கொண்டு தவழ்ந்து செல்லுமடைவிலே இரட்டை மருதமாக்களை விழ்த்தவனு
மான எம்பெருமான் நம்முடைய பாவங்களைப் பற்றறத்தொலைத்தருள்வன்; ஆகை
யாலே ‘எம்பெருமானொருவனே நமக்குத்துணை’ என்கிற அத்யவஸாயத்தோடே
அவனைத் தொழுக்கோளென்று தொண்டர்களை நோக்கி யருளிச்செய்தாராயிற்று.

தொண்டர் = அண்ணைமணி.

நளகபான் மணிக்ரீவன் என்னுங் குபேர புத்திரர் இருவரும் ஒரு
காலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்திரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்து
கொண்டிருக்கையில் நாரத முனிவர் அங்கு எழுந்தருள், மங்கையர் அனைவரும்
நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர்மாத்நிரம் மது
பான மயக்கத்தினால் வஸ்தரமில்லாமலே யிருக்க நாரதர் கண்டு கோபக்கொண்டு
மரங்கள்போல் நிற்கிற நீங்கள் மரங்களாயிர்’ என்று சபிக்க, உடனே அவர்கள்

வேண்டுகொண்டதற்கு இரங்கி நெடுக்காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களரு
கில் நெருங்குஞ் சமயத்தில் இவ்வடிவமொழிந்து முன்னைய வடிவம்பெற்று மீள்
வீர் என்று சாபயிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மாங்களான
இவற்றில் கம்ஸனாலேவப்பட்ட இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்துக்கிடந்தனர்.
இது இப்படியிருக்க, கண்ணன் குழந்தையாயிருக்கும் காலத்தில் துன்பப்படுத்து
கின்ற புல விளையாடல்களைச் செய்க்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத்
திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருராலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை
யிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அவ்விரட்டை மருதமரத்தின் கடுவே எழுந்தரு
ளியபோது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்க
ளிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில் அம்மரங்களாய்க் கிடந்த ருபேர புத்திர
ரிருவரும் சாபத்தீர்த்து சென்றனர்; ஆவேசித்திருந்த அசுரர்களும் மூண்டொழிந்
தனர்.

உண—உண்ண. உரவோள்—வளிய நெஞ்சுடையவள். தெற்றல்—தெள்ளி
பவன். .... (அ)

கோலகேழு செம்முகத்த களிஞென்றுகொன்றுகொடியோனிலங்கை பொடியா*
சிலகேழுசெஞ்சரங்கள் செலவுய்த்த கங்கள் திருமாலே வேலைபுடை குழ் *
கலிகேழுமாடவீதி வயல்மங்கைமன்னு கலிகன்றிசொன்ன பணுவல் *
ஒலிகேழு பாடல்பாடி யுழல்கின்ற தோண்ட ரவராளவ கும்பருலகே. (க)

கோலகேழு	{ கொலைசெய்யுமியல்வு வினக்கப்பெற்ற	கலிகேழு	{ கலிமயிக்க மாடவீதிகளை மாடம் வீதி	புடையநாய்
செம் முகத்த	{ சிவந்த முகத்தையுடத் தாய்க்கொண்டுவந்த	வயல்	கழனிகளை புடைத்தான	
களிது ஒன்று	{ (ருகையாபீடமென்னும்) ஒருபாணைய	மங்கை	திருமங்கைகாட்டினே	
கொன்று	கொன்றெழுதித்தவனாயும்,	மன்னு	பொருத்திவாழ்கிற	
கொடியோன்	{ கொடியவனான இராவணனுடைய	கலிகன்றி	ஆழ்வார்	
இலங்கை	வங்காபுரியானது	சொன்ன	அருளிச்செய்த	
பொடி ஆ	பொடியாகும்படி	பணுவல்	ஸ்ரீ-லக்ஷ்மியாய்	
சிலகேழு	{ வில்லிலுள்ள கொடுப்புப் போன்ற அம்புகளைப் பிரயோகித்தவனாயுமுள்ள	ஒலிகேழு	சொற்கள் சிறத்த	
செம் சரங்கள்		பாடல்	இத்திருமொழியை	
செல உய்த்த		பாடி	வரலாற்பாடி	
கங்கள்	{ எம்பெருமானைக் குறித்த,	உழல்கின்ற	{ இதுவே போதுபொக்காய்த் திரிவின்ற	
திருமாலே		தோண்டர்	{ பாகவதர்கள் அவர்	
வேலை புடை	{ கடலாலே சுற்றஞ் குழ்	உம்பர் உலகு	பாமபதத்தை	
		ஆழ்வார்	ஆனப்பெறுவர்கள்.	

* * *—எம்பெருமான் இங்கனே பலபல திருவவதாரங்கள் செய்தருளி யிருந்தாலும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரமும் ஸ்ரீராமாவதாரமுமே நெஞ்சுக்கு இனியவை என்பது தோன்றுமாறு இந்த நிகமணப் பரசரத்தில் அவ்விரண்டவதாரங்களை யெடுத்துப் பேசுகிறாரென்க. கம்ஸனது குவலப்பீட மதயானையைக் கொன் றொழித்தவனும் இலங்கை பாழாடாசப் படை பொருதவனுமான எம்பெருமானைக் குறித்துக் கவியன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இத்திருமொழியைப் பாடித்திரிகின்ற தொண்டர்கள் பரமபதத்தைப் பெற்று அறுபலிப்பர்கள் என்று பயனுரைத்தா ராயிற்று.

[வேலைபுடைசூழ்] திருமங்கைகாட்டுக்குக் கடல் அணித்தாக இல்லாம யாலே 'வேலை' என்பதற்குக் கடல் என்று பொருள் கொள்ளாமல் கடல்போன்ற காவிரிநதி யென்று பொருள் கொள்ளலாமென்பர் சிலர்; அ.குவேண்டா; 1. "வேலை மோதும் மதில்கூழ் திருக்கண்ணபுரம்" என்றவிடங்களுக்குக் கடலும் சமாதானம் இங்கு மொக்கும். .... (கௌ)

அடிவரவு:—கிலை, செரு, தீதற, தலை, வெந்திறல், திருகிலம், துலைமலி, முன், தலை, செரு, மான்.

நான்காந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

1. திருமொழி—ஐந்தாந்திருமொழி,

மானமருமென்னோக்கி.

உரையவதாரிகை:—எம்பெருமான் அநந்த கல்யாணகுண நிதியாயிருப் பவன். இத் திருக்குணங்கட்கு ஓர் எல்லையிடையாது. பலவகைப்பட்டு எல்லை யற்றிருக்கின்ற அத் திருக்குணங்கள்—மேன்மைக்கு எகர்தமான குணங்க ளென்றும் எளிமைக்கு ஏகர்தமான குணங்களென்றும் இரண்டு பாகுபாடுகளை யுடையன. ஐஞானம் சக்தி பலம் ஐசுவர்யம் வீர்பம் தேஜஸ்ஸு—என்றிவை போன்ற திருக்குணங்கள் மேன்மைக் குணங்கள் [பரத்வ குணங்கள்] என்றும் வாத்தஸல்யம் ஸௌசில்யம் முதலிய குணங்கள் எளிமைக் குணங்கள் [ஸௌலப்ப

குணங்கள்] என்றும் வழங்கப்பெறும். பகவத்குணாதுபவம் பண்ணுகிறவர்களில் சிலர் பரத்வ குணங்களையே அதுபவிப்பர்; சிலர் ஸௌலப்ய குணங்களையே அதுபவிப்பர். பலர் இரண்டையுஞ் சேர அதுபவிப்பர்.

கேவல பரத்வமும் கேவல ஸௌலப்யமும் கொண்டாடத் தகுந்ததன்று. மேருமலை ஹகலாஸமலை போன்ற மலைகள் மிகச் சிறந்தவைபேயாயினும் அவை ஒருவர்க்கும் எளிதல்லாமையாலே பயனற்றவைபாம். அவைதாமே தரிதரர் கட்டுக் கிடைக்கக்கூடியவைபா யிருந்தால் எவ்வளவோ சீர்மைபெறுமே. ஆகவே ஸௌலப்யமற்ற பரத்வம் உபயோகமற்றது. இவ்விதமாகவே பரத்வமற்ற ஸௌலப்யமும் உபயோகமற்றது; தெருக்களில் பால்கள் பல எளிதா யிருக்கின் றன; அவற்றை விரும்புவாருண்டோ? அவைதாமே மணியும் மாணிக்கமுமா யிருந்தால் எவ்வளவோ பயனுண்டு. ஆகவே, வெறும் ஸௌலப்யமும் வெறும் பரத்வமும் பயனற்றவைபே.

எம்பெருமானேவென்னில் இவ்விருவகைக் குணங்களாலும் நிறைந்தவன். அடியார்கள் உசாதே வந்து பணிகைக்கீடான எளிமைக் குணங்களாலும் குறையற்றவன்; வந்து பணித்தவர்களுக்கு அரிஷ்டங்களைத் தவிர்த்து இஷ்டங்களைத் தலைக்கட்டித் தருகைக்கீடான மேன்மைக் குணங்களாலும் குறையற்றவன். ஆகவே பகவத்குணாதுபவம் பண்ணுமவர்கட்குப் பரத்வகுணாதுபவம் ஸௌலப்ய குணாதுபவம் என்ற இரண்டும் ப்ராப்தம்.

இவ்வாழ்வார் இக்குணங்களைப் பல பாசாங்களிலும் அதுபவித்திருக்கின்ற ராயினும் இப்போது க்லக்ஷணமாக அதுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி ஏக காலத் திலே இரண்டு பிராட்டிமாருடைய நிலைமையைப்படைந்து ஏசிப்பேசுகிற ஒருத்தி யின் பாசாத்தாலே ஸௌலப்யகுணத்தையும், ஏத்திப் பேசுகிற மற்றொருத்தி யின் பாசாத்தாலே பரத்வகுணத்தையும் அதுபவிக்கிறாராய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி.

பெரியாழ்வார் “என்னுதன் தேவிக்கு” என்னுந் திருமொழியிலே இரண்டு ஆயர் மக்கைகளின் அவஸ்தையைத் தாமடைந்து ஒருத்தி திருஷ்ணாவதா வ்ருத்தார்த்தத்தைப் பாடுவதாகவும் ஒருத்தி ராமாவதா வ்ருத்தார்த்தத்தைப் பாடுவதாகவும் அருளிச்செய்ததும், “கதிராயிரமிரவி” என்னுந் திருமொழியிலே அவ்வாழ்வார் தாமே தம்மை இரண்டுவகையாக வகுத்துக்கொண்டு ‘ஸர்வேச் வரணைக் கண்ணாலே காணவேணும்’ என்று தேடுகை ஒரு வகுப்பாகவும் ‘அப்படி தேடுகிறீர்களாகில் அவனை உள்ளபடி கண்டாருளர்’ என்று விடை சொல்லுகை ஒரு வகுப்பாகவுமாய் அருளிச்செய்ததும், குடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியும் “பட்டிமேய்ந்தோர் காரோறு” என்னுந் திருமொழியிலே தன்னையே இரண்டு வகுப் பாக்கிக்கொண்டு “இங்கே போதக்கண்டோ” என்று கேட்பதும் “விருந்தா, வனத்தே கண்டோமே” என்று விடை கூறுவதுமாய் அருளிச்செய்ததும் இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

ஒருவர் இரண்டு வ்யக்திகளின் அவஸ்தையை ஏதகாலத்திலே அடையுமாறு பொருந்துமோ? எனின்; எம்பெருமானது அருளின் விசுவதியால் ஞானத்தில் தடையற்றால் பொருந்தாததொன்றில்லை. பாம்பதத்தில் நித்ய முக்தர்கள் ஏதகாலத்தில் பல சரீரங்களைப் பரிக்காழிப்பதாக “ஸ வாகயா ஹவதி” த்ரபர் ஹவதி” இப்பாதி உபசிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன; அது பொருந்துவது எம்பெருமானருளாலென்பதுபோலக் கொள்க: .... (*)

மானமரு மென்னோக்கி வைதேவீ யின்துணையா *

கானமரும் கல்லதர்போய்க் காரேறந்தான் காணேம! *

கானமரும் கல்லதர்போய்க் காணேறந்த பொன்னடிகள் *

வானவர்தம் சென்னி மலர்கண்டாய் சாழலே. (க)

என தோழி!
(நீ ஏத்திச்செல்லுகிற புருஷன்)
மான் அமரும் மாணையொத்த
மெல் னோக்கி { மென்மையான கண்களை
புடையவனான
வைதேவீ { விதேஹராஜவம்சத்துப்
பிறந்தவனான வந்தையை
இன் துணை } இளிய அணைவியாகக்
கொண்டு
கான் அமரும் காட்டிலே பொருந்திய
கல் அதர் கங்கிறைத்தவழியிலே
போய் போய்
காடு காடுகளிலே
உறைந்தான் } வானம்பண்ணினான் கான்;

(என் ஒருத்திசொல்லு;
(மற்றொருத்தி அதற்கு மதுமாற்ற
முனைக்கொள்;)
சாழலே தோழி,
கான் அமரும் } காட்டிலே பொருந்திய
கல் அதர் } கங்கிறைத்தவழியே
போய் } சென்ற
காடு காடுகளிலே
உறைந்த வஞ்சரித்த
பொன் அடிக்கள் } திருவடிகளானவை
வானவர்தம் தேவர்களினுடைய
சென்னி முடியில் (அணிபத்தக்க)
மலர் } புஷ்பங்களாயின
கண்டாய் } நின்றன கான்.

* * *—முன்னடிகள் ஒருத்தியின் பாசரம், பின்னடிகள் மற்றொருத்தியின் பாசரம். முன்னடிகளால் ஸௌலப்பகுணம் வெளியிடப்படுகிறது, பின்னடிகளால் பரத்வகுணம் வெளியிடப்படுகிறது. தோழி! எங்கள் பெருமான் மிகச் சிறந்தவன், உபயவிபூதிநாதன் என்கிறாபே; அஃது உண்மையாயின் அப் பாக்குதமான வொரு தேச விசேஷத்திலே “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப” என்கிறபடியே விருந்துகொண்டு மென்மையாக விளங்கமாட்டாது? இந்த இருள்தரு மாஞாலத்திலே வந்து பிறந்தான்; தசாத சகாவர்த்திக்கு முத்தமகனாய்ப் பிறந்து வைத்தும் அரசரிமையை விழந்து தன் பெண்பெண் டாட்டியையுங் கூட்டிக்கொண்டு கல்லும் முள்ளுமான் காட்டிலே கால்நோவ ளுடந்து சென்றானே; மென்மையுடையார்படி இதுவே! என்றான் ஒருத்தி,

குணங்கள்] என்றும் வழங்கப்பெறும். பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுகிறவர்களில் சிலர் பரத்வ குணங்களையே அநுபவிப்பர்; சிலர் ஸௌலப்ய குணங்களையே அநுபவிப்பர். பலர் இரண்டையுஞ் சேர அநுபவிப்பர்.

கேவல பரத்வமும் கேவல ஸௌலப்யமும் கொண்டாடத் தகுந்ததன்று. மேருமலை கைலாஸமலை போன்ற மலைகள் மிகச் சிறந்தவையேயாயினும் அவை ஒருவர்க்கும் எளிதல்லாமையாலே பயனற்றவையாம். அவைதாமே தரித்ரர் கட்டுக் கிடைக்கக்கூடியவையா யிருந்தால் எவ்வளவோ சீர்மைபெறுமே. ஆகவே ஸௌலப்யமற்ற பரத்வம் உபயோகமற்றது. இவ்விதமாகவே பரத்வமற்ற ஸௌலப்யமும் உபயோகமற்றது; தெருக்களில் பால்கள் பல எளிதா யிருக்கின் றன; அவற்றை விரும்புவாருண்டோ? அவைதாமே மணியும் மாணிக்கமுமா யிருந்தால் எவ்வளவோ பயனுண்டு. ஆகவே, வெறும் ஸௌலப்யமும் வெறும் பரத்வமும் பயனற்றவையே.

எம்பெருமானோடுவென்னில் இவ்விருவகைக் குணங்களாலும் நிறைந்தவன். அடியார்கள் கூசாதே வந்து பணிகைக்கீடான எளிமைக் குணங்களாலுங் குறை யற்றவன்; வந்து பணிந்தவர்களுக்கு அரிஷ்டங்களைத் தவிர்த்து இஷ்டங்களைத் தலைக்கட்டித் தருகைக்கீடான மேன்மைக் குணங்களாலுங் குறையற்றவன். ஆகவே பகவத்குணாநுபவம் பண்ணுமவர்கட்குப் பரத்வகுணாநுபவம் ஸௌலப்ய குணாநுபவம் என்ற இரண்டும் ப்ராப்தம்.

இவ்வாழ்வார் இக்குணங்களைப் பல பாசுரங்களிலும் அநுபவித்திருக்கின்ற ராயினும் இப்போது வில்லகாண்டமாக அநுபவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி ஏக காலத் திலே இரண்டு பிராட்டிமாருடைய நிலைமையையடைந்து வசிப்பேசுகிற ஒருத்தி யின் பாசுரத்தாலே ஸௌலப்யகுணத்தையும், ஏத்திப் பேசுகிற மற்றொருத்தி யின் பாசுரத்தாலே பரத்வகுணத்தையும் அநுபவிக்கிறாராய்ச் செல்லுகிறது இத்திருமொழி.

பெரியாழ்வார் “என்னுதன் தேவிக்கு” என்னுந் திருமொழியிலே இரண்டு ஆபர் மங்கைகளின் அவஸ்தையைத் தாமடைந்து ஒருத்தி கிருஷ்ணாவதார வ்ருத்தாந்தத்தைப் பாடுவதாகவும் ஒருத்தி ராமாவதார வ்ருத்தாந்தத்தைப் பாடுவதாகவும் அருளிச்செய்ததும், “சுதிராயிரமிரலி” என்னுந் திருமொழியிலே அவ்வாழ்வார் தாமே தம்மை இரண்டுவகையாக வகுத்துக்கொண்டு ‘ஸர்வேச் வரணைக் கண்ணாலே காணவேணும்’ என்று தேடுகை ஒரு வகுப்பாகவும் ‘அப்படி தேடுகிறீர்களாகில் அவனை உள்ளபடி கண்டாருளர்’ என்று விடை சொல்லுகை ஒரு வகுப்பாகவுமாய் அருளிச்செய்ததும், சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியும் “பட் டிமேய்ந்தோர் காரேறு” என்னுந் திருமொழியிலே தன்னைப்பே இரண்டு வகுப் பாக்கிக்கொண்டு “இங்கே போதக்கண்டரே” என்று கேட்பதும் “விருந்தா, வனத்தே கண்டோமே” என்று விடை கூறுவதுமாய் அருளிச்செய்ததும் இங்கு நினைக்கத்தக்கன.

ஒருவர் இரண்டு வ்யக்திகளின் அவஸ்தையை ஏககாலத்திலே அடையுமாறு பொருந்துமோ? எனின்; எம்பெருமானது அருளின் மிருதியில் ஞானத்தில் தடையற்றால் பொருந்தாததொன்றில்லை. பாடபதத்தில் நித்ய முக்தர்கள் ஏக காலத்தில் பல சரீரங்களைப் பரிக்காணிப்பதாக “ஸ வாக்யா ஹதி த்ரியர் ஹதி” இய்யாதி உபாதிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன; அது பொருந்துவது எம்பெரு மானருளாலென்பதுபோலக் கொள்க. .... (*)

மானமரு மென்னோக்கி வைதேவீ யின்துணையா *

கானமரும் கல்லதர்போய்க் காணைத்தரின் காணை! *

கானமரும் கல்லதர்போய்க் காணைத்த பொன்னடிகள் *

வானவர்தம் சென்னி மலர்கண்டாய் சாழலே. (க)

மரு தோழி!
(நீ ஏத்திச்சொல்லுகிற புருஷன்)
மான் அமரும் மாண்பொத்த
மெல் னோக்கி { மென்மையான கண்ணை
புடையவனான
வைதேவீ { விதேஹரானுவம்சத்துப்
பிறந்தவனான வந்தையை
இன் துணை { இளிய அணைவியாகக்
கொண்டு
கான் அமரும் காட்டிலே பொருந்திய
கல் அதர் கக்கிறைத்தவழியிலே
போய் போய்
காடு காடுகளிலே
உறைந்தான் } காஸம்பண்ணினான் கான்;

(என்ற ஒருத்திசொல்லு;)
(மற்றொருத்தி அதற்கு மதுமாற்ற
முனைக்கொள்;)
சாழலே தோழி,
கான் அமரும் } காட்டிலே பொருந்திய
கல் அதர் } கக்கிறைத்தவழியே
போய் } சென்ற
காடு காடுகளிலே
உறைத்த ஸஞ்சரித்த
பொன் அடிக்கள் } திருவடிகளானவை
வானவர்தம் தேவர்களினுடைய
சென்னி முடியில் (அணியத்தக்க)
மலர் } புகழ்பக்களாயிரா
கண்டாய் } கின்றன கான்.

* * *—முன்னடிகள் ஒருத்தியின் பாகரம், பின்னடிகள் மற்றொருத்தி யின் பாகரம். முன்னடிகளால் ஸௌலப்பகுணம் வெளியிடப்படுகிறது, பின் னடிகளால் பரத்வகுணம் வெளியிடப்படுகிறது. தோழி! எங்கள் பெருமான் மிகச் சிறந்தவன், உபபவியூதிராதன் என்கிறாயே; அஃது உண்மையாயின் அப் பாக்குதமான பொரு தேச விதேசஷத்திலே “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்ப” என்கிறபடியே விருந்துகொண்டு மேன்மையாக விளங்கமாட்டானோ? இந்த இருள்தரு மாஞாலத்திலே வந்து பிறந்தான்; தசரத சக்ரவர்த்திக்கு மூத்தமகனாய்ப் பிறந்து வைத்தும் அரசரிமையை விழந்து தன் பெண்பெண் டாட்டியையுந் கூட்டிக்கொண்டு கல்லும் முள்ளுமான காட்டிலே கால்கோவ ளுடந்து சென்றானே; மேன்மையுடையார்படி இதுவோ! என்றாள் ஒருத்தி.

ஐயோ! பரத்வத்தோடே கடினவிடத்தில் உள்ள ஸௌலப்யம் கொண் டாடத் தருந்ததென்பதை அறிந்திலையே; கானமருங் கல்லதர்போய்க் காடுறைந் தான் என்பதை மாத்திரம் பேசுகிறாயென்றி, அப்படி நடந்த திருவடிகளையே வானவர்கள் சென்னிக்கு மலர்ந்த பூவாகக் கொள்ளுகிறார்களென்பதை அறிந் திலையே!, வானவர்களின் தலைகளிலேயே யிருக்கவேண்டிய அத்திருவடிகள் ஆச்ரித ராக்ஷணர்த்தமாகவன்றோ காடுறைந்தன; துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலகங் களை ஸங்கல்பமாத்திரத்தினால் செய்துவிடாமல் கைநொட்டுச் செய்து நிறம்பெற வேணுமென்ற விருப்பத்தினால் சிஷ்டர்களான மஹர்ஷிகளும் துஷ்டர்களான அகர ராக்ஷஸர்களும் இருந்தவிடங்களைத் தேடித்திரிந்து நடந்துசென்று காரியம் பார்த்த மஹாகுணம் அறியாயோ? என்கிறான் மற்றொருத்தி. .... (க)

தந்தை தனாகழலத் தோன்றிப்போய் * ஆய்ப்பாடி

நந்தன் குலமதலையாய் வளர்ந்தான் காணேடி!

நந்தன் குலமதலையாய் வளர்ந்தான் நான்முகற்குத்

தந்தைகாண் * எந்தை பெருமான்காண் சாழலே.

(உ)

எம்	தோழி,	மதலை ஆய்	பின்னையாய்
தந்தை	{ தந்தையாகிய வஸுதேவருடைய	வளர்ந்தான் காண் }	வளர்ந்தானன்றோ;
தனாக	கல்விலக்கு	சாழலே	..... ;
கழல	கழன் துவிழும்படியாக	நந்தன் குலம்	தோழி,
தோன்றி	அவதரித்த	மதலை ஆய் வளர்ந்தான் }	இடைப்பின்னையாய் வளர்ந்தான்
போய்	{ மதுரையில் சிந்தும் பெயர்ந்த போய்	நான்முகற்கு	நான்முகனுக்கு
ஆய்ப்பாடி	திருவாய்ப்பாடியில்	தந்தை காண்	தகப்பன் காண்;
நந்தன்	நந்தகோடுருடைய	எந்தை பெருமான் }	என்னுடைய குவளாதன் காண்.
குலம்	குலத்திற்கு (க்கொழுந்தான்)	காண்	

* * *—தோழி! எங்கள் பெருமான் பிறப்பிலி, ஸர்வராக்ஷகன் என்று ஏற்ற மாகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறாயே, இஃது உண்மையாக இருக்கவில்லையே; வஸு தேவர்க்கும் புத்திரனாய் வந்து பிறந்தானென்று புராணஜ்ஞர் சொல்லுகிறார்களே; கம்மைப்போன்ற ஒருவனுக்குப் புதல்வனாகப் பிறந்தவனைப் பிறப்பிலியென்று சொல்லுதல் எங்கனே பொருந்தும்? அவ்வளவேயோ? பிறந்தவிடத்தில் பெரு மதிப்புடனே வாழப்பெறாமல் “ஒருத்திமகனுய்ப் பிறந்து ஒரிரவி லொருத்தி மகனு யொளித்துவளர்” என்கிறபடியே கம்ஸனுக்கு அஞ்சித் திருவாய்ப்பாடி யிலே புக்கொளித்து நந்தகுமாரனாய் வளர்ந்தானென; ஒரு சிறு புழுவிவாடொக்க நினைக்கலாம்படியான கம்ஸனுக்கு அஞ்சி மறைந்து வாழ்வான் ஸர்வராக்ஷகனாக எங்கனே ஆகக்கூடும்? என்பது முன்னடிகளின் கருத்து.

தோழி! வஸுதேவர்க்குப் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து நந்தகிசேரானாக வளர்ந்த பெருமான் “நான்முகனை நாராயணன் படைத்தான்” என்கிறபடியே * உய்ய வுலகுபடைக்க வேண்டி உந்தியில் நான்முகனைத் தோற்றினவன் என்பது அறிந்திலேயே; ஸகல ஜகதஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவான நான்முகனையும் படைத்தவ னான பெருமான் வந்து பிறந்தானென்றால் நம்மைப்போலே கருமங் காரணமாக வந்து பிறந்தானென்றே நினைக்கறாய்? “கஜாயநாதோ வஹுயா விஜாயதே தவ்யா யிராசீ வரிஜா நகி பொதிழ” என்று வேதபுருஷன் ஒதினது அறி யாயோ? அதுகாறும் துண்டவந்து பிறந்தானத்தனையே. இப்படிப்பட்ட மஹாதுபாவன் ஒளித்து வளர்ந்தது மதுஷ்ய பாவனைக்குச் சேர என்னுமிடம் சொல்லவேணுமோ?

தந்தை தனாகழல = கம்ஸனால் விலங்கிடப்பட்டிச் சிதைநீருந்த வஸுதேவ தேவிகளின் கால்விலங்குகள் கண்ணிரான் திருவவகரிக்கும்போது இற்று முறிந்தொழிந்த வாலாறு அறியத்தக்கது. .... (உ)

ஆழ்கடல்குழ் வையகத்தாரேசப்போய் * ஆய்ப்பாடி
தாழ்துழலார் வைத்த தயிருண்டான் காணே! *
தாழ்துழலார் வைத்த தயிருண்டபொன்வயிறு * இவ்
வேழுலகுமுண்டே யிடமுடைத்தால் சாழலே. (உ)

ஏ.ம.	தோழி,		சாழலே	தோழி,
ஆழ்கடல் குழ் வையகத்தார்	{ ஆழ்த்தகடலால் குழப்பட்ட பூமியிலுள்ள ரெல்லாரும்		தாழ் குழலார் வைத்த தயிர் உண்டபொன் வயிறு	{ இடைச்சின் வைத்திருந்த தயிரை உட்கொண்ட திருவயிருண்ட
ஏசு	ஏசம்படியாக		இவழ் உள்கும் உண்டும்	{ இவ்வுலகங்களை யெல்லாம் அமுது செய்தவனவிலும்
ஆய்ப்பாடி	துடைச்சேரியிலே		இடம் உடைத்த	{ இன்னமும் அவகாசத்தை புடையதாயிருக்கின்றது;
தாழ் குழலார் வைத்த	{ தாழ்த்த உத்தரையுடைய இடைப்பெண்கள் சேமித்த வைத்திருந்த		ஆல்	ஆச்சரியம்.
தயிர்	தயிரை			
உண்டான்	{ வயிரா உட்கொண்டவ கான்			

* * *—தோழி! நீ உகக்கிற பெருமான் அவாப்தஸ்மஸ்தகாமனாக இருந்தா லன்றோ விசேஷம்; அவனுடைய சரித்திரங்களை ஆராய்ந்தால் அவனும் நம்மைப் போலவே பிறர் பொருள்களில் விருப்பமுள்ளவனாகக் காணப்படுகிறானெயல்லது அவாப்தஸ்மஸ்தகாமனாகக் காணப்படவில்லையே. ஆய்ப்பாடியில் கண்ணனாய்ப் பிறந்து கள்ளவழியால் தயிர் வெண்ணெய் பால் முதலியவற்றை வாரியுண்டான் எனத் தெரிய வருவதால் இவ்வனம் பிறர் பொருள்களில் ஆசையுள்ளவன் பாடி புருஷனாயிருக்கத் தருமோ? என்ன;

அதற்கு மறுமொழி உறுகின்றான் மற்றொருத்தி. தோழி, திருவாய்ப்பாடியில் இடைச்சிகள் சேமித்துவைத்திருந்த தயிரை அமுது செய்தானென்பது உண்மையே; கம்முடைய வயிறு போலே ஏதேனும் சிலவற்றை உண்டு நிறைத்துவிடுகிற திருவயிரை அவனது? * காரேழ் கடலேழ் மலையேழுலகுண்டும் ஆராவயிற்றினு யிருப்பவன் காண். ஸப்தலோகங்களையும் வாரித் திருவயிற்றினுள் இட்டாலும், இன்னமும் இப்படிப் பதினாயிரமுலகங்களை யிட்டாலும் நிறையமாட்டாமல் விசரலமாகவே இடமுடைத்தா யிராநின்றதுகாண். ஆகையாலே கம்மைப்போலே வயிற்றை நிறைக்கவேணுமென்கிற எண்ணத்தினால் தயிர் முதலியவற்றை அவன் வாரியுண்பவனாகில் அவனுடைய அவாப்தஸமஸ்த காமத்வத்திற்குக்குறையுண்டாகும்; அடியவர்களுடைய ஹஸ்தஸ்பர்சமுள்ளதொருபொருளாலல்லது தரிக்கமாட்டாத மஹாகுணத்தை வெளியிடவேண்டித் தாழ் குமுலார் வைத்த தயிருண்டானத்தனையாகையாலே கொண்டாடத்தக்க எளிமை காண் இது, என்னுளாயிற்று. .... (௩)

அறியாதார்க் கானுயனாகிப்போய் * ஆய்ப்பாடி
உறியார் கறுவேண்ணெ யுண்டேகத்தான் காணேடி! *
உறியார் கறுவேண்ணெ யுண்டேகத்த போன்வயிற்றக்கு *
எழிரீருலகனைத்து மெய்தாதால் சாழலே.

(௪)

எம்	தோழி,	சாழலே	தோழி,
அறியாதார்க்கு	{ ஒன்றுமறியாதவர்களுக்குள்ளே	உறியார் கறு	{ உறிகளிலே பொருத்திய வெண்ணெய் கறுவேண்ணெயை உண்டு உகந்த
ஆய்ப்பாடி	{ மாடுமேய்க்குமிடைத் குவத்தவனாய்	பொன்வயிற்றக்கு	{ திருவயிற்றக்கு
உறியார்	இடைச்சேரியிலே	எழிரீர் உலகு	{ கடக்குழந்த அணத்தம்
உறியார்	உறிகளிலே பொருத்தின	எய்தாது	போதாது;
கறுவேண்ணெய்	{ மணம்மிக்க வெண்ணெயை	ஆய்ப்பாடி	ஆச்சரியம்.
உண்டு	(எனவுசெய்த) உட்டுகொண்டு		
உகந்தான்	{ ஸந்தோஷித்தான் காண்;		

* * *—திருவாய்ப்பாடியில் கண்ணிரான் தயிர்வெண்ணெயுண்ட வா லாற்றிலே ஆழ்வார்களைல்லாரும் மிக ஈடுபாடுடையார்களாதலாலும் இவ்வாழ்வார் தாமும் அகிலே கிஷோமான ஈடுபாடுடையாதலாலும் கீழ்ப்பாட்டின் ப்ரமே யமே இப்பாட்டிலும் பொலிய கிற்கிறது. அறியாதார்க்கு ஆனாயனாகி—ஸர்வஜ்ஞ னான எம்பெருமான் அறிவில்லாதவொரு சன்மத்திலே பிறக்கவேணுமென்று நினைத்தால் இடக்கையும் வலக்கையுங்கூட அறியமாட்டாதபடி அறிவுகேட்டுக்கு எல்லே நிலமான இடைக்குலத்திலே தான் பிறக்கவேணுமோ? அறியாதார்க்கு

அறிவில்லாதவர்களுக்குள்ளே, ஆனாயனாகி—கடைகெட்ட இடையனாகி. [இங் குப் பெரியவாச்சான் பின்னை விபாக்கியானத்தில் சில பாகேஷப உத்கேஷபங்கள் இருப்பதை எட்டுப் பிரதிகளைக்கொண்டு திருத்திக்கொள்க.] .... (ச)

வண்ணக்கருங்குழ லாய்ச்சியால் மொத்துண்டு *

கண்ணிக் குறுங்கயிற்றூற் கட்டுண்டான் காணேடி !*

கண்ணிக் குறுங்கயிற்றூற் கட்டுண்டானாகிலும் *

எண்ணற்கரிய னிமையோர்க்கும் சாழலே.

(௫)

எம	தொழி,	கட்டுண்டான்	} கட்டுண்டு கிடந்தான்கான்;
வண்ணம்	அழகியதாய்	கான்	
கரு	கறுத்த	சாழலே	.....
குழல்	கந்தலைபுடைப	தொழி,	
ஆய்ச்சியால்	யசோதைப்பிராட்டியாலே	கண்ணி குறு கயிற்றூல் கட்டுண்டான்	
மொத்துண்டு	அடிபுண்டு	ஆகிலும்—;	
கண்ணி குறு கயிற்றூல்	{ முடிக்கை புடைத்தாய் (எட் டம்போராதபடி) குறிய தான கயிற்றினால்	இமையோர்க் கும்	} தேவர்களுக்கும்
		எண்ணற்கு அரியன்	
		கெஞ்சால் நினைப்பதற்கும் அளாதயன்.	

* * *—தொழி நீ உகக்கும் பெருமான் ஸர்வசக்தனாயிருந்தாலன்றோ அகிசயம்? அப்படியில்லையே; வெண்ணெய் முதலிபன திருடிய குற்றத்திற்காக யசோதைப்பிராட்டியினால் மொத்துண்டதுமன்றியிலே * கண்ணிதான் கிறுத் தாம்பினால் அவள் கட்டிப்போட்டு வைக்க, அந்தக்கட்டை அழித்துக்கொள்ள மாட்டாதே கட்டுண்டபடியே கிடந்தான் கிடாய் என்ன;

அதற்கு மறுமொழி உறுகின்றான் மற்றொருத்தி; வானவர்கட்கும் நெஞ் சால் நினைப்பரியான பெருமான் இங்ஙனே தன்னுடைய ஸௌசீல்யகுணத்தைக் காட்டவேண்டிக் கண்ணிக் குறுங்கயிற்றூல் கட்டுண்டு கிடந்தானென்று அறிய மாட்டிற்றிலையே என்றவாறு.

கண்ணிக் குறுங்கயிற்றூல்—கண்ணிரான் வெண்ணெய் களவு செய்கிற தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருத்துகிறாளென்று விட்டிலுள்ள காரிகளையெல்லாம் துண்டுதுண்டாக அறுத்து வைத்திட்டே வெண்ணெய் திருடச் செல்வது வழக்கம்; விதிவசத்தால் பிடியுண்ட அவளை ஒரு கையாலேபிடித்துக்கொண்டு, கட்டுவதற்காகத் தாம்பு தேடப்போவன் யசோதை; துண்டுதுண்டான தாம்புகளே கிடைக்கும். அவற்றை அவள் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறு வடிவமாக்கி அதுகொண்டு கண்ணிரானைக் கட்டுவன்; ஆனதுபற்றிக் கண்ணிக் குறுங்கயிறு எனப்பட்டது.

கட்டுண்டான் = யசோதைப்பிராட்டி கண்ணிக் குறுங்கயிற்றினால் தன்னைக் கட்டும்போது தன் உடம்புக்கு எட்டம் போராதபடி மிகச் சிறிதான

அத் தாம்பினால் கட்டமுடியாதபடி எனில் தன்னைத் தப்புவித்துக் கொள்ள வல்லவனாயினும், தனது ஸௌசீல்பம் ஸௌலப்யம் ஆச்ரித பாரதந்திரியம் முதலிய சீலங்களை வெளியிடுவதற்கென்றே பரத்வநிலையைத் தவிர்த்து மதுர்ய ஸஜாதீயனாக அவதரித்திருக்கிற தான் தாம்பினால் கட்டுண்டிருக்கை முதலான இவ்வகைகளால் தான் அக்குணங்களை விளங்கச்செய்து கொள்ளவேணும்மென்று கொண்டு, ஒரு சுற்றுக்குப்போராத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும் படி உடம்பைச் சுருக்கி அமைத்துக்கொண்டு கட்டுண்டு இடந்தானென விரித்துக் கொள்க.

இமையோர்க்கும் எண்ணற்கரியன்—1. “மத்துறுகடை வெண் ணெய்களவி லில் உரவிடையாப்புண்டு, எத்திற முரவினோடினைந்திருந் தேங்கிய வெளிலே” 2. “இமையோர் தமக்கும்—தனிப்பெருமூர்த்திதன் மாயஞ் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் வெண்ணெய்யுணென்னுமீனச்சொல்லே” என்றவை இங்கு அது ஸந்தேயம். .... (டு)

கன்றப் பறைதறங்கக் கண்டவர்தம் கண்களிப்ப *
மன்றில் மரக்கால்குத்தாடினான் காணேடி !*
மன்றில் மரக்கால்குத் தாடினானாகிலும் *
என்றுமரிய இமையோர்க்கும் சாழலே. (க)

ஏழ	தோழி,	மாக்கால்	மாததைக் காலிலேகுட்டி
கன்ற	{ (விரோதிகளின் நெஞ்சு)	கத்த	யாவெதொரு கத்தை
பறை தறங்க	கன்றும்படியாக	ஆடினான்	ஆடினான்வளே?
கண்டவர் தம்	பறைகள் ஒலிக்கவும்	கான்	.....;
கண்	பார்த்தவர்களினுடைய	சாழலே	தோழி,
களிப்ப	கண்களானவை		மன்றில் மாக்கால்குத்து ஆடினான்
மன்றில்	களிக்கவும்		ஆலும்—;
	காற்சந்திகளிலே	இமை	தேவர்களுக்கும்
		யோர்க்கும்	தேவர்களுக்கும்
		என்றும்	என்றைக்கும்
		அரியன்	அருமைப்பட்டவன் காண்.

* * *—பூநீக்குஷ்ணாவதாரத்தில் காற்சந்திகளிலே நின்று மாக்கால் குத் தாடினமையைச் சொல்லி ஏகிப் பேசுகிற தோழியின் பாகுமாகச் செல்லுகின் றன முன்னடிகள்;

மாக்கால் குத்தாவது என்னென்னில்; குடங்களை யெடுத்தெறிந்து ஆடுவ தொரு குத்துப்போலே மாக்கால்களை யெடுத்தெறிந்து ஆடுவதொரு குத்துக்கு

1. திருவாய்மொழி 1—3—1.

2. திருவிருத்தம் 98.

மாக்கால் கூத்தென்று பெயர் என்பர் சிலர்; இது விபாக்கியானத்திற்குப்பொருள் தாது; “மாத்தைக் காலிலேகட்டி ஆடினான் காண்” என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. இதற்குச் சேரப் பொருள் கூறவேண்டில், மிக நீண்டதொரு கொம்பை சிலத்திலே நிறுத்தி அதன்மேலே கால்கட்டை விரலை ஊன்ற வைத்துக்கொண்டு அந்தரத்திலே ஆடுவதொரு கூத்து மாக்கால் கூத்தெனப் படுமென்பதே தகுதி. தொம்பாவர்போலே இப்படி மாக்கால் கூத்தாடுகிறவனையோ தோழி! நீ பாம்புருஷனாகப் போற்றுவது? என்று தோழி சொல்ல; இமையோர்க்கும் அரியவானுள் பெருமானிவன் என்றறிந்திலையே; அப்படிப்பட்டவனுக்கு உண்டான தாழ்வு ருணமேயன்றிக் குறையன்றுகாண் என்று உணர்த்துகிற முறைமையிலே பின்னடி களில் மறுமொழி கூறிற்றாயிற்று. ... (௨)

கோதைவேல் ஐவர்க்காய் மன்னகலம் கூறிவோன்*

தூதனாய் மன்னவனாற் சொல்லுண்டான் காணே!*

தூதனாய் மன்னவனாற் சொல்லுண்டானாகிலும் *

ஒதநீர்வையகமுன் னுண்வேழ்த்தான் சாழலே.

(௭)

எம	தோழி,	சொல்	இழிவான சொற்களைச்
		உண்டான்	சொல்லப்
		காண்	பெற்றானன்றோ?
கோதை வேல்	(அரசர்க்குரிய) பூமாவைய	சாழலே	தோழி,
ஐவர்க்கு ஆய்	யும் வேற்படையையும்	தூதன் ஆய் மன்னவனால் சொல்லுண்டான்	ஆகிலும்—;
	உடையவரான	முன்	முன்பொருகால்
	பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு	ஒதம் நீர்	கடல் குழ்த்த உலகத்தை
	விதேயனாய்	வையகம்	யெல்லாம்
மன் அகலம்	(குரு பாண்டவர்கட்குப்)	உண்டு	(பிரையங்கொணாதபடி)
கூறு	பூமியைப் பங்கிட்டுக்	உமிழ்த்தான்	வயிற்றிலேவைத்து
இடுவான்	கொடுத்துச் சந்தி		கோக்கி வெளிப்
	செய்வதற்காக		படுத்தினான் காண்.
தூதன் ஆய்	தூதசென்றவனாய்		
மன்னவனால்	தூரியோதனனென்னும்		
	அரசனால்		

* * *—தோழி! நீ உகக்கும் பெருமான் எல்லார்க்கும் மேம்பட்டவனாக வன்றோ இருக்கவேண்டும்; அவன் அப்படி யிருந்தானாகில் பிறர்க்கு இழி ‘தொழில் செய்து திரிவனோ? பஞ்சபாண்டவர்களுக்கு அரசரிமை பெறுவித்தற் பொருட்டுப் ‘பாண்டவதூதன்’ என்று பெயர்சுமந்து தூரியோதனனாகிவிட்டதில் தூது நடந்தான்; அங்கனே நடந்தவிடத்திலே அந்தத் தூரியோதனனால் இழி வான வார்த்தைகளைச் சொல்லப்பெற்றான்; இவனையோ நீ பாம்புருஷனென்று கொண்டாடுவது? என்ன;

“அதற்கு மறுமொழி கூறுகின்றான் மற்றொருத்தி;—பாண்டவர்கட்குத் தூது நடந்ததும் மன்னவனால் சொல்லுண்டதும் மெய்யே; இவற்றையேயோ நீ பார்ப்

பது; கடல்குழந்த வலக்கங்கையெல்லாம் முன்பு பிரளயங்கொள்ளாதபடி திரு வயிற்றினுள் வைத்துப் பிறகு வெளிப்படுத்தினவன் இவனே என்கிற பெரு மையை அறிந்திலேபோதுமென்கிறான்.

கோதை = அரசர்க்கு லக்ஷணமான பூமாவையைச் சொன்னபடி; அரசரி மையை இழந்திருந்த பாண்டவர்கட்கு அப்போது பூமாவையிலையாகிலும் அதனை அணிவதற்குரிய ஸ்வரூப யோக்யதையைக் கொண்டு இங்கு இவ்விசேஷண மிட்டபடி.

[னாதனாய்.] கரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர்க்கு ஸ்ரீராமாவ தாரத்திலே அளவற்ற பரிஷபாதமுண்டென்பது ப்ரஸித்தம். சிறியாத்நென் பவர் பட்டருடைய ரவோக்திகளைக் கேட்க விரும்பி ஒருநாள் பட்டர் ஸந்திதி யில் விடைகொண்டு 'சத்ரவர்த்தி திருமகனுர்க்கு எல்லா ஏற்றமுமுண்டேயாகிலும் ஆச்ரிதர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோன ஏற்றமில்லையே; அந்த ஏற்றம் கண்ணபிரானுக்கேயன்றோ யுள்ளது' என்றார். அதை பட்டர் கேட்டருளி 'ஓய்! குணக்கடலாகிய இராமபிரானுக்குத் தூதுபோதல் அசிஷ்டமன்றுகாணும்; இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் ஸார்வபௌமனாகப் பிறந்தானாகையாலே மஹாராஜன் கழுத்திலே ஓலையைக் கட்டித் தூதுபோக விடுவாரைக் கிடையாமையாலே இரா மன் தூதுபோகப் பெற்றிலனத்தனை; அந்த அவதாரத்திலே சிறிய திருவடி அங்குமிங்கும் போவது வருவதாய்க்கொண்டு தூதக்ருத்யஞ் செய்து வார்த்தை சொல்லித் திரிந்த ஏற்றத்தைக் கண்டு ஸாமும் இப்படி ஆச்ரிதர்களுக்காகத் தூது போகப் பெற்றிலோமே' என்று திருவுள்ளம் குறைபட்டு அக்குழை திருகைக் காகவே பின்னை இழிசூலத்திலே வந்து பிறந்து தூதுசென்றா. 'சுந்தரிய னென்று நிச்சயிக்கில் தூதுபோக விடமாட்டார்களென்று அதனை மறைத்து வளர்ந்தான் காணும்; அபிஷித்த சுந்தரியகுலத்திலே பிறந்தால் 'தூது போ' என்று ஏவ ஒருவர்க்கும் நா எழாதிதே' என்றருளிச் செய்தாராம்.

மன்னவனூல் சொல்லுண்டான் = கண்ணபிரான் தூது எழுந்தருளுங்காலத் தில் விதுரர் திருமாளிகையிலே புகுந்து அமுது செய்துவிட்டு ஸபைக்கு எழுந் தருள, "ஹ்ஷ்டொபாணாவதிசூரீ ஶாண்டவெவஸ்யஸூதந கிரிமலம் பூஷண ரீகாக்ஷ! ஸூதம் வ்யஷடவஹாஜதடி? = பிஷ்மத்ரோணாவதிக்ரப்ய மாஞ் சைவ மதுஸூதந!, கிமர்த்தம் புண்டரீகாக்ஷ! புக்தம் வ்ருஷலபோஜநம்?" [ஞானத் திற்கிறந்த த்ரோணாசாரியரும் செல்வத்திற்கிறந்த நானுமிருக்க எங்களை யெல் லாம் விட்டு ஏதுக்குப் பள்ளிச்சோறு தின்றுவந்தாய்?] என்றதை நினைத்தே இங்குச் சொல்லுண்டான் என்றது.

தூரியோதனன் கண்ணபிரானை வைபவச் செய்கேயும் தூஷணமான ஸம்போ தனங்களைவிட்டு வசைகூறுதே புண்டரீகாக்ஷ! என்றே விளிக்கவேண்டும்படியான பெருமை பொலியாசிற்கிறதுபாராய் என்பதுதோன்றச் 'சொல்லுண்டாளுகிலும்' என்றது. (எ)

பார்மன்னர் மங்கப் பண்டதோட்டு வேஞ்சமத்து *
 தேர்மன்னர்க் காயன்று தேரூர்த்தான் காணே! *
 தேர்மன்னர்க் காயன்று தேரூர்த்தா னாகிலும் *
 தார்மன்னர் தங்கள் தலைமேலான் சாழலே. (அ)

ஏழை	தோழி!	ஆய்	துணையாய் [ஸாரதியாகி]
அன்று	{ பாரதப்போர் சிகழ்த்த அக்காலத்தில்	தேர்	{ ஊர்த்தான் கான் }
பார்	பூபியிலுள்ள		.....;
மன்னர்	அரசர்களுடையரும்	சாழலே	தோழி!,
மங்க	மாணும்படியாக		தேர்மன்னற்கு ஆய் அன்று தேர் ஊர்த்தான் ஆகிலும்—;
வெம் சமத்து	வெவ்வித போர்க்களத்திலே	தார்மன்னர்	{ வெற்றிமாலைபுணையும் தங்கள் } அரசர்களுக்கெல்லாம்
படை	{ பிரதிஜ்ஞைக்குவராக) தோட்டு } ஆயுதமெடுத்த	தலை மேலான்	{ தலைமேல் வீற்றிருப்பவன் கான்.
தேர்	{ தேர்வீரான மன்னற்கு } அர்ஜுனனுக்கு		

* * *—தோழி! நீ உகக்கும் பெருமான் மெய்யனுமன்று; மேனாணிப் புடையவனுமன்று; பாரதப்போரில் ஆயுதமெடுப்பதில்லை யென்று பிரதிஜ்ஞை செய்துவைத்து ஆயுதத்தை யெடுத்தான்; அஃது எப்படியாயினுமாகு; எல்லாருங் காணும்படி புத்தபூமியிலே தான் தேர்ப்பாகனாப் நின்று இழிந்தோழியைச் செய்தானே! இது தகுதியோ? என்ன;

“நாஜாயிநாஜஸுவெ-ஷாஸு = நாஜாநாஜஸ் ஸர்வேஷாம்” என்கிற படியே, அரசர்களென்று மார்பு நெறித்திருப்பாரெல்லார் தலையிலும் ஏறி வீற்றிருக்கும்படியான பெருமைவாய்ந்த அப்பெருமான் பார்த்தன் தன் தேர் முன்னின்று பெருங்குணத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டானத்தனை என்று அறியமாட்டிற்றிலையோ? என்று மற்றொருத்தி மறுமொழி கூறினாளாயிற்று.

கண்ணபிரான் பாண்டவர்களின் பகஷத்திலே நின்று பாரதப் போர்க்கு எழுந்தருளப்போகிறு னென்பதையறிந்த குருமன்னவர்கள் ‘பிரானே! நீ எமக்குத் துணை நிற்கிலையாகிலும் பார்த்தனுக்குத் தேர்ப்பாகனாக மாத்திரம் இருந்திடுவாய்; ஆயுதமெடுக்கக் கடவையல்ல’ என்று கண்ணபிரானே வேண்டிக்கொள்ள ‘அப்படியேயாகு’ என்று கண்ணபிரான் இசைந்திருந்தான். பின்பு பதின்மூன்றாநாட் போரில் அர்ஜுனன் தன்மகனாக அபிமந்யுவைக்கொன்ற ஜயத்ராதனை ‘நானே அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்லாவிடின் தீக்குதித்து உயிர்விடுவேன்’ என்று பிரதிஜ்ஞைபண்ண, அதற்கு இடமறும்படி அவனை ஒரு குழிக்குள்ளே நிறுத்திப் பகல் முப்பது நாழிகையும் அவனுக்கொரு நனிவு வாராதபடி காத்துக் கொண்டு நின்ற அதிரத மஹாதான துரியோதனன் முதலான ராஜாக்கள்

முன்ன கண்ணபிரான் அர்ஜுனனுடைய சபதம் பொய்த்துவிடுமேயென்று சிந்தித்து, ஸூர்யாஸ்தமயமாவதற்குச் சிலநாழிகைக்கு முன்னமே பகல் நாழிகை முப்பதுஞ் சென்றதாகத் தோற்றுப்படி, நினைவறிந்து காரியஞ் செய்புந் தனது திருவாழியைக்கொண்டு ஸூர்யனை மறைக்க, அதனால் எங்கும் இருளடைந்த பொழுது அர்ஜுன் அக்ஷிப்ரவேசஞ் செய்தலைக் கனிப்புடனே காணுதற்கு ஜபத்ரதனைக் குழியில் நின்றும் அவர்கள் கிளப்பி நிறுத்தினவளவிலே, இருள் பரப்பின திருவாழியைக் கண்ணபிரான் வாங்கிவிட, பகலாயிருந்ததனால் உடனே அர்ஜுன் ஜபத்ரதனுடைய தலையை அம்பாலே துலரித்தனன்—என்ற வரலாற்றில் கண்ணபிரான் படை தொட்டமை விளங்குதல் காண்க. ஆச்ரிதரகஷ்ணார்த்தமாக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞாவதாம் எம்பெருமானுக்குக் குணமே யென்க. .... (அ)

கண்டா ரிரங்கக் கழியக் குறளுருவாய் *

வண்தாரான் வேள்வியில் மண்ணிரந்தான் காணேடி !*

வண்தாரான் வேள்வியில் மண்ணிரந்தா னாகிலும் *

விண்டே மூலகுக்கும் மிக்கான்காண் சாழலே.

(க)

எம. →	தோழி,	மண்	இரத்தான்	} மண்ணையாசித்தானன்றோ?
கண்டார்	பார்த்தவர்களுள்ளாரும்		காண்	
இரங்க	மனமிரங்குர்படி			.....;
கழிய குறன்	} மிகக் குள்ளவடிவுடைய உரு ஆய் } னுய்க்கொண்டு	சாழலே	தோழி,	
			வண்தாரான்	வேள்வியில் மண் இரத்தான்
வண்தாரான்	{ வண்ணத்தனத்தைக் காட்டுகின்ற தனிமாவிலையயனித்த மாவலியிறுடைய			ஆகிலும்—;
		விண்டு		வித்தனுவாய்
வேள்வியில்	யாசையிலே	எழ்	உலகுக்கும்	} எல்லாவுலகத்தினும் மேம்பட்டவன் காண்.
			மிக்கான்	
			காண்	

* * *—தோழி! நீ உகக்கும் பெருமான் செல்வம் மிக்கவனுபிருந்தாலன்றோ விசேஷம்; அப்படியில்லையே; கண்டவர்களும் 'ஐயோ! பாவம்!!' என்று சொல்லி யிரங்கும்படியாக மிகக் குள்ள வடிவெடுத்து மாவலியின் வேள்வியிற் சென்று மூவடிமண் இரந்தானன்றோ? இப்படிப்பட்ட இரப்பாளனையோ நீ பாம புருஷனாகக் கொண்டாடுவதென்ன;

தோழி! அவ்வளவுவையேயோ நீ கண்டது? அவன்காணே த்ரிவிக்காமனாகி எழுலகுக்கும் மிக்கானான் என்பதறிந்திலேபோலும்; மஹாபலி ஓளதார்யமென்று ஒரு பெருக்குணத்தை யுடையது யிருந்தமையாலே அவனைத் தலை யறுக்கமாட்டாதே நல்லிரகாலே செருக்கழிக்க வேணும் என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஆச்ரிதனான இந்நிரனுக்காக இரப்பாளனுய்ச் சென்றானத்தனையல்லது, தனக் கொரு குறையுண்டாகி அக்குறைதீர இரந்து சென்றானல்லன் என்றாலாயிற்று.

ஈற்றடியில் விண்ணே என்றது 'விஷ்ணு' என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகவு
மாம்; 'விள்' என்னும் வினைப்பகுதி படியாப்பிறந்த வினைபெச்சமாகவுமாம். (க)

* கள்ளத்தால் மாவலியை முவடிமண் கொண்டளக்தான் *

- வேள்ளத்தான் வேங்கடத்தா னென்பரால் காணேம ! *

வேள்ளத்தான் வேங்கடத்தா னேலும் * கலிகன்றி

உள்ளத்தினுள்ளே யுளன்கண்டாய் சாழலே.

(க௦)

மட   தோழி,
கள்ளத்தால்   கபடவேஷத்தினால்
மாவலியை   மாவலியிடத்தில்
மூ அடி மண் } மூன்றடிமண்ணை
                  } கொண்டு இரந்துபெற்ற
அகத்தான்   அகத்து கொண்டவன்
                  (ஒருவர்க்கும் எனியனாகாதபடி)
வேள்ளத்   } திருப்பாற்கடலிலே
தான்   } உள்ளான்;
வேங்கடத்   } திருமலையிலே
தான்   } உள்ளான்,

என்பர் காண் { என்ற சொல்லுநிரந்த
                          } கண்டு;
                          } .....
சாழலே   தோழி
வேள்ளத்   } திருப்பாற் கடலிலும்
தான்   } திருமலையிலும்
வேங்கடத்   } அருமைப்படவுள்ளவனே
தான் ஏலும்   } யாநிலும்
கலிகன்றி   கலியனுடைய
உள்ளத்தின்   } ஹ்ருதயத்தினுள்ளே
உள்ளே   }
உளன்   } எனியனாபுளன் காண்.
கண்டாய்   }

* * *—தோழி! நீ உகக்கும் பெருமான் பிராமானிகனல்லன்; க்ருத்ரிம
வேஷத்தாலே மாவலி பக்கவில் முவடிமண்வாங்கி முவுலகுமளந்தவனாகையாலே
நயவஞ்சகன்; அதுகிடக்கட்டும்; ஒருவர்க்கும் சென்று கிட்டவொண்ணாதபடி
எங்கேயோ திருப்பாற்கடலிலும் திருவேங்கடமலையிலும் இருப்பவனாகச் சொல்
லுநிரந்தளையன்றி ஸந்நிஹிதனல்லனே யென்ன;

தோழி! இவ்வளவேயோ நீயறிந்தது? திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவுள்
ளத்திலே வந்து வளிப்பதற்கு உபாயாதுஷ்டாசம் செய்கிறபடியாகவன்றோ
அவன் திருப்பாற்கடலிலும் திருமலையிலும் வளித்தது; இப்போது அவ்விடங்
களையெல்லாம் விட்டு ஐயுவாருடைய திருவுள்ளத்திலே ஸந்நிஹிதனாபுளன்காண்
என்கிறான்.

எம்பெருமானுக்கு, பரமபதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் கோயில் திருமலை
பெருமாள்கோயில் முதலான உகந்தருளினவிடங்களிலும் இருப்பதிற்காட்டிலும்
மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதயமலத்தில் வாழ்வதே பரமோத்தேச்யமென்றும்,
ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய நெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்கே மற்றவிடங்களில்,
எம்பெருமான் தங்குகிறானென்றும், ஆகவே பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸம்
உபாயமாய் பக்தருடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸமே புருஷார்த்தமா யிருக்குமென்
தும், இது ஸித்தித்துவிட்டால் பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸஞ் செய்வதில்
ஆதாம் மட்டமாய்விடுமென்றும் ஸ்ரீவசாபுஷணத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் பரம

மற்றடியில் விண்ணே என்றது 'விஷ்ணு' என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகவு, மாம்; 'விள்' என்னும் விளைப்பகுதி யடியாப்பிறந்த வினையெச்சமாகவுமாம். (க)

கள்ளத்தால் மாவலியை முலடிமண் கொண்டளத்தான் *

- வேள்ளத்தான் வேங்கடத்தா னென்பரால் காணேம !*

வேள்ளத்தான் வேங்கடத்தா னெனும் * கலிகன்றி

உள்ளத்தினுள்ளே யுளன்கண்டாய் சாழலே.

(க௦)

கம. தோழி,
கள்ளத்தால் கபடவேஷத்தினால்
மாவலியை மாவலியிடத்தில்
மு அடி மண் } முன்றடிமண்ணை
கொண்டு } இரந்துபெற்று
அனத்தான் அனந்து கொண்டான்
(ஒருவர்க்கும் எனியனாதபடி)
வேள்ளத் } திருப்பாற்கடலிலே
தான் } உள்ளான்;
வேங்கடத் } திருமலையிலே
தான் } உள்ளான்;

என்பர் எண் { என்ற சொல்லுக்குக்
என்றோ;
.....;
சாழலே தோழி
வேள்ளத் } திருப்பாற் கடலிலும்
தான் } திருமலையிலும்
வேங்கடத் } அருமைப்படவுள்ளவனே
தான் எனும் } யாகிலும்
கலிகன்றி கலியனுடைய
உள்ளத்தின் } திருநதயத்தினுள்ளே
உள்ளே }

* * *—தோழி! நீ உகக்கும் பெருமான் பிராமானிகனல்லன்; க்ருத்ரிம வேஷத்தாலே மாவலி பக்கவில் முலடிமண்வாங்கி முவுலகுமனந்தவனாகையாலே நயவஞ்சகன்; அதுகிடக்கட்டும்; ஒருவர்க்கும் சென்று கிட்டவொண்ணாதபடி எங்கேயோ திருப்பாற்கடலிலும் திருவேங்கடமலையிலும் இருப்பவனாகச் சொல்லுநோர்களேயன்றி ஸந்திஷிதனல்லனே யென்ன;

தோழி! இவ்வளவேயோ நீயறிந்தது? திருமக்கையாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே வந்து வளிப்பதற்கு உபாயாதஷ்டாரம் செப்கிறபடியாகவன்றோ அவன் திருப்பாற்கடலிலும் திருமலையிலும் வளித்தது; இப்போது அவ்விடங்களைப்பெல்லாம் விட்டு ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே ஸந்திஷிதனாயுள்ளான் என்கிறான்.

எம்பெருமானுக்கு, பாம்பதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான உகந்தருளினவிடங்களிலும் இருப்பதற்காட்டிலும்

ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய நெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்கே மற்றவிடங்களில், எம்பெருமான் தங்குகிறானென்றும், ஆகவே பாம்பதம் முதலியவற்றில் வாஸம் உபாயமாய் பக்தருடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸமே புருஷார்த்தமா யிருக்குமென்றும், இது ஸித்தித்துவிட்டால் பாம்பதம் முதலியவற்றில் வாஸஞ் செய்வதில் ஆதாம் மட்டமாய்விடுமென்றும் ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் பாம்ப

ரஸமாக அருளிச்செய்தவையும், அவற்றுக்கு அடியாயுள்ள “கல்லுங் கனைகடலும்
வ்வுருந்தவானும், புல்லென்றோழிந்தன கொல் ஏ பாவம்!—வெல்ல நெடியான்
நிறங்கரியா னுள்புகுந்து நீங்கான் அடியேனதுள்ளத்தகம்” என்ற பெரிய திரு
வந்தாதிப் பாசாரமும் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தக்கன.

ஸம்வாதமுகந்தாலே இங்ஙனே குணாதுபவம் செய்வதே ஆழ்வார்க்குப்
பரமேபாக்யமாயிருந்ததனால் பலச்ருதியில்லாமே இத்திருமொழி தலைக்கட்டிற்
முயிற்று. .... (க௦)

அடிவாவு:—மான்மரும், தந்தை, ஆழ்கடல், அறியாதார், வண்ணம், உன்ற, கோதை,
பார்மன்னர், கண்டார், கன்னம், கைம்பின்ற.

ஐந்தாந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீபர் திருவடிகளே சாணம்.

ஸ்ரீ
ஆழ்வார்திருவடிகளேசாணம்.

பதினொர்ப்பத்து—ஆளுந்திருமொழி,
மைந்நின்ற கருங்கடல்வாய்.

உரையவதாரிகை:—தீழ்த்திருமொழியிலே எம்பெருமானுடைய நீர்மையை
யும் மேன்மையையும் தோள்மாரி அதுபவித்த ஆழ்வார் “வாகு வுளாடி நலு
ஜீத—இன்கனி தனியருந்தான்” என்ற கணக்கிலே, இப்படி குணக்கடலான எம்
பெருமானுடைய அதுபவத்தை நாம் தனியே செய்வதிற்காட்டிலும் மற்றும் பல
ரோடே கடிக் கனித்து அதுபவித்தல் என்று என்று ஆசைகளரப்பெற்று நமக்கு
உசாத்துணையாக வருவார் ஆரோணமுண்டோவென்று இவ்விபூதியிலே எங்குங்
கண் வைத்தார்; எங்குப்பார்த்தாலும் தேவதார்தரங்களைத் தொழுவாரும் துதிப்
பாரும்மாணமனிசர்காணப்பட்டனரோயன்றித்தமக்குஉசாத்துணையாவாரொருவனா
யுங் கண்டிலர். அந்தோ! எம்பெருமான் நமக்குச் செய்தருளும் உபகாரங்களைப்
பேணாதே இப்படியும் தேவதார்தரபஜகம் பண்ணுவாருண்டோ? இந்தத் தேவ
தைகளெல்லாம் ப்ரளயகாலத்திலே அப்பெருமானது திருவயிற்றிலே கிடந்த
எச்சில் என்பதை இப்பாவிகள் அறிந்திலர்போலும்; இவர்களாச்சாயிக்கிற தேவ
தைகளின் இழிவையும் ஸர்வஸமாச்சரயணியான எம்பெருமானுடைய உயர்வையும்

அறிவித்தோமாயில் இவர்கள் திருந்தக்கடுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி அங்கனம் அறிவித்து எல்லீரும் எம்பெருமானையே அடிப்பணிந்து உஜ்ஜீவிக்கப் பாடுங்கோள். என்று உபதேசிப்பதும் அவ்வுபதேசம் சடக்கெனப் பவிக்கமாட்டான்மன்யத் தண்டு திருவுள்ளம் கொந்து பேசுவதுமாய்ச் செல்லுகிறது. இத்திருமொழி...

மைநீன்றகருங்கடல்வா யுலகின்றி வர்னவகும் யாழ்மேல்லாம்.

நெய்க்நீன்றசக்கரத்தன் திருவயிற்றில் நெடுங்காலம் கிடந்ததோரீர் *

எந்நன்றிசெய்தாரா ஏதிலோர் தேய்வத்தை யேத்துகின்றீர் P*

செய்கின்றிருன்றேன்யின் தொண்டங்கா ளண்டனையே யெத்தீர்ஃளே, (க)

தொண்டர் { (சகுதியற்றவிடத்திலே)
கான் { தொண்டுபட்
          { இருப்பவர்களை]

மை நின்ற } மைமாருதே நின்றும்
சுரு கடல் } பேரலே கறத்திருக்
வாய் } தன்ன கடலிடத்து

உலகு இன்றி லோகமென்ற யில்லாமல்
வானவரும் தேவர்களும்

யாரும் (உணர்ந்தவர்களை) நாரும்

எல்லாம் { (ஆசிய) எல்லாப்பொருள்
                  களும்

செய் தீன்ற { செய்விட்டு விளக்காதின்ற
சக்காத்தன் திருவாழியையுடைய
திருவயிற்றில் னான எம்பெருமா
றுடைய திருவயிற்றில்

தெய்வக் காலம்   பஞ்சகாலம்

பெட்டித் தன அடங்கிழிருந்தமைய

தலை: அறிவித்தலில்லையே;

தந்தன் தி : } என்னவுபதாரம் பண்ணினார்
செய்தார் } கனாகக் கொண்டு

வதிலோர் } விசேஷிகளின் (மற்ற
தெய்வத்தை } தேவதாந்தரங்களை

வத்துகின்றீர் அறிக்கின்றீர்களா?

செய்தவன் தி
ருன்றேல்
யின் } (எம்பெருமான்)
செய்தவன் தியை
மறவாதீர்கள்;

அண்டனையே (அந்த) ஸர்க்கேச்வரனையே

வந்திரன், சூரியங்கோன்.

* * *—தேவர் மனிசர் முதலான ஒரு பதார்த்தமும் உலகிற்கானவொன்றாகப்படி அனைத்தையும் கபளீகரித்த மஹாப் பிரளய்வேள்ளம் பரந்தகாலத்திலே 1. “ அருளார் திருச்சக்கரத்தால் அகல்விசம்பும் நிலனும், இருளார் வினைக்கடச் செங்கோல் நடாவுதிர் ” என்கிறபடியே சகலபிரகாரமான திருவாழியாழ்வானை யுடையனான எம்பெருமானது திருவயிற்றிலே ஸகல பதார்த்தங்களும் அடங்கி யிருந்து சகலபெற்ற விஷயத்தை அந்தோ! அறிவாராருமில்லையே; பாவிகள் நீங்கள் அறியமாட்டீர்களே? மிகப்பெரிய அவ்வாபத்தில் நின்றும் காப்பாற்றி வருளின மஹோபகாரகனான எம்பெருமான் நிற்க, இவனைப் பணிந்து போற்று தல் ப்ராப்தமாயிருக்க அது செய்யாதே, வினோதிகளான தாடஸர்கள் கொண் டாடுகிற க்ஷுத்ரா தெய்வங்களை ஏத்துகின்றீர்களே; நம்மோடுகூட அப்பெருமா னது திருவயிற்றிலே ஐடந்து ஸத்தைபெற்ற அத்தெய்வங்களை நீங்கள் ஏத்து தற்கு ஒரு காரணம் இருக்கவேணுமே; அத் தெய்வங்களிடத்தில் நீங்கள் என்ன உபகாரம் பெற்றீர்கள்? பேருதவிபுரிந்த பெருமானைவிட்டு ஒருதவியும் புரியாத ஏதிலோர் தெய்வத்தை ஏத்துதல் உங்களுடைய க்ருதஜ்ஞதைக்குச் சேராதே.

1. திருவிருத்தம்.

“சுந்தரிமறப்பார்” எயினும் கேடர்வார்” என்றது உங்கட்குத் தெரியாதோ? நிற்கச் சுருதஜ்ஞர்களாக இருக்கவேண்டில் உபயவிபூதி நாதனான எம்பெருமானையே ஏத்தப்பாருங்கள் என்றாராயிற்று.

ஓர்—முன்னிலைப்பன்மை யெதிர்மறை வினைமுற்று. ஓர் தல்—ஆராய்ந்தறிதல். .... (க)

நில்லாத பெருவேள்ளம் கேடுவிகம்பின்மீதோடி நியிர்த்தகாலம் *
மல்லாண்ட தடக்கையாற் பகிரண்டமகப்படுத்த காலத்து * அன்று
எல்லாருமறியாரோ? எம்பெருமானுண்மீழ்க்த வெச்சில் தேவர் *
அல்லாதார் தாமுளரே? அவனருளே யுலகாவ தறியீர்களே? (உ)

நில்லாத ஓரிடத்திலும் நில்லில்லாத
பெரு மஹாப்ரளய வெள்ளம் } வெள்ளமானது
கேடு விசம்பின் } கேடுவிய ஆகாசத்தின் மீது
மீது
ஒடி வழித்தோடி
நியிர்த்தகாலம் பாவவித்தபோது
மல் துண்ட } மிகக்கையுடைய பெரிய
தடக்கையால் } திருக்கையினாலே
பகிரண்டம் பகிரண்டத்தை
அப்படுத்த } (பிரளயங்கொள்ளாதபடி)
காலத்து } அப்படுத்திக்கொண்ட
அன்று } அந்த ஸமயத்திலே

தேவர் எம்
பெருமான் } தேவதைகளெல்லாம்
உண்டு } எம்பெருமானது
உமிழ்ந்த } திருவயிற்றில் புருந்து
எச்சில் } புறப்பட்ட எச்சில்
(என்ற) } என்பதை எல்லாரும்
எல்லாரும் } அறியமாட்டார்களோ?
அறியாரோ }
அல்லாதார் } அப்படி எச்சிலாகாத
தாம் } தேவதைகள்
உளரோ உண்டோ? (இல்லை;)
உலகு லோகமானது
சுவது ஸத்தை பெற்றிருப்பது
அவன் } அப்பெருமானுடைய
அருளே } சுருபையின் அதிச
மென்பதை
அறியீர்களே அறிகின்றிலீர்களோ?

* * *—ஓரிடத்திலும் நில்லில்லாதே பேராவாரத்துடன் பெருகி வருகின்ற மஹாப்ரளயவெள்ளமானது அபரிச்சிந்தமான ஆகாசத்துக்கு மேலே போய்ப் பெருகுங்கால் “அண்டாண்டபகிரண்டத் தொருமாதில மெழுமால்வரை முற்றும்” என்கிறபடியே எல்லாப் பொருள்களையும் தனது * மல்லாண்ட திண்டோளாலே வாரிப் பிடித்துத் திருவயிற்றிற் புகப்பெய்தருளின காலத்திலே அயனரனிர்தான் முதலான எல்லாத் தெய்வங்களும் எம்பெருமான் உண்டு உமிழ்ந்த எச்சில் என்பதை அறியாதாருண்டோ? அப்படி எச்சிலாகாதே தப்பி நின்ற தெய்வர் ஒன்றுபில்லை என்பதை இன்று நாமுரைக்கவேணுமோ? உலகத்தினுடைய ஸத்தை அப்பெருமானுடைய அதுகாஹாதினமென்பதை அறியமாட்டார்களோ? இவியாகிலும்பிறிது * தொண்டர்களே! அண்டனையே ஏத்தீர்களே.

பகிரண்டம் என்ற வடசொல் பரமபதத்துக்குப் புறம்பான மற்ற அண்ட முக்கங்களைச் சொல்லவுமாம்; பிரளயவெள்ளத்திற்கு வெளியில்மான பரமபதத்

தைச் சொல்லவுமாம்.—“ஸர்வேச்வரன் பிரளயம் சென்று அடராதபடி தன் திருக்கையாலே பாம்பதத்தைத் தன் கைக்கீழே யிட்டுக்கொண்டு நின்றகால மென்னவுமாம்” என்ற வியாக்கியான வரக்கியல் காண்க.

சுற்றடியில் “அவனருளே உலகாள்வது” என்றும் பாடம் வழங்குவதுண்டு; “உலகாவது” என்ற பாடமே ஸம்பந்தாயம். .... (உ)

நெற்றிமேற்கண்ணனும் நிறைமொழிவாய் கான்முகனும் நீண்டநால்வாய் *
ஒற்றைக்கைவேண்பகட்டி நெருவனையு முள்ளிட்ட வமரரோடும் *
வேற்றிப்போர்க்கடலரையன் விழுங்காமல் தான்விழுங்கி யுய்யக்கொண்ட *
கொற்றப்போராழியான் குணம்பரவாச்சிறுதொண்டர் கொடியவாறே! (உ)

நெற்றி மேல் } கண்ணனும் }	நெற்றிக் கண்ணனான சிவபிரானும்
நிறை மொழி } வாய் }	வேதங்களை உச்சரிப்பவ னான பிரமனும்
கான்முகனும் }	
நீண்ட-நால் வாய் ஒற்றைக் கை வேண் பகட்டின் ஒருவனையும் உள்ளிட்ட	நீண்டு தொங்குகின்ற வரையையும் அதிகக்கையையு முடைய (ஐராவத மென்ற) வெண்ணை யாணைப்பாகனான இந்திரனும் முதலான
அமரரோடும்	தேவர்களைல்லாரையும்
வெற்றி போர் கடல் அரையன் விழுங்காமல்	ஐயசிலனான ஸமுத்ராஜன் விழுங்க கொண்டாடபடி

தான் விழுங்கி தான் திருவயிற்றில்வைத்து உய்யக் கொண்ட }	உஜ்ஜயிப்பித்தருளின
கொற்றம் போர் குழியான் }	புத்தங்களில் வெற்றிபெறு கின்ற திருவாழியை புடையனான எம்பெருமானுடைய
குணம் பரவா	திருக்குணங்களை அதிசெய்யப்பெற்ற
தொண்டர் }	கொத்தனன்மை இருக்கிற படி என்கே!

* * *—நெற்றியில் கண்ணனுடையோம் என்று செருக்குக் கொண்டிருக்கிற
ருத்ரனும், இடைவிடாது வேதவாக்கியங்களை உச்சரித்துக் கொண்டிருக்கிற
கான்முகக்கடவுளும், ஐராவத பாணையை ஏறி நடத்துகின்ற தேவேந்திரனும்
மற்றுமுள்ள அமரர்களுமான பாவனாரும் பிரளயப் பெருங்கடல் கொள்ளை
கொண்டு விழுங்காவண்ணம் தன் திருவயிற்றிலே அடக்கிவைத்து ரஷித்த ஸர்
வேச்வரனுடைய திருக்குணங்களை ஸங்கீர்த்தனம்பண்ணுவது ப்ராப்தமாயிருக்க
அது செய்யமாட்டாத நீசர்களின் கொடுந்தன்மை என்னே! என்று ஆச்சரியப்
படுகிறார்.

பகடு—பாணை; வெண்பகடு—ஐராவதமென்னும் பாணை. பகட்டினெருவன்—
பாணையின்மீதேறி நடப்பவனான ஒருவன்; தேவேந்திரனைச் சொன்னபடி.

வேற்றிப்போர்க் கடலரையன்—ஸமுத்ரவெள்ளம் பெருகப் புகுந்தால்
அதனை அடர்க்கவல்லார் வேறெருவருமில்லாமையாலே ‘ஐய சிலனான கடலரை
யன்’ எனப்பட்டது. .... (உ)

பனிப்பரவைத் திரைததும்பப்பாரேல்லாம் நெடுங்கடலேயானகாலம் *
இனிக்களைக ணிவர்க்கில்லை யென்றலகமேழினையு முழில்வாங்கி *
முனித்தலைவன் முழங்கொலிசேர் திருவயிற்றில்வைத்தும்மை யுய்யக்கொண்ட *
கனிக்களவுத் திருவுருவத்தொருவனையே கழல்தொழுமா கல்லீர்களே. (ச)

பார் எல்லாம்	பூமியடங்கலும்	முழங்கு ஒலி	} மஹாகோகதம் கிரம்பிய திருவயிற்றினுள் வைத்த
பனி பரவை	குளிர்த்துபாத்திருக்கிற	சேர் திரு	
திரை	அலைகளானவை	வயிற்றில்	} உம்மை உக்களை
ததும்ப	எறியும்படி	வைத்த	
நெடுங் கடலே	} மஹாப்ரளய வெள்ளமே ஆன காலம்	உய்யக்	} உஜ்ஜீவிப்பித்தருளினவ கொண்ட
இவர்க்கு		கொண்ட	
இனி	} இவ்வுலகத்தார்க்கு	முனி	} ஸாத்வீகர்களில் தலைவன்
களைகண்		தலைவன்	
இவ்வுலகம்	} சகுகராவார் ஆருயில்லை என்று	கனி களவம்	} கனிந்த கனாப்பழம் பொன்ற திருவுருவத்தை
உலகம்		திரு	
எழிலையும்	} உலகங்கொல்லா வற்றையும்	உருவத்த	} படைபனுமான ஒரு பெருமானையே
வழில் வாங்கி		ஒருவனையே	
		கழல் தொழும்	} திருவடிதொழும் படியை
		க	
		கல்லீர்களே	கற்கமாட்டீர்களே?

* * *—குளிர்த்து பாத்திருக்கின்ற அலைகளின் கிளப்பத்தை யுடைத்தான
கடலானது ஸர்வலோகங்களிலும் பெருகப்பெற்ற காலத்திலே 'இப் பெருவெள்
ளத்தில் ஆழந்து மாய்ந்துபோகக்கூடிய இவர்களை நாம் உபேகித்துவிட்டால்
நம்மைப்பொழிய வேறொருவரும் இவர்களைக் காக்கவல்லாரில்லையே!' என்று திரு
வுள்ளமிரங்கி, ஸர்வ ஸ்வாமிபர பிருக்கையாகிற தனது முறைமையாலே ஸகல
லோகங்களையும் வாரிப் பிடித்துத் தனது திருவயிற்றினுள்ளே வைத்து உஜ்ஜீவிப்
பித்தவனும், இப்படி ஆச்சரிதர்களை சகிக்கப்பெற்றதனாலுண்டான மகிழ்ச்சியி
னால் திருமேனி புகர் பெற்றுக் களங்கனிவண்ணனுமான எம்பெருமானொருவ
னையே திருவடி வணங்கப் பாருங்கோனென்றாராயிற்று.

களைகண்—சாணம்.

முனித்தலைவன்—தெஞ்சினுள்ளே சிந்தை செய்பவற்கு முனி யென்று
பெயர்; எப்போதும் உலகங்கட்டு நன்மையைச் சிந்தை செய்பவனான் தலைவன்
என்றபடி.

இவ்வுலகங்களெல்லாம் திருவயிற்றினுள்ளே புகும்போது உண்டாகக்கூடிய
ஆரவாரத்தின் மிகுதியைச் சொல்லுகிறது 'முழங்கொலிசேர் திருவயிறு' என்று.

பாராரும்காணுமே பரவைமா நெடுங்கடலே யானகாலம் *
ஆரணுவவனுடைய திருவயிற்றில் நெடுங்காலம் கிடந்தது * உள்ளத்
தோராத வுணர்விலீர் ! உணருதிரே வுலகளந்த வும்பர்கோமான் *
பேராளன் பேரான பேர்களாயிரங்களுமே பேசீர்களே. (சு)

பார்	பூயிலே
ஆரும்	ஒருவனாயும்
காணும்	காணவொண்ணாதபடி
பர்வை மா	பாந்திருத்தன்ன
நெடு கடலே	மஹாப்ரளயவெண்ணமே
ஆன காலம்	யான சமயத்தில்
ஆரானும்	எவரும்
அவனுடைய	அப்பெருமானுடைய
திரு வயிற்றில்	திருவயிற்றில்
நெடுங்காலம்	வெகுநேரம் வரையில்
கிடத்தது	அடங்கியிருந்ததை
உன்னத்து	கெஞ்சிலே
ஒராத	சித்திப்பெருந
உணர்வு இவீர்	முடர்க்கே!

	(1கீக)
உணருதிர்வல்	சேதனர்களுயிருப்பீர்க ளாகில்
உலகு அனந்த	உலகங்களை யளந்திருளின்
உம்பர்	சித்யஸூரிநாதனாய்
கோமான்	
போனன்	பெருமைபொருத்தியவனான எம்பெருமானுடைய
பேர் ஆன	திருநாமங்கனான
பேர்கன்	
ஆயிரம்	ஸுதமஸ்ரநாமங்கனாயே
கருமே	
பேர்கன்	பேசுங்கன்.

* * *—இப்பூமண்டலத்தில் ஒருத்தனாயுந் காணவொண்ணாதபடி எங்கும் தானையாய்க்கொண்டு கடல்வெள்ளம் பரம்பினகாலத்திலே ஒருவர் தப்பாமல் எம்பெருமானுடைய திருவயிற்றிலே நெடுங்காலம் கிடந்து ஸத்தை பெற்ற தன்மையை ஆராயமாட்டாத அறிவுகேட்காள்! நீங்கள் பெற்றிருக்கிற சைதன்யம் பயன்படவேண்டில், தன்னுடைய ஸுரபுஸ்வரமிதலும் தோன்றலுடைய உலகங்களை யளந்துகொண்டவனுது உம்பர்கோமானுடைய பல்லாபிரம. திருநாதன் பேசிக்கொண்டிருத்தல் உக்கட்டுத் தக்கதாம் என்றாராயிற்று.

பாட்டினடியில் பார் என்று நிலவுலகத்தைச் சொன்னது மற்றுமுள்ள உலகங்கட்கும் உபலக்ஷணமென்க. .... (கீ)

பேயிருக்கு நெடுவேள்ளம் பெருவிகம்பின் மீதோடிப் பெருகுதகாலம் * தாயிருக்கும்வண்ணமே யும்மைத்தன் வயிற்றிருத்தி யுய்யக்கொண்டார்ன் * போயிருக்க மற்றிங்கோர் புதுத்தேய்வம் கொண்டாமே தோண்டார்! * பெற்றதாயிருக்க மனைவெக்கீ ராட்டுதிரோ? மார்ட்டாத த்கவற்றீரே. (கீ)

பேய்	(மனிசரொருவருயில்லாத படி) பேய் பிசாக்களே
இருக்கும்	யிருக்கவேண்டும்படியான
நெடு	மஹாப்ரளய
வெள்ளம்	வெள்ளமானது
பெரு விகம்	ஆகாசத்தின்மேல்
பின் மீது திடி	வழித்தோடி
பெருகு காலம்	பிர்வநித்த காலத்திலே
தாய் இருக்கும்	பெற்றதாய்போலப்
வண்ணமே	பரிந்து
உம்மை	உங்களை

தன் வயிது	தன் திருவயிற்றிலே
இருத்தி	இருக்கவைத்து
உய்யத்	உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின
கொண்டான்	பெருமான்
பேயிருக்க	வெறுக்கும்படியாக
இங்கு	இங்கே
மற்ற ஓர் புது	மற்றொரு
தேய்வம்	அந்தாதேவதைகைய
கொண்டாரும்	கொண்டாடுகிற
தொண்டர்	தொண்டர்களை,

உய்யக் கொண்டான் போயிருக்க—உஜ்ஜீயிப்பித்தருளின—
 பிருக்க, அது செயி... குவின்ன...
 தெய்வங்களை நீங்கள் கொண்டாடுவதானது, பெ
 பண்ணுதே விட்டிட்டு அறிவற்றதொரு மனைக்கடன்
 போலிரா நின்றதென்று இழித்துரைக்கிறார்.

உய்யக்கொண்டான் போயிருக்க—உஜ்ஜீயிப்பித்தருளின—
 இ...க்கையில் அவனை விட்டு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

பெற்றதாயிருக்க மனைவென்றிராட்டுதிர்—‘மனை’ என்றது அசேதந வஸ்துக்
 களை யெல்லாம் சொன்னபடி. ‘வென்றிராட்டுதிர்’ என்றது உபசாரங்கள் ப்ல
 வற்றையுஞ் சொன்னபடி. ‘மனைவென்றிராட்டுமார்போலே செய்கின்றீர்’ என்று
 சொல்லவேண்டுமென்று—அதெனில், தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணுவதோடு மனை
 ரிராட்டுவதோடு ஒருவாகியில்லை; இதுதான் அது, அதுதான் இது என்று இரண்
 டுக்குமுள்ள அபேதத்தைக் காட்டினபடியாம். மாதர்கள் பிரஸவித்தவுடனே
 பெற்ற அத்தாயையும் பிறந்த...பும் ஸ்நானஞ்செய்யித்தல் மனைராட்டு வழக்க
 மாக வெகு முற்காலத்தில் இருந்ததாம்; பிரஸவித்தவுடனே தாயை ரிராட்டுவது
 பலவகைக் கஷ்டங்களுக்குக் காரணமாவதால் அத்தாய்க்குப் பதிலாக ஒருமனைக்
 கட்டையை ஸ்நானஞ் செய்விப்பது இடைக்காலத்து வழக்கமாக இற்றைக்கும்
 நடந்துவருகின்றதாம்; அதனைத் திருவுள்ளப்பற்றி அருளிச்செய்கிறபடி. என்று
 சிலர் சொல்லுவர். நம்மாழ்வார், திருவாசிரியத்தில் ஆறும்பாட்டில் “சன்றோ
 ளிருக்க மனைரிராட்டி” என்றருளிச் செய்ததுங் கரீர்

மாட்டாத தகவு அற்றீரே—ஒருவர்க்கும் எளிதில் கிடைக்கமாட்டாத எம்
 பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இலக்காகாதொழிந்தீர்களே! என்றவாறு. ....(சு)

மண்ணும் லிண்ணும் வானவரும் தானவரும் மற்றமெல்லாம் *
 உண்ணாத பெருவேள்ள முண்ணாமல் தான்விழுங்கி யுய்யக்கொண்ட *
 கண்ணுளன் கண்ணமங்கை நகராளன் கழல்குடி * அவனையுள்ளத்
 தெண்ணாத மானிடத்தை யெண்ணாதபோதெல்லா மினியவாறே.

MISSING

மாட்டாத

மூலகாதபடி

-யிற்றிலே

கொத்தி

உஜ்ஜிப்பித்தருளின

மானிடத்தையு

எண்ணுத

போது

எல்லாம்

மனிதர்களை

கிணங்கப்பெருதகால

மெல்லாம்

இனிய ஆறே { (எமக்கு) இனிதகால
செல்லும் விதம் ஏன்

• • • — ஒருவராலும் தனையவெண்ணுத மஹாப்ரளய வெள்ளை
மண் ணுலகம் விண் ணுலகம் வானவர் தானவர் முதலான எல்லாப் பெரியும்
யும் ஆகாமித்துக்கொள்ளப் புகுங்கால் அந்த ஆபத்து நேராதபடி உயிர்வாழ்
தானே திருவயிற்றிலுள்ளடக்கிவைத்துப் பாதுகாத்தருளின உயிரே நித்ய
அப்பெருந்தருணம் நன்கு விளங்கத் திருக்கண்ணமங்கைத் திரு
ஸந்திதிபண்ணி யிருக்குமவனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தலைமேற்
புனைந்து அப்பெருமானையே இடைவிடாது சிந்தித்திருத்தல் நன்றியறிவுக்குத்
தருதி; அப்படி சிந்திக்கமாட்டாத பாசிக் கொஞ்சிலும் இட்டு எண்ணு
திருந்தால் அதுவே நமக்குப் பரமபோக்யம் என்கார்.

அவணையுள்ளத் தெண்ணுதமானிடத்தை யெண்ணுதபோதெல்லா மினிய
வாறே” என்றருளிச் செய்கின்ற இவ்வாழ்வாருடைய உட்கருத்து யாதெனில்;
கேண்மின்; நம்மாழ்வார் பெரியதிருவார்த்தையில் “மேலால் பிறப்பின்மை பெற்று
அடிக்கீழ்க் குற்றேவல்ன்று, மறப்பின்மையான் வேண்டும் மாடு” என்று எம்பெரு
மானை ஒருபோதும் - திருக்கப் பெறவேனுமென்று பிரார்த்தித்தார்;
“ஶிவி வா ஸுவிவா ஶோஷு வாஸொ நாகெவா நாகாணக புகாஷ்டி வை
யிரிகயாராடிாவிநுள வானள தெ உரணெவி விகையாதி - திவி வா புளி
வா மமாஸ்து வாஸோ நாகே வா நாகாந்தக! பாகாமம்—உவதிரிகசாரதாவநிந்
தெள சாணள தே மாணேபி சிந்தயாதி.” (முருகத்தமாவை) என்று பிரார்த்தித்த
மஹான்கருமுண்டு; எம்பெருமானையும் எம்பெருமானடியார்களுடையும் சிந்திக்கை

ற புருஷார்த்தத்திற் காட்டிலும் பகலத்பர்கலத விழுகர்களைச் சிந்தியாதிருக்
கப் பெறுகையே பரமபுருஷார்த்தமென்பது திருமங்கையாழ்வாருடைய திரு
வுள்ளம். கீழ்க் கடன்மல்லாத தலசயனத் திருப்பதிகத்தில் “மருவினிய தண்

ஊர்ந்த கடன்மல்கைத் தலசயனத் துறைவாரை, என்னுமே யிருப்பாரையிதைப்
பொழுது மெண்ணோமே" என்றார்; அப்படி பகவத்கிருகர்களை எண்ணப் பெறு
திருக்கிற காலமே மிகச் சிறந்ததென்றாகிற்று. இதனால் தேர்ந்த பொருள்
யாதெனில்; ஒருவன் பகவத் பாகவதர்களைச் சிந்திக்கவுமாம், சிந்தியாதொழியவு
மாம்; பகவத்பாகவத விரோதிகளை நெஞ்சாலும் நினைக்கப் பெறுதிருந்தால்
அதுவேபோதும் என்றதாம். இங்கே வியாக்கியான வாக்கியமும் காண்பின்:—
"ஜ்ஞாநமும் வேண்டா; வைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் வேண்டா; அவைஷ்ணவர்களை
நினையாதபோது இனிதென்கை." ... .. (எ)

மறங்கிளர்ந்த கருங்கடல் நீ ஞாந்துர்த்து பார்த்தேறி யண்டத்தப்பால் *
புறங்கிளர்ந்த காலத்துப் போன்னுலகமேழினையு முழில்வாங்கி *
அறங்கிளர்ந்த திருவயிற்றினகம்படியில் வைத்தும்மை யுய்யக்கொண்ட *
நிறங்கிளர்ந்த கருஞ்சோதி நெடுந்தகையை நினையாதார் நீசர்தாமே. (அ)

மறம் கிளர்ந்த	கொடுமைபொருத்திய	அறம் கிளர்ந்த	தருமம் விஞ்சின
கருங்கடல் நீர்	கருங்கடலின்வெள்ளமானது	திரு	திருவயிற்றி
உறம்	வேகத்தோடு	உயிற்றின்	னுட்புறத்திலே வைத்து
தூர்த்து	ஒடி	அகம்படியின்	
பார்த்து	சுற்றம்பரம்பி	வைத்து	
அண்டத்து	அண்டகடாஹத்திற்கு	உம்மை	உங்களை
அப்பால் புறம்	அவ்வருகாக	உய்யத்	உஜ்ஜீவிப்பித்த
ஏறி	வியாபித்து	கொண்ட	
கிளர்ந்த	கிளர்ந்த ஸமயத்திலே,	செரு சிறம்	செருமை மிக்கிருக்கின்ற
காலத்து		கிளர்ந்த	
பொன்	விரும்பத்தக்க	சோதி	தேஜஸ்ஸையுடைய
எழினையும்	உலகங்களை யெல்லாம்	கெடீ	சர்வேசுவரனை
எழில்	முறைமையாலே	தகையை	
வாங்கி	வாரிப்பிடித்து	நினையாதார்	சிந்திக்கப்பெருதவர்கள்
		தாம்	
		நீசர்	இழிகுவத்தவரோயாவர்.

* * *—பாதுகாப்புக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்த கருங்கடல்தானே
கொடுமை பொருந்தியதாகிக் கனவேகமாகப் பார்த்தோடிச் சுற்றும் பரம்பி அண்ட
கடாஹத்துக்கு அவ்வருகாகக் கிளர்ந்த ஸமயத்திலே, இவ்வுலகங்கட்கெல்லாம்
நம்முடைய வயிறல்லது வேறுபுகளில்லையென்று திருவுள்ளம்பற்றித் தன்னுடைய
ஸ்வாமித்வமேஜோதுவாக எழுலகங்களையும் வாரிப்பிடித்துத் திருவயிற்றினுள்ளே
வைத்து ரஷித்தருளி அதனால் திருமேனி புகர்படைத்தவனான பாஞ்சோதிப்
பெருமானை நினைக்கமாட்டாதவர்களுக்கு மேற்பட்ட நீசரில்லை என்றாராயிற்று.

அண்டத்தின் முகட்டூந்த அலைமுக்கீர்த் திரைததும்ப ஆ! ஆ! வென்று *
தொண்டர்க்கு மமரர்க்கும் முனிவர்க்கும் தானருளி * உலகமேழும்
உண்டொத்த திருவயிற்றி னகம்படியில் வைத்தும்மை யுய்யக்கொண்ட *
கொண்டற்கைம் மணிவண்ணன் தண்குடந்தைநகர்பாடி யாடர்களை. (க)

அண்டத்தின் } அண்டியத்தியானை
முகடு }

அழுந்த உன்னே அழுத்தும்படியாக
அலை முக்கீர் அலைக்கின்ற கடலினுடைய
திரை அலைகளானவை
ததும்ப செறிய,
ஆ ஆ என்று ஐயோவென்று

தொண்டர்க்கும் } பக்தர்களுக்கும்

அமார்க்கும் தேவர்களுக்கும்
முனிவர்க்கும் ரிஷிகளுக்கும்
தான் அருளி தான் திருபைசெய்த
உலகம் { உலகங்களை யெல்லாம் அமுத
ஏழும் உண்டு { செய்தவிடத்திலும்
ஒத்த { முன்போலவே விரகப்ப
பெற்ற

திரு வயிற்றின் } திருவயிற்றினுட்புறத்திலே
அகம்படியில் வைத்த

உம்மை உங்களை

உய்யக் கொண்ட } உஜ்ஜீவிப்பித்தருளின

கொண்டல் } மேகம்போல் உதாராய்

மணி வண்ணன் } நீலமணி கீதத்தான
பெருமானுடைய

தண் குடந்தை நகர் } திருக்குடந்தைப்
பதியை

பாடி பாடிக்கொண்டு

ஆடர்கள் எந்தனம் செய்யுங்கோள்.

* * *—அண்டியத்தியையும் அளவிச்சென்று அலையெறிவின்ற மஹா
ப்ரளயவெள்ளம் பார்தவளவிலே 'ஐயோ! கட்முடைய உலகுக்கு இப்படிப்பட்ட
அகர்த்தம் விளைந்திட்டதே!' என்று திருவுள்ளம் கொந்து ஹாஹாகாரம்பண்ணித்
தொண்டர்க்கும் தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் மற்றுமுள்ளார்க்கும் மஹா
க்ருபைபண்ணி ஏழுலகங்களையும் திருவயிற்றினுள்ளே வைத்து உஜ்ஜீவிப்பித்
தருளின பரமோதாராய் நீலமணிவண்ணனான எம்பெருமான் நித்பவாஸம் செய்
தருளுமிடமான திருக்குடந்தை நகரைப்பாடி பாடுக்கொள்ளுகோள்.

உண்டு ஒத்த திருவயிறு—ஏழுலகங்களையும் உட்கொண்ட வயிறு மிகப் பருத்
திருக்கவேணுமே; அப்படியில்லை; உட்கொள்வதற்கு முன்பு எங்கனமிருந்ததோ
அங்கனமேயிருந்தது, (அல்லது) மற்ற அவயவங்களைப் போலவே விரந்தது
என்றவாறு.

* வாடினேன் வாடியென்று தொடங்கின முதல்திருமொழியில் "சொற்
பொருளாளீர்! சொல்லுகேன் வம்மின் சூழ்புனற்குடந்தையே நொழுவின்" என்ற
தற்குச் சேர இங்குத் "தண்குடந்தை நகர்பாடியாடர்களை" என்று உபஸம்
ஹாரம் செய்தருளினரென்று உணர்க. மேலே திருநெடுந்தாண்டகத்திலும்
"தண்குடந்தைக் கிடந்த மாலை நெடியாளை யடிக்காயேன் நினைந்திட்டேன"
என்று தலைக்கட்டியருளுமாறறிக. .... (க)

தேவரையும் அரையும் திசைகளையும் கடல்களையும் மற்றும் முற்றும் *
யாவரையு மொழியாமே யெம்பெருமா னுண்ணீழ்ந்த தறிந்துசொன்ன *
காவளரும் பொழில்பங்கைக் கலிகன்றி யோலிமாலை கற்றுவல்லார் *
பூவளரும் திருமகளா வருள்பெற்றுப் பொன்னுலகிற் பொலிவர்தாமே. (க௦)

தேவரையும்	தேவர்களை யும்
அரையும்	அசுரர்களை யும்
திசைகளையும்	திக்குக்களை யும்
கடல்களையும்	ஸப்த ஸாகரங்களை யும்
மற்றும்	மற்றுமுன்ன எல்லாவற்றை யும் ஒன்று தப்பாமல்
முற்றும்	
யாவரையும்	
ஒழியாமே	
எம்	எம்பெருமான் (பிரளய காலத்தில்) திருவயிற் றிலேவைத்த(பின்பு) வெளிப்படுத்தியதை
பெருமான்	
உண்டு	
உமிழ்த்தது	
அறிந்த	உன்னபடியறிந்த
சொன்ன	அருளிச்செய்த

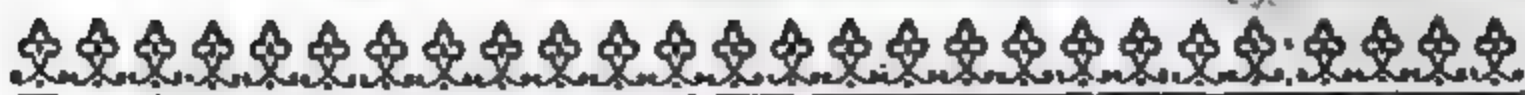
காவளரும்	{	பூத்தோட்டங் கொண்ட
பொழில்		பெற்ற ஓயல்களை
மங்கை		புடைய - மங்கை
		காட்டுக்குத்தலைவரான
கலிகன்றி		ஆழ்வாருடைய
ஒலி மாலை	{	சொல்மாலையாகிற
		இத்திருமொழியை
கற்ற	{	ஒதி உணரவல்லவர்கள்
வல்லார் தாம்		
பூ உளரும்	{	தாமரைப்பூவில் உளர்கின்ற
திரு மகளால்		பெரிய பிராட்டியாராலே
அருள்		அருள்செய்தப்பெற்ற
பெற்று		
பொன்	{	நித்ய விபூதியிலே
உலகில்		
பொலிவர்		விளங்கப்பெறுவார்கள்.

* * *—தேவர் அசுரர் திசைகள் கடல்கள் முதலான முற்றுப் பொருள்
களையும் பிரளயங்கொள்ளாதபடி எம்பெருமான் பாதுகாத்தருளின வரலாற்றை
யறிந்துரைத்த இத்திருமொழியைக் கற்றுவல்லவர்கள் புருஷகாரபூதையான
பெரிய பிராட்டியாருடைய திருவருளுக்கு இலக்காகப் பெற்று நித்யவிபூதியிலே
* நித்யபூதிர் நித்யமங்களமாக வாழப்பெறுவர் என்று பயனுரைத்துத் தலைக்கட்
டினாராயிற்று. .... (க௦)

அடிவரவு:—மை, கிவ்வாத, கெற்றி, பனி, பாராரும், பேய், மண், மறம்,
அண்டம், தேவரை, கீனாகம்.

ஆருந்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினொராம்பத்து—ஏழாந்திருமொழி,

நீ னாக ன் சு ற் றி.

உரையவநாரிகை:-செவி வாய் கண் மூக்கு முதலிய உறுப்புக்களை எம்பெருமான் நமக்கு அளித்தது இவ்வுறுப்புக்களைக்கொண்டு பகவத்விஷயாநுபவம் பண்ணிக் களிப்பதற்காகவே யன்றி வேறொரு ப்ரயோஜனத்துக்காக வன்று என் பதை இவ்வாழ்வார் நன்குணர்ந்தவராகையாலே இப்படிப்பட்ட தம்முணர்வைப் பலரும் தெரிந்துகொள்ளுமாறு இத்திருமொழி அருளிச்செய்திருர். தங்கள் பெற்ற கரணங்களின் உபயோகத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் பாழாப்ப் போகிறவர்களை நிந்தித்து எம்பெருமானுடைய செயல்களை அநுபவிப்பாதவர்களின் உறுப்புகள் உறுப்புக்களையல்லவென்கிறார்.

அவரவர்கள் தாம் தாம் படைத்த கரணங்களைக்கொண்டு பகவத்விஷயத் திலே அவகாஸித்து உஜ்ஜீவகம் பெறுவதே உரியது என்று உபதேசிப்பதிலே இத்திருமொழி நோக்குடையது என்றுணர்க. ....

கீனாகம் சுற்றி கேவேரைட்டு * ஆழ்கடலைப்

பேணன் கடைத்தமுதம் கொண்கேகத்த பெம்மானை *

பூணூர் மார்வனைப் புள்ளுரும் பொன்மலையை *

காணாதார் கண்ணென்றும் கண்ணல்ல கண்டாமே.

(க)

கீன் காகம்	கீண்ட வானுடிகாகத்தை	ஆரம் பூண்	மாரங்களை	மாரங்களை யணிந்த
சுற்றி	(கடைகயிருகச்) சுற்றி	புன் னாகும்		திருமார்பையுடையனும்
கெடு வரை	பெரிய (மந்தர) மலையை	பொன்	மலையை	பொன் மலைபொன்றவனு
கட்டு	(மத்தாக) கட்டி	காணாதார்		மான் ஸர்வேச்சகாரை
ஆழ் கடலை	ஆழ்த்த கடலை	கண்		கண்களையனைவ
பேணன்	மதியாதவனாகி	என்றும்		ஒருகாளும்
கடைத்து	கடைத்து	கண் அல்ல		கண்ணே அல்ல;
அமுதம்	அமருதத்தை	கண்டாம்		(இதைநாம் கண்டு)
கொண்டு	(தேவர்கட்கு) எடுத்துத்தந்த			அறிவோம்.
உகத்த	திருவுள்ளமுடைய			
பெம்மானை	பெருமானும்,			

* * *—தூர்வாஸ முடியின் சாபத்தினால் செல்வமனைத்தையும் இழந்த இந் திரன் தேவர்களைவிட வந்து சாணமடைய அவனுக்கருள்செய்து மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹானாகத்தைக் கடைகயிருகப் பூட்டித்திருப் பாற்கடலைக் கடைந்து அமுதமெடுத்துக் கொடுத்தருளித் திருவுள்ளமுலந்தவ னும், முத்து வடங்களைவிட திருமார்பையுடையவனும், ஒரு பொன்மலைமேலே பொன்மலை யிருந்தாற்போலே பெரியதிருவடி தோளின்மேலே பெழுந்தருளி யிருப்பவனுமான எம்பெருமான லேவிக்கப் பெருதவர்களின் கண்கள் கண்களே யல்ல, புண்களேயாம் என்றவாறு.

பேணான் கடைந்து—'திருப்பாற்கடல் நம்முடைய படுக்கைத்தளமாயிற்றே, இதைப்போ நாம் கடைவது' என்று பாராமல் ஆச்சரிதர்கட்குக் காரியஞ் செய்வ தையே கனமாகக்கொண்டு கடைந்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

அமுதங்கொண்டு உகந்த—இந்திரன் வந்து சாணமடைந்தது ப்ரயோஜனார் தரத்துக்காக வாயினும், 'இந்த அற்பபலனை யபேகித்தும் வேறொரு தெய்வத் தைப்பணியாதே நம்மை வந்து பணிந்தானே' என்று அதையே மஹாகுணமாகக் கொண்டு தன்பேருகக் காரியம்செய்து கொடுத்து மகிழ்ந்தபடி.

புள்ளுரும் பொன்மலையை—திருவாய்மொழியில் "காய்னைப் பறவைபூர்ந்து பொன்மலையின் மீயிசைக் கார்முகில்பேகல்" என்று 'பொன்மலையின்மேலே காள் மேகம் படிந்தாற்போலே' என்றதுபவித்தார் நம்மாழ்வார்; இங்கு இவ்வாழ்வா ருடைய அதுபவம் விலக்கணமாயிருக்கிறது; பொன்னுருவாகக்கொண்டு பேசுகிற படி. நீலமேகத் திருவுருவைப் பொன்னிறமாகச் சொல்வதென்களை யெனின்; "ஹிரண்யவண-ஃஹரிணி" என்கிற சுருதியின்படியே பொன்னின் நிறம் போன்ற நிறமுடையனான பிராட்டியின் நிறம் ஸம்ச்சேஷத்தாலே எம்பெருமா னுடைய கரிய திருமேனியும் அப்படியே பொன்னிறமாகப் பெற்றதென்னலாம்; சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் (1-6) "ய ஷ்னஷ்ணாஹாதிதேஹி ஹிரண்யம் வு ராஷ்ணா ட்யுஷ்ணதே ஹிரண்யஸூக்ஷ்ம-ஹிரண்ய சௌ சூக்ஷ்ணவாஹ்வ- ஷ்வ ஸுவண-ஃ" என்று ஓதப்பட்டுள்ளமையால் அதுகொண்டு சொல்லிற்று என்னலாம். பொன்மலை—பொன்போல் விரும்பத்தக்க மலை என்னவுமாம்.

காணாதார் கண் என்றும் கண்ணல்ல—'கரியவனைக் காணாத கண் ணென்ன கண்ணே? கண்ணிமைத்துக் கண்டார்தம் கண்ணென்ன கண்ணே!'

கண்டார்—கண்டோம்.

...

...

...

(க)

நீள்வான் குறளுருவாய் நின்றிரந்து மாவலிமண் *

தாளாலளவீட்ட தக்கனைக்கு மிக்காணை *

தோளாத மாமணியைத் தோண்டித் தினியாணை *

கேளாத் செவிகள் செவியல்ல கேட்டாமே.

(உ)

நீள்வான்	நீண்டு உளர்வதற்காக	தக்கணைக்கு	அக்ரதாம்பூலமணிப்பதற்குச்
குறன் உரு	வாமநகேஷத்தாரியாய்	மிக்கானை	சிறத்தவனும்
சூய்		தோளாத மர	துளைபட்டு ஒளிமழுக்காத
நின்ற	(யஜ்ஞசாலையிலேவந்த)	மணியை	சீலமணிபோன்றவனும்
	நின்ற	தொண்டர்க்கு	பத்தர்களுக்குப் போக்பவனு
மாவலி	மஹாபலியினிடத்தில்	இனியானை	மரன எம்பெருமானை
மண்	(மூவடி) மண்ணை	கேளா	கேட்கப்பெருத
இரந்து	யாசித்து	செவிகள்	காதுகள்
தானால்	திருவடிகளானை	செவி அவ்வ	காதுகளையல்ல;
அளவு இட்ட	அளந்துகொண்டவனும்	கேட்டாம்	{இதை நாம் பெரியோரிடத் (அக) கேட்டிருக்கின்றோம்.

* * *—வாமநமூர்த்தியாய் மஹாபலியின் யஜ்ஞபூமியிலே சென்று மூவடி மண் யாசித்துப் பெற்றுத் திரிவிக்கிரமனாகி மூவுலகங்களையு மளந்துகொண்ட பாம்பூஜ்யனும், அதுபவித்து ஒளிமழுக்காத ரத்னம்போலே சீர்மைபெற்றிருப்பவனும், அன்பருடைய செஞ்சிலே இன்புற இருப்பவனுமான எம்பெருமானுடைய திருப்புகழ்களைக் கேட்பதே செவிபடைத்ததற்குப் பயனாதலால் அப்படி கேட்கப் பெருத செவிகள் செவியல்ல; நிலத்திலுள்ள பாழிகளோடு அளந்தோடு ஒரு வாகியில்லை பென்றவாறு.

நீள்வான் குறஞ்ஞவாய்—புலி, சிங்கம் முதலியவை உடலைச்சுருக்கிக்கொண்டு பதுங்கி நிற்பது எப்படி. பாய்காதற்காகவோ அப்படியே எம்பெருமானும் நீணுகைக்காகவே குறஞ்ஞவாயின னென்க.

“சுருங்க நின்றதனைபும் பெருக்க வளருகைக்கு உறப்பாக” என்ற விபாக்கி யான ஸ்ரீஸூக்தியுள் காண்க.

தக்கணைக்கு மிக்கான்—‘தக்ஷிணா’ என்னும் வடசொல் தக்கணையெனத் திரிந்தது; தக்ஷிணைக்கு மிகச் சிறந்தவனென்றது பாம்பூஜ்யனென்பதைச் சொன்னபடி. தருமபுத்திரருடைய ராஜஸூயயாகத்திலே இது தெளிவாம்.

தோளாத மாமணியை—ரத்னத்திற்குத் துளைவிட்டால் நூல் றழைத்து அதுபவிக்கப்படுவதாகும்; அப்படி அதுபவிக்கப்பட்டு ஒளி குன்றப்பெறும் ரத்னம்போலன்றியே பெட்டியிலிட்டிக் காணவேண்டும்படியான ரத்னம்போலே ஒளிமல்கப் பெற்றிருக்குந் தன்மையைச் சொன்னபடி. “கநாவியுராதபு = அநாவிர்த்தம் ரத்னம்” என்ற சாகுந்தனகாடக ச்லோகமு முணர்க.

‘தொண்டர்க்கினியானைக் கேளாச் செவிகள்’ என்றது தொண்டர்க்கினியானுடைய ஸ்வரூப ரூபருண விபூதி விஸ்தரங்களை இதிஹாஸபுராணாதிமுகமாகக் கேட்கப் பெருத செவிகள் என்றபடி.

கேட்டாம்—கேட்டோம்.

...

...

...

(உ)

தூயானைத் தூய மறையானை * தென்னுலி
மேயானை மேவாளுயிருண் டமுதுண்ட
வாயானை * மாலை வணங்கி அவன்பெருமை
பேசாதார் * பேச்சென்றும் பேச்சல்ல கேட்டாமே.

(௩)

தூயானை	பரமபவத்தினனும்	மாலை	திருமாலை
தூய மறையானை	{ பரிசுத்தமான வேதங்களி னால் பிரதிபாதிக்கப் படுபவனும்	வணங்கி அவன் பெருமை	அடிபணித்து அப்பெருமானுடைய பெருமேன்மையை
தென் னுலி மேயானை	{ அழகிய திருவாலிப் பதியிலே பொருத்தி வாழ்பவனும்	பேசாதார் பேச்சு	பேசப்பெருதவர்களுடைய பேச்சுக்களானவை
மேவான் உயிர் உண்டு அமுது உண்ட வாயானை	{ பொருத்தமற்றவனான பூதனையினுடைய உயிரை உறிஞ்சிபுண்டு (அந்த விஷத்திற்குமாற்றாகத் தாயின்) முலைப்பா லமுதை உண்ட வானய புடையவனுமான	என்றும் பேச்சு அல்ல கேட்டாம்	ஒருவராகும் பேச்சுக்களாகமாட்டா; (இதனை நாம் பெரியோர்க ளிடத்துக்) கேட்டிருக் கின்றோம்.

* * *—பரமபரிசுத்தனும் வேதங்களால் ஓதப்படுபவனும் திருவாலித் திரு
நகரியில் எழுந்தருளியிருப்பவனும் பூதனையின் முலையைச் சுவைத்துயிருண்டு
அதற்கு மாற்று மருந்தாக அமுதுண்டவாய்வுமான திருமலை வணங்கி அவ
னுடைய பெருமைகளைப் பேசுவதே பேச்சாகும்; மற்றதொன்றும் பேச்சாகபாட்
டாது என்றதாயிற்று.

தூயான்—அபரிசுத்திக்கு எல்லையிலமான நம்முடைய உடலிலே உறையச்
செய்தையும் தன்னுடைய பரிசுத்தத்தன்மை குன்றாமலிருப்பவன். தானும்
பரிசுத்தனாய்ப் பிறரையும் பரிசுத்தராக்கவல்லவன்.

தூயமறையான்—மறைத்துத் துய்மைபாவது “வெவெடி ஸவெவெ-ராஹ
வெவ வெடி” “ஸவெ-வெடி வடிவா யதூரிகாரி” இப்பாதிப்படியே எம்பெரு
மானொருவனையே பிரதிபாதிக்கவற்று யிருக்கை.

தென்னுலிமேயானை—வேதங்களிலே பரோக்ஷமாகக் கேட்டுப் போகை
யன்றிக்கே அர்ச்சாவதாரங்களிலே கண்ணாக்காணலாயிருக்கை.

அவன்பெருமை பேசாதார்பேச்சு என்றும் பேச்சல்ல—அவர்கள் பேச்சோடு
கடலோசையோடு ஒரு வாகியில்லை யென்க. .... (௩)

கூடா வீரணியனைக் கூருகிரால் மார்பிடந்த *
ஓடா வடலரியை உம்பரர்கோமானை *
தோடார் நறுந்துழாய் மார்வனை * ஆர்வத்தால்
பாடாதார் பாட்டென்றும் பாட்டல்ல கேட்டாமே.

(௪)

கடல் பகைவனான
இரணியனை ஹிசன்வாஸு-ஹுடைய
மார்வு மார்பை

கடர் உகிரால் { கடர்மபொருத்திய
ககங்களாலே

இடந்த ஐண்டருளின,

ஒடா { (அவ்விரண்யனுக்குப்)
பின்வாங்காத

அடல் வீரம்பொருத்திய

அரியை கரளிகழூர்த்தியானவனும்

உம்பரார் { கித்யஸூரிகட்குத்
கோமரனை தலைகனும்

தோடு ஆர் { இதழ்கன்மிக்க நறத்தைய
கதா தழாய் { மாலைவணிகத் திருமார்பை
மாரகனை புடையனுமான
எம்பெருமானை

ஆர்வத்தால் அன்புடனே

பாடாதார் பாடப்பெருதவர்களுடைய

பாட்டு பாட்டுக்களானவை

என்றும் ஒரு காளும்

பாட்டு அல்ல பாட்டுக்களாகமாட்டா;

கேட்டாம் { (என்ற காம் பெரியோர்க
எட்டத்தில்) கேட்டிருக்
கொளும்.

* * *—அதுகூறித்து வாழப்பெருந்தே பகைவனாய்-முடிய நின்ற இரணியனை ஆபுதத்தாலன்றியே திருநகங்களாலே கிழித்தொழித்த விலகணமான கரளிம்ஹமூர்த்தியானவனும், இவ்வவதாரத்தாலே பிரமன் முதலியோர்க்குக் குடியிருப்புக்கொடுத்துத் 'தான் அவர்களுக்கு ஸ்வாமி' என்பதை நிலைநிறுத்திக் கொண்டவனும், கிறுக்கனான ப்ரஹ்மநாழ்வானுக்கு விரோதிகையப்போக்கி மாலையிட்டிருந்தவனுமான ஸர்வேச்வரனைப் ப்ரோமபரவசராய்ப் பாடுகின்றவர்களின் பாட்டுக்களை பாட்டுக்களாம்; அல்லாதாருடைய பாட்டுக்களெல்லாம் கரிகூரையிடுதலோடு வாசியற்றிருக்கு மென்றவாறு.

ஒடாவடலரியை—இரணியனைக்கண்டு பின்வாங்கியோடாத கரளிகளும்; இனி, ஒடுதல் கடைபாடுதலாய், நாட்டில் கடைபாடாத [விலகணமான] கரளிகளும் என்னவுமாம். .... (ச)

மையார் கடலும் மணிலரையும் மாபுகிலும் *

கோய்யார் குலரையும் காயாவும் போன்றிருண்ட

மெய்யானை * மெய்ய மலையானைச் சங்கேத்தும்

கையானை * கைதோழாக் கையல்ல கண்டாமே. (ஊ)

மைஆர் { கருங்கடலையும்
கடலும்

மணி வரையும் கிலமணிமயமான மலையையும்

கா முகிலும் காளமேகத்தையும்

கோய் ஆர் { பறிக்கவேணுமென்று
குலனையும் { விரும்பத்தக்க
கீலோற்பலத்தையும்

காயாவும் காயாம்பூவையும்

போன்ற ஒத்த

இருண்ட கறுத்த

மெய்யானை திருமேனியையுடையவனும்

மெய்யம் { திருமெய்யமலையில் கோயில்
மலையானை { கொண்டிருப்பவனும்

சங்கு ஏத்தும் { திருச்சங்கை ஏத்தித்
கையானை { கொண்டிருக்கின்ற
திருக்கையைபுடையனு
மான பெருமானை

தோழா அஞ்சலிபண்ணாத

கை கைகளானவை

கை அல்ல கைகளையல்ல;

கண்டாம் { (இதனை காம் கன்கு)
அறிகோளும்.

* * *—கடல்போலே எல்லேகாண வொண்ணாததாய், மணிமலைபோலே நெஞ்சுக்கு ஆகர்ஷகமாய், காளமேகம்போலே குலிர்ந்து விடாயைத் தீர்ப்பதாய், குவளைப்பூவும் காயாம்பூவும்போலே வைத்தகண்வாங்காதே பார்த்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும்படியான திருமேனியையுடையவனும், இப்படிப்பட்ட திவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தைத் திருமெய்யமையிலே ஆச்ரிதர்க்கு முற்றாட்டாகக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பவனும் சங்கேத்துங் கையனுமான ஸர்வேச்வரனைத் தொழாத கைகள் கையல்ல, உலக்கையே என்றதாயிற்று.

கைதொழாக் கையல்ல—தொழாக்கை கையல்ல என்று அகவியிப்பது. (இ)

கள்ளார் துழாயும் கணவலகும் கூலினாயும் *

முள்ளார் முளரியுமாம்பலுமுன் கண்டக்கால் *

புள்ளாயோ ரேனமாய்ப் புக்கிடத்தான் பொன்னடிக்கென்று *

உள்ளதா ருள்ளத்தை யுள்ளமாக் கொள்ளோமே.

(க)

கண் ஆர்	தேன்பொருந்திய	புண் ஆய் ஓர்	ஹம்ஸருபியாய்
துழாயும்	திருத்தழாயையும்	எனம் ஆய்	அவதரித்தவனும் வராஹ
கணவலகும்	அவரியும்	புக்கு	ருபியாயவதரித்துப்
கூலினாயும்	பில்வபத்திரத்தையும்	இடத்தான்	பூமியைப்பேறித்தேடுத்த
முன் ஆர்	முட்கன் லாம்பிய	பொன்	வனுமான எம்பெருமா
முளரியும்	தாமரைப்பூவையும்	அடிக்கு	உடைய திருவடிகளுக்கு
கும்புதும்	கும்பம்மலரையும்	என்று	உரியவையென்று
முன்	கண்ணெதிரில்	உள்ளதார்	கிணையாதவர்களுடைய
கண்டக்கால்	பார்த்தால்,	உள்ளத்தை	நெஞ்சை
(இடை)		உள்ளம் ஆ	கெஞ்சாகக் கொள்ள
		கொன்னோம்	மாட்டோம்.

* * *—திருத்துழாய் முதலிய எந்த வஸ்துவைக் கண்டாலும் 'இது எம் பெருமானுக்குச் சாத்தத்தக்கது' என்று அத்வவஸாயங் கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சை நெஞ்சாகக் கொன்னமாட்டோம், நஞ்சாகவே கொள்வோமென்றவாறு.

இப்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜாதிய வஸ்துக்களும் கூட்டி வெடுக்கப்பட்டிருத்தவால், எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்க வேணுமென்கிற சுத்த பாவத்துடனே கொள்ளுகிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; 'செண்புகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி' என்று கிறப்பித் துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவே யிருக்கவேணுமென்கிற நியதியில்லை, வதேனுமொரு பூவாயிருக்கலாமென்பது தோற்றுவிக்கப்படும். திருவாய்மொழி யில் [1—6—1.] "பரிவதிலீசனைப்பாடி விரிவதுமேவனுறுவீர், பரிவகையின்றி நன்னீர் நுய்ப் புரிவதுவும் புனை பூவே" என்ற பாசாதத்தை ஸ்ரீபட்டர் உபந்யஸிக்கும்போது "புரிவதுவும் புனை பூவே" என்ற சப்தஸ்வராஸ்யத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி 'இவ்விடத்தில் அகிலபுகை என்றாவது கருமுனைப்பூ என்றாவது

சிறப்பித்துச் சொல்லாமைபாலே ஏதேனும் ஒரு புண்கயும் ஏதேனும் ஒரு பூவும் எம்பெருமானுக்கு அமைபும்; செதுகையிட்டுப் புகைக்கலாம், கண்டகாலிப் பூவும் சூட்டலாம்' என்று உபப்பவித்தாராம்; அதை நஞ்சீயர் கேட்டு "ந கண்டகாரிகா புஷ்பம் தேவாய விரிவேதயேத்" [கண்டகாலிப்பூவை எம்பெருமானுக்குச் சாத்த லாகாது] என்று சாஸ்தரம் மறுத்திருக்க, இப்படி அருளிச் செய்பலாமோ? என்று கேட்டார்; அதற்கு பட்டர் அருளிச்செய்த ரஸோக்தி: "சாஸ்தரம் மறுத் தது மெய்தான்; கண்டகாலிப்பூ எம்பெருமானுக்கு ஆகாதென்ற மறுத்தபடி யன்று; அடியார்கள் அப்பூவைப் பறித்தால் கையில் முள் பாய்மே என்று பக்தர் கள் பக்கலில் தையயினால் சாஸ்தரம் சிஷேதித்ததேயன்றி எம்பெருமானுக்கு ஆகாத பூ எதுயுமில்லை" என்றும். திருவாய்மொழிக்குப் பதினெண்ணூபிர முரைத்த பரகால ஸ்வாமி இந்த ஸம்வாதத்தைக்கண்டு ரவியாமல் திரஸ்கரித் துரைத்தது கிடக்க. "சுதௌ ஸதிபந்தாதாநாஸாஸ்து மெவவ சூரி" [பக்தி எல்லைகடந்தால் நூல் வரம்பில்லை] என்றதையும் அருளிச்செயல் தொடை யழகையும் நோக்கி ரஸப்பொருளுரைப்பதில் குதர்க்கவாதம் செய்கை கிவேகி கட்டுப் பணியன்று.

இப்பாட்டின் வியாக்கியானத்திலே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது காண்மின்:—“ஸ்கோஹமில்லாதவன் இடிவ் திருத்தாழாயுமாகாது? ஸ்கோஹத் தோடே இடிவ் அலரியும் ஆகும்.”

முற்காலத்தில் ஸ்ரீ ஜகந்நாதத்திலும்பெருமான் செண்பகப்பூவை உகந்து சாத்திக்கொள்வது வழக்கமாயிருந்ததனால் சில ராஜகுமாரர்கள் எம்பெருமானுக்குச் செண்பகப்பூ ஸம்பாதித்து ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்று கடைவிதி யேறச் சென்றனர்; அங்குப் பூவெல்லாம் வீற்றுப்போய் ஒரே ஒரு பூ மாத்திரம் மிகுந்திருந்தது. விலைக்கு வாங்கவந்த ராஜகுமாரர்கள் செல்வச் செருக்குடையவர்களாதலால் ஒவ்வொருவரும் இப்பூவை நாமே பெற்றுப் போய் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்ற ஆவல்கொண்டவராகி மேன்மேலும் விலையை ஏற்றிக்கொண்டே வந்தார்கள். கடைசியாக அளவற்ற விலைகொடுத்து ஒரு ராஜ்புத்திரன் அதை வாங்கிப் பெருமானுக்குச் சாத்த, அன்றிரா அவனுடைய கனவிலே எம்பெருமான் காட்சி தந்து 'நீ இட்ட பூ எனக்குக் கனத்துச் சுமக்கவொண்ணாததாயிருக்கிறது!' என்றருளிச் செய்தான்—என்ற இதிலாஸமும் வியாக்கியானத்திலுள்ளது. இதனால், ஸ்ரீஹப்பூர்வமாகப் பூவிட்டால் அது எம்பெருமானுக்கு அலப்பலாபமாயிருக்குமென்றதாயிற்று.

புள்ளாய் ஓரேனமாய்ப்புக்கிடந்தான்—ஏதேனும் பகிபாகவும் மிருகமாகவும் தன்னை அமைத்துக்கொண்ட எம்பெருமானுக்கு ஆகாதது எதுவுமில்லைபென்று காட்டுகிறபடி. பகிபாகுக்கும் மிருகங்களுக்கும் ஆகாதது இல்லையே. அவன் ஜம்மத்தில் நியமங் கொள்ளாதாப்பேரலை உகத்து கொள்ளுகிற பதார்த்தக்கனி யும் நியமங்கொள்ளா னென்றாக.

“பொன்னடிக்கென்று உள்ளாதாருள்ளதை” என்றதனால், கீழ்ச்சொன்ன புஷ்பங்களைப் பறித்துக்கொண்டு போய் ஸமர்ப்பிக்கவேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமுமில்லை, “இவை எம்பெருமானுக்கு ஆம்” என்று நெஞ்சால் நினைக்குமளவும் போதும் என்பது பெறப்படும். “நினைவே அமையும்; செயல் மிகை” என்பர் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும். ... .. (சு)

கணையார் கடலும் கருவிளையும் காயாவும்
அணையாணை * அன்பினு லார்வத்தால் * என்றும்
கணையார் மலரிட்டுத் தொண்டராய் நின்று *
நிணையாதார் நெஞ்சென்றும் நெஞ்சல்ல கண்டாமே. (எ)

கணை ஆர் கடலும்	ஒலிமிக்க கடலையும்	தொண்டர் ஆய் சின்று	தொண்டர்களுயிருந்து கொண்டு
கருவிளையும்	கருவிளைப்பூவையும்	என்றும்	எப்போதும்
காயாவும்	காயாம்பூவையும்	நிணையாதார்	{ நினைக்கப்பெருதவர்களி லுடைய
அணையாணை	{ ஒத்திருக்கின்ற எம்பெருமாணை	நெஞ்சு	நெஞ்சானது
அன்பினால்	{ அன்போடும்	என்றும்	ஒருகாலும்
ஆர்வத்தால்	{ ஆற்றாமையோடும்	நெஞ்சு அல்ல	நெஞ்சாகமாட்டாது;
கணை ஆர் மலர் இட்டு	{ தடாகங்களில் சிரம்பிய பூக்களைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்த	கண்டாம்	{ (இதனை நாய் கன்கு) அறிவோம்,

* * *—கடல், கருவிளைப்பூ, காயாம்பூ என்னுமிவற்றை ஒருபுடை ஒப்பாகச் சொல்லலாம்படியான திருமேனிபடைத்த எம்பெருமான் பக்கவில் ப்ரேமவிசேஷத்தோடே, சுணைகளில் ஏற்கனவே நிறைந்துள்ள புஷ்பங்களைக் கொணர்ந்து ஸமர்ப்பித்து அடிமைத் தொழிலுக்கு இசைந்து அவையே சிந்தித்திருக்கமாட்டாத நெஞ்சு நெஞ்சேயன்று யென்றதாயிற்று.

அன்பினால் ஆர்வத்தால்—அன்பாவது ஸ்நேஹம்; ஆர்வமாவது, பெருவிடில் முடிந்துபோம்படியான ஆற்றாமை.

கணை ஆர் மலர்—இவன் புதிதாகப் புஷ்பங்களை ஸ்ரவ்ஷிக்கவேண்டிய அருமையிலலை; ஏற்கனவே சுணைகளில் பூக்கள் சிரம்பியுள்ளன? இசையுதானே வேண்டுவது என்று காட்டுகிறபடி. “தாமுளரோ தம்முள்ள முள்ளுளதே தாமஸ்ரயின் பூவுளதே ஏத்தும் பொழுதுண்டே” என்ற பூதத்தாழ்வார் பாசரம் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. .... (எ)

வேறியார் கருங்கூத்தலாய்ச்சியர் வைத்த *
உறியார் கறுவேண்ணெய் தானுகந்துண்ட
சிறியாணை * செங்கண்ணையாணைச் சிந்தித்
தறியாதார் * என்று மறியாதார் கண்டாமே. (அ)

வெறி ஆர்	பரிமனம்மிக்க	செரியான	செரியவனும்
கரு கடந்தல்	கரிய கடந்தையுடைய	செம் கண்	{ சிவந்த திருக்கண்களை புடையனுமான
ஆய்ச்சியர்	இடைச்சிவனாலே	கெடியான	ஸ்வேச்சவான
வைத்த	சேமித்துவைக்கப்பட்டதாய்	செத்தித்த	{ கெஞ்சாலும் கிளைத்தறியாதவர்கள்
உறி ஆர்	உறிகளிலே பொருந்தியதாய்	அறியாதார்	
ஈறு	மணம்மிக்கதான	என்றும்	எப்போதும்
வெண்ணெய்	வெண்ணெயை	அறியாதார்	அவிசேகிகளேயாவர்
தான் உகந்த	{ தான் விரும்பி யமுதுசெய்த	கண்டாம்	என்கு அறினோம்.
உண்ட			

* * *—இடைச்சிகள் உறிகளிலே சேமித்துவைத்த ஈறு வெண்ணெயை ஆச்சரித த்ரவ்யமாகவாலே பெறும் பேறு பெற்றானாய் வாரியமுதுசெய்த சிது பிள்ளையும் செந்தாமரைக் கண்ணனுமான ஸ்வேச்சவான கிளைத்தறியாதவர்கள் எத்தனையேனும் சாஸ்த்ரஞானத்தாலே சீரியர்களாயினும் அறிவில்லாதவர்களே யாவர் என்றாராயிற்று.

“ஒண்டாமரைபாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு” என்கிறபடியே எம்பெருமானை அறியுமதுவே அறிவாதலால் “செக்கெண்டியானைச் சிந்தித்தறி யாதார் என்றுமறியாதார்” எனக் குறையில்லை பென்த. .... (அ)

தேனோடு வண்டாலும் திருமாலிருஞ்சோலை *

தானிடமாக்கொண்டான் தடமலர்க் கண்ணிக்காய் *

ஆன்விடையே முன்றடர்த்தாற் காளானூரல்லாதார் *

மானிடவரல்லரேன் நென்மனத்தே வைத்தேனே!

(க)

வண்டு	வண்டுகளானவை	கண்ணிக்காய்	{ கண்ணியுடையனான சப்பின்னைப்பிராட்டிக் காக
தேனோடு	வாயில் தேனோடு	ஆன்விடை	{ எழுரிசுப்பங்களை எழ்
ஆளும்	ஆவாரிக்கின்ற	அடர்த்தாற்கு	{ வலியுடக்கின பெருமானுக்கு
திருமாலிருஞ்	{ திருமாலிருஞ்சோலை மலையை	ஆன் ஆனார்	{ அடிமைப்பட்டவர்கள் தவிரமற்றையோர்
சோலை		அல்லாதார்	
தான் இடம் ஆ	{ தனக்கு இருப்பிடமாக அமைத்துக்கொண்ட வனும்,	மானிடவர்	{ மறுவ்யகோடியில் சேர்த்தவர்களல்ல
கொண்டான்		அல்லர்	{ என்ற என்ற
அன்று	முன்பொருகாலத்தில்	என் மனத்த	என்னெஞ்சிலே
தட	விசாலமாய்	வைத்தேன்	உறுதியாகாட்டினேன்.
மலர்	குவளை மலர்போன்ற		

* * *—வண்டுகள் தேனுண்ட வாயோடே முரலப்பெற்ற திருமாலிருஞ் சோலைமலையைக் கோயிலாகக்கொண்டு வாழ்பவனும், அழகிற்கிறந்த சப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்புணர்ந்து கொள்ளவேண்டி, அவளது தந்தை கன்பாசுலக

மாகக் குறித்திருந்தபடி மிகக் கொடிய ரிஷபங்களேழையும் வலியடக்கினவனு
மான எம்பெருமானுக்கு ஆட்படாதவர்கள் மதுஷ்யயோதியிற் பிறந்துவைத்தும்
உணர்வின் பயன் பெறுதவர்களாகையாலே மாகரிடவரல்லர் என்று நான் வித்
தார்த்தம் செய்துகொண்டேன் என்கிறார்.

உணவுகளையுண்டு உயிற் றிரப்புகை, விஷயபோகங்கள் செய்கை, உறங்குகை
முதலிய காரியங்கள் பசுக்களுக்கும் மானிடர்க்கும் பொதுவாகையாலே, இனி
மானிடரென்கிற ஏற்றம் பெறவேண்டில் எம்பெருமானுக்கு ஆட்படுகையொன்றி
னால்தான் ஏற்றம் பெறவேண்டும்; அஃதில்லாதார் மானிடவரல்லர் என்னத் தட்
டிக்கை. “என் மனத்தே வைத்தேனே” என்னையாலே, இது எவ்விதத்தாலும்
மாதமாட்டாத வித்தார்த்தம் என்றதாம். ... .. (க)

மெய்க்நின்ற பாவமகல * தீகுமாலிக்

கைக்நின்ற வாழியான் குழும் கழல்குடி *

கைக்நின்ற வேற்கைக் கலியனொலிமாலை *

ஐயொன் றுமைத்து மிவைபாடி யாமீனே.

(க)

மெய் நின்ற	{ பிரதிருதியிலே துறப்பிக்க கேண்டுகின்ற	குடி	முடிமேற்கொள்ளுமவராய்
பாவம்	பாவங்கள்	கை நின்ற	கையும் வேற்படையுமாய்
அலை	ஒழிவதற்காக,	வேல் கை	நிற்பவரான
கை நின்ற	{ திருக்கையில் பொருத்தி ஆழியான் { திருவாழியையுடையனான	கலியன்	திருமக்கையாழ்வார்
திரு மாலை	திருமகன் கொழுநுடைய	ஒலி	அருளிச்செய்த
குழும் கழல்	{ ஸர்வவ்யாபியான திருவடிகளை	மாலை	சொல்மாலையாகிய
		ஐ ஒன்றும்	இப்பத்துப்பாசார்களை யும்
		ஐத்தம் இவை	
		பாடி	வாயாரப்பாடி
		ஆடுமின்	கத்தனம்பண்ணுகோள்.

***—அடியார்களின் வினைபை அகற்றுகைக்கு எப்போதும் கைகழலானேமி
யானாயிருக்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தலைமேற்புனைந்து பாவங்
கள் தொலையப்பெற்ற கொற்றவேற்பாசாஸன் கலியன் சொன்ன இத்திருமொழி
யைப் பாடியாடுவ்கோ என்கிறார். பாடினால் வரக்கு ஸபலமாகும்; ஆடினால்
சரீரம் ஸபலமாகும்; பாடுதலுமாடுதலும் மனப்பூர்வமாகவே உண்டாகவேண்டுத
லால் அர்த்தாத் அந்தக் கரணமும் ஸபலமாகுமென்று நாட்டார்க்கு வழிகாட்டினா
ராயிற்று. ... .. (க)

அடிவாவு:—நீனாகம், நீவ்வான், துப்பான், உடா. மையார், கன்னார், கின்
வெறி, தேன், செய், மாற்றம்.

ஏழாத்திருமொழி உரை முற்றிற்று.

ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பதினோராம்பத்து—எட்டாந்திருமொழி,

மாற்றமுளவாகிலும்.

உரையவதாரிதை:—அவதரித்தபோதே தொடங்கி பகவத்கிஷ்யத்தில் பக்திபண்ணாமல் முதலிற் உலகவாழ்க்கையில் ஊன்றியவராய் அதற்கு ஏற்ற தொழில்களையே செய்துவந்தவரான இவ்வாழ்வார்க்கு எம்பெருமான் தனது திருவருளால் வலியவந்து காட்சிதந்து திருமந்திரத்தை உபதேசித்து இவரை ஆட்கொள்ள, அதனால் தெளிவடைந்து தமக்கு அப்பெருமான் செய்த திருமந்திரோபதேசமாயிய மஹோபகாரத்தை மறவாது தமது நன்றியறிவுதோன்ற அதனை முதல்திருமொழியிலே கொண்டாடிப்பேசி, அதன் பின் அந்த எம்பெருமான் தனது கீர்த்திஹதுகக்ருகபயினால் உலகத்தைச் சீர்திருத்தி உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் பொருட்டு அடியவர்க்கு எளியனாய்த் தனது தலைமைதோன்ற எழுந்தருளியிருக்கிற திவ்யதேசங்களிலெல்லாஞ் சென்று அந்த எம்பெருமானை அதுபவிப்பவராய் வடநாடு முதல் மலைநாடு ஈறுகப் பலநாடுகளிலுமுள்ள திருமால் திருப்பதிகள் பலவற்றைக் குறித்துப் பலதிருமொழிகள் பாடி, அத்திருமாவின் அர்ச்சாவதாரங்களுக்கு அடியான ராமக்ருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்களின் குணசேஷத்தங்களைக் குறித்து உள்ளங்கரைந்து சிலதிருமொழிகள் விண்ணப்பஞ் செய்து, இத்திருமொழியோடு தமது பெரிய திவ்யப்ரபந்தத்தைத் தலைக்கட்டுகின்றார்.

பிறவித்துன்பம் மிக்க கொடிது என்பதையும், அது அவசியம் போக்கித் கொள்ளவேண்டிய தொன்று என்பதையும், அது தம்மால் ஒழிக்கவொண்ணாத படி புள்ளதனால் அதற்குத்தாம் மிக அஞ்சுகிறபடியையும், எம்பெருமானது திருவடிகளிற் சரணம் புகுந்தே அது தவிர்க்கக் கடவதாயிருக்கிறபடியையும் அப்பெருமானை முன்னிலைப்படுத்தி அவன் ஸர்வீதியில் விண்ணப்பஞ்செய்து 'உன்னை இடைவிடாது அதுபவிப்பதற்குத் தடையர்கவுள்ள தேஹஸம்பந்தத்தை அடியேனுக்குப் போக்கியருளவேணும்' என்று அவன் திருவடிகளிலே விழுந்து வேண்டுகின்றார் இத்திருமொழியில்.

பயிர் செய்பவன் பயிர்த்தலையிலே குடிசைகட்டிக்கொண்டு அதில் இருந்து அப்பயிரைப் பாதுகாப்பதுபோல எம்பெருமான் இந்நிலவுலகத்தில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கிற திவ்யதேசங்களுக்குத் தலைமைபெற்ற தான திருவாங்கமும், இவ்வாழ்வாரது திருவவதாரஸ்தலத்துக்கு அணித்தான திருவாளியும் ஆகிய சோழநாட்டுத் திருப்பதிகளிரண்டும் இத்திருமொழியிலே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளமை அறிக.

மாற்றமுள வாகிலும் சொல்லுவன் * மக்கள்
தோற்றக்குழி தோற்றவிப்பாய் கொல்? என்றின்னம் *
ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போ லஞ்சகின்றேன் *
நாற்றச்சுவையு ருலியாகிய ஈம்பி! (க)

மாற்றம் கனவ
வாறு ஒலி
ஆயி கப்பி { கத்தம் கனம் கப்பர்சம்
சப்தம் என்னும் புலன்
கட்டு உரியன
எம்பெருமானே!

மாற்றம் உள
ஆனும் { ("அடியேனே ஆட்
கொண்டருளினாயில்லை"
என்று நான் உன்மேற்
குறைகூறும் வார்த்தை
கட் கெல்லாம்) மாறாக
(நீதானே ஆட்பட்டு
உய்த்தாயில்லை" என்று
என்மேற்குற்ற
மாக நீ) சொல்வத்தக்க
வார்த்தைகள் பல
உன்னையேயாதிலும்

சொல்லுவன் { (அகவிர்த) யான் ஒன்று
உறவேன்;

(அத்யாதேனில்);

மக்கள் { (உன்னேச்சாணமடையாத
ஸாதாரண) மனிதர்கள்
(கர்மகசத்தாற்) பிறக்கு
மிடமான கர்ப்பஸ்தானத்
திலே என்னை
இன்னமும் பிறக்கும்
படி செய்துகொவையோ
என்றாகுதி

ஆற்றம் கரை
வாழ் மரம்
போல் { ஆற்றின் கரையிலேயுள்ள
மரம்போன்றவனாகுதி

அஞ்ச
கின்றேன் { (வாக்கடவதான அபாயத்
தைக்குறித்த எப்பொழு
தும்) பயப்படுகின்றேன்.

* * *—மாற்றமுளவாகிலுஞ் சொல்லுவன்—மாறாகக் கூறுவது மாற்றம்;
மறுவார்த்தை; அதாவது எதிர்மொழி, ப்ரத்புத்தாம். எம்பெருமானே! என்
னுடைய வாதங்களுக்கெல்லாம் நீ பிரதிவாதம் கூறுப்படியான ஆற்றலுடையாய்
என்பது அறிவேன்; ஆனாலும் ஒன்று சொல்லுவேன் கேளாய் என்கிறார்.

ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கும் ஸம்வாதம் நிகழும்வகை;—

ஜீவாத்மா—தீயர்கள் போலவே பரமபதத்தில் எப்பொழுதும் உன்னையடுத்
திருந்து நியோகத்தத்தை அதுபவிக்கக்கூடியவையான ஜீவகோடிகள் அவ்விதம்
பைத் தொன்று தொட்டு இழந்து இப்பிரபஞ்சத்தில் இழிவடைய வேண்டிய
தென்?

பரமாத்மா—இவ்வுலகத்து ஜீவகோடிகள் என்னைப் பராமுகஞ்செய்து பிர
பஞ்ச விஷயங்களில் இழிந்து அங்கு ஆழங்காற்பட்டுப் புண்யபாபருபமான கரு
மங்களைச் செய்து அக்கர்மபாம்பரையானது ஜம்மபரம்பரையிலே செலுத்த அவ்
வழிகளால் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்துவருந்துமிடத்தும் அப்பிறவித்துயர்
க்கு அஞ்சி என்னைச் சாணமடையாமலே அங்ஙனம் அழிவுறுகின்றன; கருமங்
களைச் செய்தீவர்களிடத்திலே அவற்றின் பயன் சென்று சேரக்கடவதன்றோ?
இதில் என்குற்றம் ஒன்றுமில்லையே;

ஜீவாத்மா—விருப்புவெறுப்புக்களுக்கு அடியான மனம் உன் அநீனமான
லால் உன்பக்கல் விருப்பங்கொண்டிலோ மென்று என்மேல் நீ குற்றஞ்சொல்லக்
காரணமில்லையே; இன்னமும், கர்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்குமிடத்தில் தொழில்

வடிவமாதலால் உடனே அழியுந்தன்மையதான அது உனது நிகரஹாதகரஹ ரூபமாய் உன் திருவுள் தில் நிலைகின்றே பயனை விளைத்தால் ஸர்வேச்வரான நீ அதனைப் பொறுத்தருளினால் அது தீர்க்கிடுமே;—அங்கனஞ் செய்தருளமிடத்து உன்னைத் தடுப்பவருண்டோ? பாதந்திரமான ஜீவகோடிகளுக்கு ஸ்வாதந்திரிய மில்லையே; உடமைபைப் பாதுகாக்குங்கடமை உடையவனதன்றோ? ஆகவே, எங்குநிழவுக்கு உன் அராதாமேகாரணம்;

பரமாத்மா—நீங்கள் சேதநராதலால் நீங்களே முயற்சிசெய்து என்பக்கல் வரவேண்டாவோ? நான்முன்னமே உங்கட்கு ஜ்ஞானசக்திகளைத் தந்துள்ளேனே; அப்படியிருக்க என்மேல் விண்பழி சுமத்துவது ஏதற்கு?

இங்கனம் எம்பெருமானால் நல்லறிவுருளப்பெற்ற ஆழ்வார்தாமும் முற்று ணர்வுடையான எம்பெருமானும் வாதிப்ரதிவாதிகள் போன்று வேதவேதாந்தங் களைக்கொண்டு கர்மஸ்வரூபத்தையும் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தையும் ஜீவாத்மஸ்வ ரூபத்தையும்பற்றி நின்று பேசிக்கொண்டு சென்றால் அதற்கு ஒர் எல்லையில்லாமை பாலும், அவ்வாதம் தமது பிறவித்துயர் தீர்வதற்குக் காரணமாகாதாலும் அதனை விட்டுக் காரியமே கண்ணாக மாற்றமுளவாகிலும் சொல்லுவன் என்று தொடங்கித் தம் குறையையும் வேண்டுகோளையும் விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். “திரையவித்து நிராடலாகா உரைப்பா, ருரையவித் தொன்றுஞ்சொல்லி” என்றபடி வாதிப்ரதிவாதங்கட்கு ஒரு முடிவிலையாகையால் மாற்றமுளவாகிலும் எனப்பட்டது.

ஆற்றங்கரையிலுள்ள மாம் அந்த ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகித் தன் வேரை அகழ்ச்சிதத் தொடங்கினால் அவ்வபாயத்தைப் பரிஹரித்துக் கொள்ளவாவது அத்திற்குக்கு இடமின்றி விலகிநிற்கவாவது அத்துயரைத் தீர்ப்பதற்குப் பிற ரைத் துணையாகக் கூப்பிடவாவது மாட்டாமல் முறிந்துவிழுந்து அழிவுக்குள் ளாரும். தமது நிலைமை எப்போதும் அபாயத்துக்கு இடமாதல் பற்றியும் தமக்கு வரும் துன்பத்தைத் தாம போக்கிக்கொள்ள மாட்டாமையற்றியும் தமக்கு அந்த மாத்தை உவமைகூறுக. ஆற்றங்கரையின்மாமும் அபாய த்துக்கு இடமாகுமென்பதை “ஆற்றங்கரையின்மாமும் அரகரிய, வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமன்றே” என்றதனாலுமறிக.

சேதநரான தமக்கு அசேதநமான் மாத்தை உவமைகூறியதனால் தமக்கு உண்டான உணர்வு அஞ்சுவதற்கே காரணமாவதன்றி அபாயத்தை அகற்றுதற் குக் காரணமாகா தென்றவாரும். ஆகவே அந்த மாத்தினது நிலைமையிற்காட்டி லும் தமது நிலைமைக்கு உள்ளதாழ்வைப் புலப்படுத்தியபடி. இதுபற்றியே ‘மாம்போன்றேன்’ என்னுமல் ‘மாம்போலஞ்சுகின்றேன்’ என்றார். மாத்துக்கு அபாயமுளதேனும் அச்சமில்லை, அசேதநமாதலால்; தமக்கே அபாயத்தோடு அச்சமுமுண்டு, சைதந்யமுள்ளமையால்—என கேறுபாடு காண்க.

எம்பெருமானுடைய நியமனத்தால் அவதரித்து அவனுடைய திருவருளால் தத்துவஞானம் உதிக்கப் பெற்றுச் சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செப்கையினாலும் அவனுக்கே தொண்டு பூண்டிருக்கின்ற ஆழ்வார் இங்கனம் அஞ்ச வேண்டிவ

தில்லை யாயினும், எம்பெருமான் உபேஷித்தால் இங்கேபேகிடந்து வருந்தவும் அவன் ஆதரித்தால் அங்கேபோய்ப் பேரின்பம் பெறவுமாய்ப்படி பொதுவாகவுள்ள இந்நிலைமுகத்து உடல்வாழ்க்கையின் தன்மையிற் கருத்து ஊன்றியதனாலும், தமக்கு உண்டான ஞானம் விரைவில் வீடுபெறுமாய்ப்படி துண்டுதலாலும், நஞ்சு இல்லாத நீர்ப்பாம்பும் பாம்பென்ற மாத்நிரத்தால் அச்சந்தருதல்போலக் கர்ம கார்யமல்லாத தமது பிறப்பும் பிறப்பென்ற மாத்நிரத்தால் அச்சந்தருதலாலும், ஸாமாந்யமான மனிதர் அஞ்சுவதுபோலவே தாமும் அஞ்சுகின்றார் ; “ அஞ்சுவ தஞ்சாமைபேதைமை அஞ்சுவ, தஞ்சலறிவார் தொழில் ” அன்றோ ?

மாற்றச்சுவையுருளியாகிய நம்பி! = சப்தாதி விஷயங்களுக்கெல்லாம் எம் பெருமானுக்கு அதிசமானமே யிருத்தலால் அவ்வொற்றுமைநயம்பற்றியதாம் இவ்விளி. அங்கனமுள்ளவனுன நீ, புலன்வழிச்சென்றேனென்று என்மேற்குறை சொல்லக் காரணமில்லையென்பது உட்கோள். எனவே, “ கயக்யஜயநாஸநஃ- பயக்ருத் பயநாசநஃ ” என்கிறபடியே அச்சத்துக்குக் காரணமும் பரிஹாரமும் நீயேயென்றவாறு; உன்னிடத்தினின்றும் என்னையகற்றுகைக்குக் காரணமான சப்தாதி விஷயங்கட்கெல்லாம் நீயே நியாமகனென்றபடி.

மாற்றம் என்பது பால்பகா அஃநினைப் பெயராதலால் ‘உள’ என்னும் பன்மைமுற்றைக்கொண்டது. பாட்டின்றுழியில் நம்பி என்பதும் பாடம். (க)

சீற்றமுள வாசிலும் செப்புவன் * மக்கள்
தோற்றக்குழி தோற்றவிப்பாய் கொலென்றஞ்சி *
காற்றத் திடைப்பட்ட கலவர்மனம்போல் *
ஆற்றத் துளங்காநிற்ப னுழிவலவா! (உ)

ஆழி வலவா	{ சக்கரப்படைபைப் பிரயோ கித்தலில் வல்லவனே!	மக்கள்	{ மனிதர்கள் (கர்மாதினமாகப்)
சீற்றம் உள ஆனிலும்	{ தோற்றக்குழியான குற்றங்கள் (என்னிடம்) உன்னவனானாலும்	தோற்றக்குழி தோற்றவிப் பாய் கொல் என்ற அஞ்சி	{ பிறக்கும் பிறவியிலே என்னையும் புருவிப் பையோ வென்ற என்னி அச்சமுற்ற
செப்புவன்	{ (உன்னையன்றி எனக்கு வேறுகதியில்லை யானவரால் உள்பக்கல் என்குறைமையச்) சொல்லிக்கொள்வேன் ;	காற்றத்து இடை பட்ட கலவர் மனம் போல்	{ பெருங்காற்றில் அகப்பட்டுக் கொண்ட மாக்கலத்திலே புன்னாரது மனம்போல
		ஆற்ற துளங்கா நிற்பன்	{ மிகவும் கடுங்கித்பேன்.

* * * — சீழ் ‘மாற்றமுள வாசிலுஞ் சொல்லுவன்’ என்று தொடங்கித் தாம் விண்ணப்பஞ் செய்தபோது ‘ஆழ்வீர்! நீர் பலபிழைகளையுடையார யிருந்தும அவற்றைபுணராமல் உம்மை நல்லவர்போலக் கொண்டு, கண்ணோட்ட மில்லாத வனைக் கூறுமாறுபோல என்னைத் ‘தோற்றக்குழியின்னந் தோற்றவிப்பாய்கொல்’ எனக் குறைசொல்லுவதென்?’ என்று எம்பெருமான் தமது பிழைகளைக்

குறித்துச் சீரியதாகக்கொண்ட ஆழ்வார் 'சீற்றமுளவாகிலுஞ் செப்புவன்' என்கிறார். நீ சீற்றங்கொள்ளும்படியான பிழைகள் என்பக்கல் இல்லாமையாத் சொல்லுகிறேனல்லேன்; உன்னைப்பற்றி எனக்கு வேறுகதிரில்லாமையாலே உன்னிடமே சரண்புகுக் கூறுகிறேனென்றபடி. எம்பெருமான் பொறுக்கவொண்ணாது திருவுள்ளத்தில் கோபங்கொள்ளும்படி நிலவுகத்தாரிடம் நேர்கின்ற குற்றங்கள்—பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் பிறவுமாம். எம்பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டதான ஆத்மவஸ்துவை எனது என்று ஸ்வதந்தரம் பாராட்டுதலும், அப்பெருமான் துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்து தருமத்தை நிலைபிறுத்தி உலகத்தைச் சீர்திருத்துதற் பொருட்டுத் தன்ஸங்கல்பத்தினால் கொள்ளும் திருவவதாரங்களைக் கருமவசத்தாலாகும் பிறப்போடொப்ப மதித்தலும், அவனது பிரவேசம் பெற்ற அர்ச்சாவிக்ரஹங்களைக் கல் பொன் வெள்ளி செம்பு என்று அவமதித்தலும் முதலானவை பகவதபசாரங்களாகும். அப்பெருமானடியார்கள்ளை நன்குமதியாது அவர்கள் பக்கல்செய்யும் பொல்லாங்குகள் பாகவதாபசாரங்களாகும். பிறவுயிர்களுக்கு களிவு செய்தலும், பகவானுடைய ஆஜ்ஞாருபமான வேதசாஸ்திரவிதிகளின்படி நடவாதிருத்தலும், சப்தாதி விஷயார்த்தங்களிலே ஊன்றி எம்பெருமான்பக்கல் பராமுகஞ் செய்தலும் முதலானவை 'பிற' எனப்படும்பசாரங்களாகும். இப்படிப்பட்ட அபசாரங்கள் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலுள்ள ஆழ்வார்தமக்கும் நேரக்கடியனவாகக் கொண்டு, இவைநிமித்தமாக அடியேன்மீது சீற்றமுண்டானாலும் வேறுபுகளிடமில்லாமையாலே, * குற்றம் பார்க்கில் சுற்றமில்லையாதலால் என்பிழைகளைப் பாராட்டாது பொறுத்தருள வேணுமென்று பிரார்த்திக்கிறேனென்பதாக முதலடியின் கருத்துக்காண்க.

சீற்றமுளவாகிலுஞ்செப்புவன் என்ற விதற்கு ஸ்ரீ லக்ஷ்ண ரீதியிலே யோஜகாபேதமான அர்த்தமுமொன்றுண்டு; சீற்றமுளவாகிலும்—('மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல்' என்று வான் உன்மேற் குறைகூறுவதனால் உனக்குக்) கோபமுண்டாகுமானாலும், செப்புவன்—('சீற்றத்தை ஜீவிக்கவொட்டாத உன்னுடைய க்ருபையைப், சீற்றங்கொண்டு அஞ்சி வாய்முடியிருக்கவொண்ணாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸம்ஸார ஆர்த்தியையும், சீறியெழுத்து எறியிலும் வேறுபுகளில்லாமையாதே அநர்ப் கதித்வத்தையுங்கொண்டு) விண்ணப்பஞ் செய்கிறேன் என்பதாம். 'தீழ்ப்பண்ணின அபசாரங்களாலே சீற்றமிருந்தாலும்' என்பது பெரியவாச்சான்பின்னே கொண்ட பொருள்; 'இப்போது அடியேன் சொல்லப்போகிற வார்த்தையினாலே சீற்றமுண்டானாலும்' என்பது பின்னாலோகாதாரியர் கொண்ட பொருள். இவ்வளவே வாசி. [ஸ்ரீ லக்ஷ்ணம் மூன்றாம் பிரகாசத்தின் முடிவில்—“சீற்றமுள் வென்ற அநந்தரத்திலே இவ்வர்த்தத்தத்தத்தாமே அருளிச்செய்தாரிறே, சீற்றமுண்டென்றறிந்தாற் சொல்லும்படி யென்னென்னில்; அருளும் ஆர்த்தியும் அநர்ப்கதித்வமும் சொல்லப்பண்ணும். சீறினாலும் காலேக்கட்டிக் கொள்ளலாற்படி யிருப்பானொரு

வனைப் பெற்றால் எல்லாம் சொல்லவாயிதே” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளும் அவற்
றின் வியாக்கியானமும் இங்கு அறிபத்தக்கன.]

“மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்” என்றதன் கருத்தாவது—
நீ சிறவேண்டுமென்படியான கருமங்களை நான்செய்து அவற்றின் பயனாகச் சிலபிறப்
புக்களிலே நான் செல்லநேர்ந்தால் தடுத்து என்னை மீட்காமல் அதுமதிபண்ணி
உதாஸீநர்போலே யிருந்துவிடுகிறாயோ? என்பதாம். விலக்காமையே தோற்று
விப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. பரமாத்மா கைவிடுதலே ஜீவாத்மாவின் பிறவித்
துயர்க்கு ஹேது. கிணற்றில்விழுங் குழந்தையைத் தாய் எடா திருந்தால் தாயே
தள்ளினாள் என்கைக்குத் தட்டில்லையே.

கீழ்ப்பாட்டில் தம்முடைய அச்சத்திற்கு ஆற்றங்கரை வாழ்மாத்தைத் தருஷ்
டாந்தமாக அருளிச்செய்தவர் இப்பாட்டில் ௧ காற்றத்திடைப்பட்ட
மனத்தைத் தருஷ்டாந்தமாகக் கூறுகின்றார். பெருங்காற்றிலே அகப்பட்ட
கலத்தினுள்ளே இடப்பவர்களின் நெஞ்சுபோலே என்னெஞ்சும் துளங்குகின்
தென்கிறார். அவர்கட்கு அச்சம் மேலிடுமேயன்றி அவ்வச்சத்தின் காரணத்தைத்
தீர்க்கும் சக்தியில்லாமையேயன்றி எனக்கும் அஞ்சதலையன்றி அச்சத்தின்
காரணத்தைத் தவிர்க்கும் சக்தியில்லையென்பார் அவர்கள் மனத்தைத் தம்மக்கு
உவமைகூறி ‘அஞ்சித் துளங்காதிற்புள்’ என்றார். அம்மாக்கலத்தினுள்ளார்
பலர்க்கும் உண்டாகிற அச்சத்தினளவு அச்சம் இவரொருவர்க்குமே உண்டா
யிற்றென்பது தோன்ற ‘கலவர்’ எனப் பன்மைபாற் கூறினார். அவர்களுக்குக்
கவலை உடம்புஅழிதலில் மாத்திரம்; இவர்க்குக் கவலை—உயிர் பேறுபெறுது
அழிதலில், என துண்ணிய வேறுபாடு தோன்றுமாறு ‘ஆற்றத் துளங்காதிற்
பன்’ என்றார். அம்மாக்கலத்தாரது கலக்கத்தினும் தமது கலக்கம் மிக்கதென
வேளியிட்டவாறு; ஆதலால், கலவர்மனம் இவர்க்கு ஒருபுடை யுவமையேயன்றி
முற்றுவமைபன்றென்க. “வத்ததே ஆழ்கலத்தன்னகலுழ்” “பண்ணார்களிறே
போற் பாயோங்குயர்நாவாய், கண்ணார் கடன்மண்டிக் காற்றிற் கவிழுங்கால்,
மண்ணார் மணிப்பூனோய் மக்களுநர் துன்பம், நண்ணாராகத்தின் நான்காமடி
யன்றே” எனப் பிறநூல்களிலும் கலங்கவிழ்மக்கள் படுந்துன்பமே மிகப்பெருந்
துன்பத்துக்கு எடுத்துக்காட்டப்படுதல் காண்க.

ஆழிவலவா! = சரணாகதர்களுடைய எவ்வகைக் கலக்கத்தையும் ஒழிப்ப
தற்கு ஏற்ற கருவியும் ஆற்றலுமுடையாய்! என்றபடி. வலவன்—வல்லவன்.
வலக்கையிலேயுடையவன் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

கீற்றம்—தொழிற்பெயர்; சிறு—பகுதி: இது இங்குக் காரியவாகு பெயராய்,
கோபகாரணத்தின்மேல் நின்றது. உள என்ற பன்மையால் அக்குற்றமும் பல
வேன்க. காற்றத்திடை—காற்றிடை; அத்து—சாரியை. கலவர்—சாரியை
பெறுது நின்றது; சாரியை பெறுமிடத்துக் கலத்தவர் என நிற்கும். .... (2.)

தூங்கார் பிறவிக்க ளின்னம் புகப்பெய்து *
 வாங்காயென்று சிந்தித்து நானதற்கஞ்சி *
 பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல் *
 தாங்காதுள்ளம் தள்ளுமென் தாமரைக்கண்ணா!

(ந)

என் தாமரை கண்ணா { செத்தாமரைபோன்ற
 திருக்கண்களை யுடைய
 எனது நிலைவனே!

தூங்கு ஆர் பிறவிக்கன் { சஞ்சலம் மிக்க
 பிறப்புக்களிலே

இன்னம் புக பெய்து { (இதவரைபட்டது
 போதாமல்) இன்னமும்
 புகும்படி போட்டு

ய் என்று சிந்தித்து { என்னை மீட்காதிருந்
 திடுவையோ? என்று
 கவலை கொண்டு

நான் அதற்கு { நான் அப்பிறவித்தன்பத்
 அஞ்சி திற்கு அச்சமுறதலால்

பாம்போடு { பாம்பினுடனே
 ஒரு கூரையிலே ஒருவீட்டிலே பழகி
 பயின்றாப் வலிப்பதுபோலப்
 போல்)

தாங்காத உள்ளம் தள்ளும் { (பல பொல்லாங்குகட்டு
 இடமான உடலோடுகூடி
 வாழ்வதைப் பொருமல்
 என்மனம் தடுமாறு
 கின்றது.

* * *—கீழ் இரண்டு பாசாங்களில் ஆழ்வார் தமது குற்றங்களையும் அங்கீ
 கரித்து எம்பெருமான்மேற் குறையுங்கூறி அவனது ஸம்பந்தத்தை விடாது
 பெறும் விருப்பால் வேண்டியதற்கு இரங்கி அப்பெருமான் கண்குளிரக் கடாசித்
 தருளி 'ஆழ்வார்! குற்றங்களை உண்டென்றுஞ்சொல்லி நம்மையும் நீர் வெறுப்ப
 தேன்? நாம் செய்கிறபடி செய்கிறோமென்று பாசத்தை நம்மேல் இட்டு நீர் ஆறி
 இருக்கலாகாதோ?' என்று திருவுள்ளம்பற்றினதாகக்கொண்டு 'தாமரைக்கண்ணா!
 என் உள்ளம் நிலையில்லாது; யான் என்செய்கேன்?' என்கிறார். இன்னமும்
 பலபல யோனிகளிலே என்னைப் புகும்படிசெய்து மீட்காதிருந்திடுவையோ
 வென்று கவலைகொண்டு அப்பிறவித் தன்பங்களை நினைத்து அஞ்சுகின்றேனாத
 லால், பொல்லாத பாம்புடனே ஒரு வீட்டில் பழகி வலிப்பதுபோலப் பல
 பொல்லாங்குகட்டு இடமான உடலோடு கூடி வாழ்வதைப் பொருமல் என்மனம்
 தடுமாறுகின்றதென்கிறார். 'உள்ளம் தள்ளுமென் தாமரைக்கண்ணா!' என்கை
 யாலே என்னுள்ளம் தடுமாறுதபடி கடாசித்தருள வேணுமென்பது தோன்றும்.

தூங்கு—முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; தூங்குதல்—அசைதல்; சலித்தல்.
 மனம் சஞ்சலப்படுதற்கு ஹேதுவான ஸம்ஸாரமென்றபடி. இனி, தூங்குத
 லாவது உறங்குதலெனக் கொண்டு, தமோருணவசத்தால் அஜ்ஞானம் மிக்க
 பிறப்புக்கள் எனினுமாம்.

'பிறவிக்கண்' என்பது பழமையான பாடம்; கண்—ஏழனுருபு. அடுத்த
 பாசாத்திற்கும் இது கொள்க. அஞ்சி—அஞ்ச; எச்சத்திரிபு; இங்ஙனங் கொள்
 ளாதபோது மேலே அக்ஷரீயாது. கூரை—வீட்டின்மேல் வேயப்படுவது;
 இது கிணையாகுபெயராய், கிழவீட்டைக் குறித்தது. .... (க)

உருவார் பிறவிக்க என்னும் புகப்பெய்து *
 திரிவாயென்று சித்தித்தியென் றதற்கஞ்சி *
 இருபாடேரி கோள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல் *
 உருகாநிற்கு மென்னுள்ள முழிமுதல்வா! (சு)

ஊழி முதல்வா	{ பிரளயகாலத்த (உலக முழுஉதையும் வயிற்றில் வைத்துப் பாதுகாக்கிற) தலைவனே,	அதற்கு அஞ்சி	{ அப்பிறவிகளில் திரிதற்கு அஞ்சி,
உரு ஆர் பிறவிக்கன்	{ வடிவமமைத்த பிறப்புக்களிலே	இரு பாடு எரி கொள்ளியின்	{ இரண்டுபக்கத்திலும் கொருப்புப்பற்றியெரிய அவற்றின் கடுவிலே
இன்னம் புக பெய்து	{ இன்னமும் (என்னைப்) பிரவேசிப்பித்த	உன் ஏறும்பே போல்	{ அகப்பட்டிருக்கும் ஏறம்புபோல,
திரிவாய் என்று சித்தித்தி என்று	{ (கருமவசத்தால்) திரியக் கடவாய் என்று (என்னைக்குறித்த நீ) திருவுள்ளம்கொண்டு கின்றனையோ? என்று	என் உன்னம் உருகாநிற்கும்	{ என்மனம் (கலேசத்தால்) கெழித்து உருகிக் கொண்டேயிருக்கும். ர

* * *—பிரளயபத்திலே அனைத்தையும் பாதுகாக்கிற இறைவனே இந்த ஆபத்துக்கும் உதவத் தக்கவனென்று கொண்டு ஊழிமுதல்வா! என விளித்துக் கூறுகின்றார். பிரமன் முதலிய ஸகல தேவர்களுமுட்பட பாவும் அழிந்து போகின்ற கல்பாந்த காலத்திலே ஸ்ரீமங்கராயணன் அண்டங்களுயெல்லாம் தன் திருவயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு சிறுமுழந்தை வடிவமாய்ப் பிரளயப் பெருங்கடலிலே ஆகிசேஷனது அம்சமானதோர் ஆவிலையின்மீது பள்ளி கொண்டு அறிதுயில் செய்தருள்கின்றனென்று வாலாறு இங்கு அறியத்தக்கது. ஊழிமுதல்வா! இன்னமும் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து திரிலே னும்படி திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கின்றாயோ என்று நினைத்து அஞ்சி, இரண்டு பக்கத்திலும் கொருப்புப் பற்றியெரிசின்ற கொள்ளிக்கட்டையின் கடுவிலே அகப் பட்டு வருந்தும் ஏறம்புபோல என்மனம் கலேசப்பட்டுக்கொண்டே யிருக்கின்ற தென்கிறார்.

உரு ஆர் பிறவி=உடம்பும் உயிருக்கடியதாயினும் உடம்பின் குணமான பேதைமையேமிக்கு உயிரின் குணமான உணர்வுகுன்றித் தேஹாபிமானமே மிகுந்து ஆத்மோஜ்ஜீவந வகையிடுகாத பிறப்பு என்றபடி. பலவகைப்பட்ட வடிவங்கொண்ட பிறப்பு என்னவுமாம். அச்சத்துக்குக் காரணமா யமைந்த பிறப்பு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். திரிதல்—மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து இறந்து உழலுதல்.

இருபாடேரி கோள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல்=எந்தப்பக்கம் போனாலும் தீமைபையே அடைபும்படி ஐநகமாண்க்காரிக்குக்கும் கடுவே அகப்பட்டுநோவு படுகிற தன்மைக்கும் என்கும் புகலிடமுமின்றிப் பொறுக்கவும் மாட்டாதுபடுகிற

பாட்டுக்கும் ஏற்ற உவமை. தமது எளிமைதோன்ற எறும்பை உவமைகூறினார், திருநாவுக்கரசு நாயனார் தேவாரத்திலுள்ள “இருதலை மின்னுகின்ற, கொள்ளிமே லெறும் பெணுள்ளம்” என்ற செய்யுள் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. .... (ச)

கொள்ளக் குறையாத விடும்பைக்குழியில் *
தள்ளிப் புகப்பெய்திகோல்? என்றதற்கஞ்சி *
வெள்ளத் திடைப்பட்ட நரியினம்போலே *
உள்ளம் துளங்காநிற்ப ணுழிமுதல்வா!

(ரு)

கூழி { பிரையகாலத்தில் அத்வி
முதல்வா { தியனாயிருப்பவனே!
கொள்ள { அதுபலிக்க அதுபலிக்கக்
குறையாத { குறையாதபடியுள்ள
விடும்பை { தன்டங்களை விளைப்ப
குழியில் { தானகர்ப்பஸ்தானத்திலே
தள்ளிப் புக { காண் புகும்படி என்னைத்
பெய்திகோல் { தள்ளிப் போகடுகையோ
என்று { ஈ என்று

அதற்கு அஞ்சி } அப்பிறவித்தயர்க்கு
அஞ்சி } அஞ்சி
வெள்ளத்து இடை } வெள்ளத்திலே
பட்ட } அகப்பட்டவருக்குமே
நரி தீனம் } நரிக்கூட்டம்போலே
போலே }
உள்ளம் } மனம் கடுக்கிநிற்பென்பான்.
துளங்கா }
நிற்பன் }

* * *—இன்னமும் என்னைக் கொடிய ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளி அகற்றி விடப்பார்க்கிறாயோவென்று பெருகீர்ப் புகுக்கலைகப்பட்ட நரியினம் போலே ஒன்றுந் தோன்றாது நிலைதளும்பிக் கிடக்கின்றேனென்கிறார்.

இவ்வளவுகாலம் அதுபலித்துக் கழிவதென தூர் எல்லையுண்டாகில் அக்கால் வரையறையை எதிர்பார்த்து அது கழியும்ளவும் கிலேசப்பட்டாலும் படலாம்; அங்ஙனமன்றி, காலதத்துவமுள்ளவளவும் அதுபலித்துக்கொண் டிருந்தாலும் முதலிற் குறையுபடாது மேன்மேல் வளர்கிற துன்பங்களைத் தருவதானபிறப்பு, என்பது முதலடியின் கருத்து.

பிறப்பில் புகுதற்குக் காரணம் ஊழ்வினையேயாயினும் அதனை எம்பெருமான் ஒழித்திடுவதற்கு ஸமர்த்தனாபிருந்தும் அங்ஙனம்ஒழித்திடாநிருத்தலே காரணமாக ‘தள்ளிப்புகப்பெய்தி கோல்’ என்று அவன்மேல் ஏற்றிக் கூறுகின்றார். “கிணற்றிலேவிழுகிற ப்ராஜையை வாங்காத தாயைத் தானேதள்ளினாள் என்னக் கூடவதிதே” என்ற வியாக்கியான வாக்கியம் அறியத்தக்கது.

தள்ளிப்புகப்பெய்திகோல்?—‘செருப்பிலே அகப்பட்டு எரிகிறவனைத் திரிய அதுக்குள்ளே தள்ளி ஒன்றையிட்டு அழுக்குவாசைப்போலே.’

நரியினம்போலே—வெள்ளத்திலகப்பட்ட ஒருநரியின் வருத்தம் தமது கிலேசத்திற்கு ஒப்பாதற்குப் போதாதென்னுங்கருத்தால் ‘நரியினம் போலே உள்ளதுளங்கா நிற்பன்’ என்கிறார். நரிகள் பலவற்றுக்கு முண்டானபயம் இவ் ரொருவர்க்குமே உண்டாயிற்றென்க.

ஊழிமுதல்வா = முன்பு நீ பரிஹரித்த ப்ரளயாபத்தினளவல்ல நான் நோவு
படுகிற ஸம்ஸாரப்ரளயம்; அங்கு ஒருவரும் அபேஷிபாதிருக்கப் பரிஹரித்தாய்;
இங்கு நான் அபேக்ஷக்கச் செய்தேயும் பராமுகமாயிருக்கிறாய், என்பது
சூறிப்பு. (ரு)

படைநின்ற பைந்தாமரையோடு * அணிநீலம்
மடைநின் றலகும் வயலாலி மணாளா! *
இடையனெறிந்த மரமே யோத்திராமே *
அடையவருளா யெனக்குன்றனருளே. (க)

படை நின்ற	{ உழுபடையாகிய கலப்பையைக்கொண்டு உழும்போது அதில் அகப் பட்டு அழியாமல் தப்பி யொதுங்கி நின்ற	ஆலி	{ திருவாலிபென்னுந் திருநகரியிலெழுந்தருளி யிருக்கிற
பைந்தாமரை யோடு	{ பசுமையான தாமரைக் கொடிகளும்	மணாளா	{ மணவாளனென்னுந் திருநாமமுடைய எம்பெருமானே!
அணி நீலம்	{ அழகிய நீலோற்பலக் கொடிகளும்	இடையன் எறிந்த மரமே ஒத்த இராமே	{ ஆடுமாடுகள் எட்டித்தழை மேயலும்படி) இடையர் கள் (வினாந்து கையிற் கத்திகொண்டு கிளைகளை) வெட்டிச்சாய்க்கப்பெற்ற மரங்களைபோல யான ஒருபுறம் உலராதபடி
மடை நின்ற	{ (பின்பு களையாகப்பறித் தெரியப்பட்டு அங்ஙனம் எறியப்பட்ட இடமான) நீர்பாயும் மடையிலே கிடந்து	அடைய எனக்கு	நான் உன்னை யடையும்படி எளியவருள அடியேனுக்கு
அலரும்	மலரப்பெற்ற	உன்தன் அருள்	உனது கருணையை
வயல்	கழனிகளை யுடைய	அருளாய்	செய்தருளவேணும்.

* * *—இவ்வாழ்வார்க்கு அகிலபீடந்தான வயலாலி யெம்பெருமான்
“அடியேன் பிறந்தேன் பிறந்தபின்னை, வற்றுகீர் வயல்குழ வயலாலியம்மாளைப்,
பெற்றேன் பெற்றதுவும் பிறவாமைப் பெற்றேனை” என்றும் “அணியாவிகை
தொழுது, முன்னஞ்சேர் வல்வினைகள் போக முகில் வண்ணன், பொன்னஞ்சேர்
சேவடிமேற் போதணியப்பெற்றோமே” என்றும் மிக எடுபட்டுக் கூறும்படி மிகப்
பாங்கான வழிபடுகடவுளாதலால் இங்கு அப்பெருமானை விளித்து ‘எனக்கு
உன்றன் அருள் அருளாய்’ என்கிறார்.

வினைநிலங்களில் கலப்பைகொண்டு சாஸ்காலாக உழும்போது இருபுறத்தும்
உழுபடை செல்ல அதற்கு அறமல் இடையிடையே கிடக்குமிடமும் படை
யெனப்படும். கலப்பைச் சாலில் அகப்படாமல் தப்பிப் படையென்னும் அந்நடு
கிடத்திலே நின்ற பசுமையான தாமரைக்கொடிகளும் அழகிய நீலோற்பலக்
கொடிகளும் பின்பு பயிர் செய்யவர்களால் களையாகப் பறித்துப் புறத்திலே யெறி

வப்பட்ட இடமான நீர்பாய்மடையிற் கிடந்து மலருமென அந்நாட்டின் நிலவள
நீர்வளச் செழுமை கூறியவாரும். * வற்றாநீர் வயல்குழ வயலானியாதலால் இங்
கனமாதல் கூடும். "மணிகெழுநீர் மருங்கலரும் வயலாவி" "மையிலங்கு
கருங்குவளை மருங்கலரும் வயலாவி" "வம்பார் பூவயலாவி" எனப் பிறவிடங்களி
லும் இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்தல் காண்க.

மணாளன்—மணவாள னென்பதன் மருஉ; கலியாணப்பிள்ளையென்று
பொருள்படும். மணம் ஆளன் எனப் பிரியும். திருவானியி லெம்பெருமான்
அமிழ்தகடவல்லி நாச்சியாரை மணம்புரிந்த மணவாளத் திருக்கோலத்துடனே
வந்து இவ்வாழ்வார்க்குக் காட்சிதந்து வலிய ஆட்கொண்டு மந்திரோபதேசஞ்
செய்து அருள்புரிந்ததனாலும் மணவாளனெனத் திருநாமமுடையன். இவ்வாழ்
வார் தம்மைத் தலைமகளாகப் பாவித்து இப்பெருமானைத் தமக்கு மணவாளனாகக்
கொண்டு சில திருமொழிகள் விண்ணப்பஞ் செய்திருத்தலும் உணர்க.

பின்னடிகளின் கருத்தாவது;—ஆடுமாடுகள் எட்டித் தழைமேயலாம்படி
இடையர்கள் சிலமாங்களின் களைகளைக் கைக்கத்திகொண்டு பாதியளவு வெட்டிச்
சாயவிட்டிருத்தல் இயல்பு. அம்மாம் ஒருசார் பசுமையாய் ஒருசார் உலர்ந்து
கிடக்கும்; அது போல நான் ஞானலாபத்தாலுண்டான மகிழ்ச்சியைப் பெற்றத
னோடு பேறுகடைக்கப் பெறுமையாலுண்டான வாட்டத்தையும் அடைந்திராத
படி எனக்கு அருள்செய்ய வேண்டுமென்கிறார் "நிடுபன் மலர்மாலையிட்டு நின்
னினையடி தொழுதேத்து மென் மணம்வாட நீ நினைவேல்.....அணியாவிபம்
மானே!" என்றார் முன்னும். முழுவதும் ஆரந்தமே பெறும்படி அருளவேண்டு
மென்றவாறு. வேர்பறிந்த கொடியின் மூலர்களும் போட்டவிடத்திலே செவ்வி
பெறும்படி செய்யுந் தேசத்திலே வாழ்பவனாய் முதல் பறிந்ததற்குஞ் செவ்வி
பெறுத்தவல்ல பரமசக்தியுத்தனை உனக்கு வேர்பறியாது ஒருசாருலர்ந்தது
மாத்திரமாயுள்ள மாத்துக்கு முழுவதும் பசுமையுண்டாம்படி செய்தல் எனினே;
ஆகவே, அம்மாம்போல ஒருபுறம் தளிர்ந்து ஒருபுறம்வர்டும் எனக்கு நீ பூர்ண
கந்தத்தை விளைக்கத்தட்டில்லையென இப்பாகாத்தின் ஈயமுணர்க. பல பொல்
லாக்குகட்டு இடமான உடம்புடனே இவ்வுலகத்திலே யிருந்து தொண்டுசெய்த
லினால் பூர்ணத்ருப்திபுண்டாகாமைபற்றி நான் பரமபதத்தில் உன்னையடைபும்
படி அருள்புரிய வேணுமென்று வேண்டினாராயிற்று.

'இடையனெறிந்த மரம்' என்றதொடர் ஒரு பழமொழியாய் வழங்குவந்த
தென்பது "அடையப்பயின்றார்" என்றுதொடங்கும் பழமொழிச் செய்யுளின்
சுற்றடியாக அத்தொடர் அமைந்திருத்தலால் தெரிகின்றதென்பர். இங்ஙனமே
இத்திருமொழியின் முன்பின் பாகங்களில் வந்த 'ஆற்றங்கரை மரம்' 'காற்றி
டைப்பட்ட கலவர் மனம்' 'பாம்போடொரு கூரையிற் பாயில்' 'இருதலைக்
கொள்ளியெறுப்பு' 'வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம்' 'வேம்பின்புழு வேம்
பன்றியுண்ணுது' என்பனவும் முது மொழியாதலைப் பழைய நூல்களிற் காணல்
மென்ப.

‘நான்’ என்று மாத்திரஞ் சொன்னால் அஹங்காரமென்கிற யானென்னுஞ் செழுக்குத் தோன்றுமென்று ‘அடியேன் நான்’ என்றார். இயற்கையில் கரும்பா யிருக்கிற நீ என்கிறத்தில் வேம்பாக ஆனாலும் உன்னை நான் விடமாட்டேனென் றது பேர்லவே, இயற்கையில் உனக்கு அடியவனாயிருக்கிற நான் அவ்வடிமை, மாறப் பெற்றாலும் உன்னை விடமாட்டேனென்பதாக ‘பின்னும்’ என்ற சொல் லுக்குக் கருத்துரைப்பர் சிலர்.

‘தேம்பலினந்திங்கள் சிதைவிடுத்து ஐவாய்ப் பாம்பினனைப் பள்ளிகொண் டாய்’ என்ற கொடர், அடுத்த பாசுரத்தில் வருகிற அரங்கநகரப்பனைக் குறித்த, தாம். “துண்ட வெண்பிறையின் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய லண்டு வாழ் பொழில்குழாங்கநகர் மேயவப்பன்” என்ற திருப்பாணாழ்வார் பாசுரம் இங்கு, ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. சந்திரனது உட்குறையைப் போக்கின நீ என்மனக் குறையையும் போக்குவாயென்பது ‘தேம்பலினந்திங்கள் சிதைவிடுத்து’ என்ற தன் குறிப்பு.

‘ஐவாய்ப் பாம்பினனைப் பள்ளிகொண்டாய்’ என்றது உன்னை யெப்பொழு துஞ் சேர்த்திருக்க விரும்புகின்ற அடியார்க்கு அங்கனம் நினது நிரந்தர ஸம்ச லேஷத்தைத் தந்தருள்வாயென்ற குறிப்பு; திருவனந்தாழ்வானைப்பேரநிலை என்னையும் எப்பொழுதும் உன்னையிட்டுப் பிரியாமல் உன்னிடஞ் சேர்த்துக் கொண்டருளவேணு மென்றவாறு. —மீழும் ‘அடையவருளாய் எனக்குன்ற னருளே’ என்றார்.

எப்பெருமானது தில்ய தேஜஸ்ஸில் தாம் சுடுபட்டமை தோன்ற ‘பரஞ் சோதி’ என விளிக்கின்றார். பரஞ்சோதி—ஸூரியன் சந்திரன் அக்தி என்னும் முர்கடர்களின் ஒளியினும் மேம்பட்ட ஒளி. .... (௭)

அணியார் பொழில்கு ழரங்கநகரப்பா! *
துணியேனினி நின்னரு ளல்லதெனக்கு *
மணியே! மணிமாணிக்கமே! மதுகுதா! *
பணியாயெனக் குய்யும்வகை பரஞ்சோதி!

(௮)

தணி ஆர்	}	அழகுமிக்க சோலைகள்
பொழில் குழி		குழப்பெற்ற
அரங்கம் ககர்	}	திருவரங்கமென்னுந் திருகநகரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற
அப்பா		தந்தையே!
இனி		இனியேல்
யின் அருள்	}	உனது கருணையையே
அல்லது		யன்றி மற்றொன்றை
எனக்கு	}	எனக்கு (த் தஞ்சமரக)
தணியேன்		கினைத்திடேன்;
மணியே	}	நீலமணிபோன்ற உடிவை
		புடையவனே!

மணி	}	சிறத்த ரத்தமான மாணிக்கம்
மாணிக்கமே		போலு மேன்மை புடையவனே!
மதுகுதா	}	மதுவென்னும் அகரணை யழித்தவனே!
பரம் சோதி		சிறத்த வொளியை புடையவனே!
எனக்கு	}	யான் (பிறவித்துயர்தீர்த்த பரமபதம் பெற்ற)
உய்யும் வகை		உஜ்ஜிவிக்குமாறு எனக்கு
பணியாய்		ஒரு கல்வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும்,

அரங்கநகரப்பனே! ஆபத்காலத்திலுதவும் உற்ற குறவின்னான
நீ மிக்க குளிர்ச்சியுடையதாய் இளைப்புத் தீர்க்கவல்லதான திவ்ய தேசத்திலே
அடியார்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கும் பொருட்டு வந்து எழுந்தருளியிருத்தலால் உனது
அருளையன்றி வேறென்றை எனக்குப் பற்றுக்கோடாகக் கொள்ளேன் யான்
என்கிறார். துணிதல்—ரக்ஷகமாக நிச்சயித்தல்.

அணி ஆர் பொழில்—வரிசையாகப் பொருந்திய சேரலை யெனினுமாம்.
சேதநர்கட்கு ஹிதங்களைச் செய்வதில் தந்தைப்போலுதலால் எம்பெருமான் அப்
பின் எனப்பிப் பன்.

மணியே! கண்டவர் கண்ணுளிரும்படி நீலமணிபோன்று காண்பவரினைப்
பிபத் தீர்க்கும்படியான வடிவுடையவனே! என்றபடி. மணிமாணிக்கமே—
மிக்க விலையுள்ளதும் பெறுதற்கரியதுமான மாணிக்கமென்னுஞ் சிறந்த ரத்நம்
போல் இயற்கையில் மேன்மையுடையவனே பென்றவாறு. இவ்விரண்டும் உவமை
யாகு பெயர். மதுகுதனன் என்ற வடசொல்—மதுவென்ற அசுரனை அழித்தவி
னென்று பொருள்படும். 'மணியே மணிமாணிக்கமே' என்றழைத்தது வடிவழ
கிலும் மேன்மையிலுங்கொண்ட ஈடுபாட்டினால். 'மதுகுதா' என்றழைத்தது; நீ
முன்பு மதுவென்னும் அசுரனைக் களைந்தாற்போல இப்பொழுது எனக்குப் பகை
யான பிறவித் துயரத்தை அழித்தருள்வாயென்ற குறிப்பு.

செய்வது இன்னதென்று அறியாது சோதித்து நின்ற அர்ஜுனனைக்குறித்து
'உனது பாரமுழுதையும் நம்மேல் ஏறிட்டு நம்மையே தஞ்சமாக நனைத்திரு; நாம்
உன் விரோதிகளைப் போக்குகிறோம்; நீ சோடியாதே' என்று கைதயருளிச் செய்
தாற்போல, நான் உய்யும்படி எனக்கு ஒரு நல்வார்த்தை யருளிச் செய்யவேண்டு
மென்பார் 'எனக்கு உய்யும்வகை பணியாய்' என்கிறார். நீ பேறு தந்தருள்வது
பின்பொரு ஸமயத்திலானாலும், முன்னர் 'தருவேன்' என்று சொல்லுதல் மாற்
திரஞ் செய்தாலும் அதுகொண்டு ஆறியிருப்பேனென்பது உட்கோள்.

இங்கனம் தாம் பிரார்த்தித்ததற்கு இரங்கி அவன் ஒன்று சொல்லத்தொடங்
கும்போது அவனது திருமுகமண்டலத்திலும் திருமேனியிலும் அருளினுண
டர்வதொரு பெருவிளக்கத்தை யுட்கொண்டு பரஞ்சோதி யென விளித்தனமென்
பர் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. .... (அ)

நந்தாந்ரகத் தழுந்தாவகை * நாளும்

எந்தாய்! தொண்டரானவர்க் கின்னருள்செய்வாய் *

சந்தோகா! தலைவனே! தாமரைக்கண்ணா! *

அந்தோ! அடியேற்கருளா யுன்னருளே. .... (ஆ)

நந்தாந்ரகத்த { அடியாததொரு நாகமாகிற
பிறவித்தயார்த்திலே
அழுந்தா { முழிக்கிடக்க
வகை { வேண்டாதபடி
நாளும் { எப்பொழுதும்

தொண்டர் { உனது
குணங்களுக்கு { அடியவரினடிகளுக்கு
இன் அருள் { இனிமையான கருணையைச்
செய்வாய் { செய்புமியில்வுடையவனே!
எந்தாய் { எமது தந்தையே!

சந்தோகா	{ வேதங்களை யெல்லாம்	அந்தோ	ஐயோ!
தலைவனே	{ அறிந்தவனே!	அடியேற்கு	அடியேனுக்கு
தாமரை	{ செந்தாமரைமலர்போன்ற	உன் அருள்	உனது திருபையை
கண்ணா	{ திருக்கண்களை	அருளாய்	செய்தருள்.
	{ புடையவனே!		

* * *—செய்த பாபங்களுக்குத் தக்கபலனாகிய கொடுந்துன்பத்தை அது பவித்த வளவிலே நாகத்தைவிட்டு நீக்குதல் கூடுமாகையாலே அந்த யமனுடைய நாகத்துக்கு அழிவுண்டு; பிறவித்துயர்க்குக் காரணமான அவிதையை முதலியவற் றிற்கு ஒழிவில்லாமையால் அப்பிறவித் துயரம் மாறாதே அதுபவிக்கப்படுவதா தல் பற்றி 'நந்தா நாகம்' எனப்பட்டது. நாகயாதனையோ டொத்த கொடுந் துன்பமென்றபடி. விவேகிகள் ஸம்ஸாரத்தையே நாகமென்றபெயரால் வழங்கு வர். இதற்கு அழிவு செய்வது எம்பெருமானருளன்றி வேறில்லையாதலால் "அமுந்தாவகை நாளும் இன்னருள் செய்வாய்" என்கிறார். அத் திருவருளைப் பெற்றுத் துயர்தீர்த்து விடு பெறவேண்டுவார்க்கு அப்பெருமான் திருவடிகளில் வழிபாடுசெய்தல் அவசியமென்பது தோன்ற 'தொண்டரானவர்க்கு' எனப் பட்டது.

கண்ணோட்ட முடையனாய்க் கருணை மழைபொழிய மலரவிழித்த திருக்கண் களி லீடுபாட்டினால் 'தாமரைக்கண்ணா!' என்கிறார். அந்தோ! என்ற இரங்கக் குறிப்பு முறையிடுதற்கண் வந்தது. [எந்தாய்! அந்தோ அடியேற்கு அருளாய்] தந்தை அரசாண்டு இன்புறுசிற்க, ஸம்ந்தன் தரித்திரனா யிருந்தாற்போல், நீ எவ்வகையாலும் குறையில்லாதிருக்க யான் இங்ஙனம் எளிமைப்படுவதே! என்று சிந்தித்து இரங்குகின்றன ரென்க. செய்வாய் என்பதில், வகாவிடை நிலை— எதிர்கால முணர்த்தாது தன்மை யுணர்த்திற்று.

சந்தோகன்—வடசொல். சந்தஸ்—வேதம்; அதனால் கானம் பண்ணப்பட்டு பவன்; சந்தோகன். இனி, சந்தஸ்சையடைந்தவ னெனினுமாம். அடைத் டென்னும் பொருளுடைய சொற்களுக்கெல்லாம் அறிதலென்னும் பொருளுமுண் டென்பது வட்டனால் வழக்கு: இனி, எல்லா வேதங்களாலும் எழுத்து உரைக்கப் படுபவன் என்றுங் கற்றுதுக்கொள்ளலாம். சந்தோகமென்னும் ஸாம வேதத் தின் பகுதியை யறிந்தவனே யென்றும் சாந்தோக்யோபபிஷத்துக்கு விஷயமான வனே யென்றும் பொருள் கொள்ளவுரிடமுண்டு.

நாளும்—நாந்தோறும்; எந்நாளும்; உம்மை—தொறுப்பொருளது. .... (க)

குன்றமேத்தாரிரைகாத்தவன் றன்னை *
மன்றில் புகழ் மங்கைமன் கலிகன்றிசொல் *
ஒன்றுநின்ற வொன்பதும் வல்லவர்தம்மேல் *
என்றும் வினையாயின சாரகில்லாவே.

குன்றம்	{ (கோவர்த்தன) மலையைக்	கலிகன்றி	ஆழ்வார்
எடுத்த	{ குடையாகவெடுத்துப்	சொல்	அருளிச்செய்த
	பிடித்து	ஒன்று நின்ற	இப்பத்துப்
(அது கொண்டு பெருமழையைத் தடுத்த)		ஒன்பதும்	பாசாங்கனையும்
ஆவிரை	பசுக்கட்டத்தை	வல்லவர்தம்	{ ஒதியுணர்ந்தவர்களின்
காத்தவன்	{ பாதுகாத்தவனான	மேல்	மேல்
தன்னை	{ எம்பெருமானைக் குறித்த	வினை ஆயின	கருமங்கள்
மன்றில் புகழ்	{ சபைகளில்	என்றம்	எப்பொழுதும்
	புகழப்படுவராய்	சாரகில்லா	{ அணுநிப் பயன்
மங்கை மன்	{ திருமங்கை காட்டுக்குத்		வினைக்கமாட்டா.
	தலைவரான		

* * *—தன்னைச் சார்ந்த உயிர்களை உயர்திணையோடு அஃறிணையோடு வாசியற இடையூறில்லாதபடி குறிக்கொண்டு பாதுகாத்தருள்பவனான் எம்பெருமான் விஷயமாகத் திருமங்கைமன்னன் திருவாய்மலர்த்தருளிய இத் திருமொழியை ஒதியுணருமவர்கள் எவ்வினையும் நீக்கப்பெற்று இன்புறுவர் என்று பயனுரைத்து இப்பேரிய திருமொழியைத் தலைக்கட்டியருளினாராயிற்று.

இரண்டாமடியில் 'மன்றில் புகழ்' என்ற பழையபாடம் மறைந்துபோய் 'மன்றில் மலி புகழ்' என்ற புதிய பாடமே எங்கும் பரவிநின்றாலும் அது பெரியோர்க்கு உடன்பாடன்று. இத்திருமொழியில் கோசை முதலான பாசாங்கள் தோறும் ஒவ்வோரடியும் ஒற்றொழித்துப் பன்னிரண்டெழுத்தும், நிரையகை முதலான பாசாங்கள்தோறும் ஒவ்வோரடியும் ஒற்றொழித்துப் பதின்மூன்று எழுத்தும் அமைந்துள்ளன வென்பதைக் கண்டறிந்தால் இப்பாட்டில் 'மலி' என்பது அதிகப்படியான பாடமென்று எளிதில் புலனாகும்.

மன்று—பலர்கடும் வெளிபுமாம். சிலரேனும் பலரேனும் கடுமிடங்களி லெல்லாம் அவர்களனைவராலும் பாராட்டிப் பேசப்படுகின்றது ஆழ்வாருடைய சீர்த்தி யென்றபடி. முன்பு ஐம்புலன் வழிச் சென்றிருந்தனம் தவிர்த்துபின்பு எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து அவனருளைப் பெற்றதனாலாகிய தமது புகழையே இங்ஙனம் பாராட்டிக் கூறினாராதலால் இது தற்புகழ்ச்சிக் குற்றத்தின் பாற்படாது.

ஒன்று நின்ற ஒன்பது—ஒன்றோடு கூடிநின்ற ஒன்பது. ஒன்று, நின்ற ஒன்பதும் என்று பிரித்தலுமாம். [மங்கைமன் கலிகன்றிசொல் ஒன்று நின்ற வென்பதும்] அசாட்சிச் செருக்குடையா யிருந்தவர் அச்செருக்கு ஒழிந்து தமது குற்றங் குறைகள் மாத்திரமேயன்றி உலகத்தாரது கவிதோஷத்தையுங் கடியுமாறு அருளிச்செய்த திருமொழி. நல்வினையும் பிறப்பிற்குக் காரணமாதலால் அதனையும் உட்படுத்தி 'வினையாயின சாரகில்லா' என்றார்: "இருள் சேரிரு வினையுஞ் சேரா இறைவன்; பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு" என்றார் திருவள்ளுவரும். [வினையாயின சாரகில்லா] அவர்கள் இருவினையும் அற்றுப் பிற

வித் துயாகல விநி பெறுவரென்றபடி. இத்திருமொழி வல்லவர் எம்பெருமா
னருளாற் பரம்பதமடைவரென்ற கருத்தை 'வல்லவர்தம்மேல் என்றும் வினையா
யின சாரகில்லாவே' என்று எதிர்மறைமுகத்தால் நன்குவிளக்கினார். அடியவ
ரான தமது பிறப்பைத் தவிர்த்தருளவேணுமென்று எம்பெருமான் பக்கல் விண்
ணப்பஞ்செய்து அவனை அதற்கு இணங்கும்படி செய்த திருமொழிபாதலால்,
இதனை ஒதியுணர்பவர்க்கும் வினைசாராவென்று பயன்கூறினார். விளக்கின்முன்
இருள்போலவும் காட்டுத்தீயின்முன் பஞ்சத்துப்போலவும் இத்திருமொழி
யோர்துதலாகிற ஞானத்துக்குமுன் வினைகள் இருந்தஇடமும் தெரியாதபடி அழிந்
திடுமென்றவாறு. .... (க௦)

அடிவரவு:—மாற்றம், சேற்றம், துக்கார், உருவார், கொன்ன, படை, ஸெம்பின்
அணியார், கந்தா, குன்றம், கிடியினை.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாசியர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகையில்
பெரிய திருமொழி உரை
முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.